

Dit product wordt u gratis aangeboden door ComputerBijbel

Mocht u tevreden zijn over dit product en dit werk willen steunen kijk dan op onze website

<http://www.ComputerBijbel.com>

LICHTSTRALEN VAN DE HEERLIJKHEID VAN DE MESSIAS

VOORWOORD

HOOFDSTUK 1: "IN DE BOEKROL STAAT VAN MIJ GESCHREVEN" (HEBREEËN 10:7), OF VOORSPELD EN VERVULD

HOOFDSTUK 2: DE MESSIAS ALS PRIESTER EN KONING

HOOFDSTUK 3: "DE SPRUIT" OF VIER ASPECTEN VAN HET KARAKTER VAN DE MESSIAS

HOOFDSTUK 4: "DE TAK" EN DE TAKKEN, OF EEN SYMBOOL VAN CHRISTUS EN ZIJN KERK.

HOOFDSTUK 5: VIER KOSTBARE TITELS VAN DE MESSIAS

HOOFDSTUK 6: MOZES EN CHRISTUS: OVEREENKOMST EN CONTRAST

HOOFDSTUK 7: JESAJA 53: MESSIAANS OF NIET?

VOORWOORD

Het is niet nodig veel te zeggen als voorwoord bij een boek als dit. De titel en inhoudsopgave alleen al verklaren voldoende zijn karakter en doel. Toch wil ik een argument, of zelfs verklaring poneren van het belang van een diepere en systematischer studie van de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften, die "Boekrol" (Hebreeën 10:7), waarin geschreven is over Jezus. Wat hiervoor nodig is, is een verlangen en hongerig zijn. Dit zijn de symptomen van een vitale, geestelijke gezondheid, die - helaas - voor zover het de meerderheid van belijdende Christenen betreft, te wensen over laat. Er is slechts sprake van een oppervlakkige en sentimentele godsdienstigheid, die iets uit het Woord van God oppakt en kiest en zich tevreden stelt met bepaalde gedeelten. Hierbij negeren en geringschatten ze de rest van het Woord. En als Christenen op die manier vast zullen blijven houden zich te onthouden deel te nemen aan de veelheid van voedsel, die God genadiglijk, in zijn oneindige wijsheid, heeft voorzien voor het onderhouden van hun geestelijk leven, dan zijn zij uiteraard alleen zelf schuldig aan hun verlies van geestelijke kracht en openen de deur voor morele zwakte. Na verloop van tijd is dat zo ingeslopen dat zelfs het deel hebben aan "de vette spijs", die voor hen is weggelegd in het Woord van God, op z'n best een moeizame, vervelende plicht wordt, in plaats van een voorrecht en vreugde. Ik heb geprobeerd om in de volgende hoofdstukken enige "Lichtstralen van de Heerlijkheid van de Messias" samen te bundelen die uit de bladzijden van de OUD-TESTAMENTISCHE, Hebreeuwse Schriften samenvloeien. Van kinds af aan ben ik daarmee vertrouwd geweest, maar de betekenis van de inhoud was tot zo'n negen jaar geleden voor mij verborgen, toen plotseling een nieuw licht van het kruis van Golgotha in mijn hart scheen. Tegelijkertijd werden de bladzijden van het Heilige Deel verlicht, zodat ik voor het eerst kon zien dat het van z'n begin tot einde schrijft van Hem, Jezus Christus, het Licht der heidenen en de heerlijkheid der Joden, de Zoon van David en de Zoon van God. Het eerste en laatste hoofdstuk, die oorspronkelijk geen deel uitmaakten van het plan voor dit boek, heb ik toch geschreven op

aanraden van iemand wiens oordeel ik heel hoog heb staan. De reden is dat ik daar de strijdpunten met het Jodendom nader belicht. Maar over het geheel genomen, zijn de volgende bladzijden niet geschreven met enig strijdpunt voor ogen, maar geheel voor Christenen. Ik draag het in het bijzonder aan de Britse Christenen op als een teken van dankbaarheid, dat ik van hen het eerst over Hem mocht horen en het geloof dat het als gevolg had heeft me sindsdien steeds vervuld met "onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde" (1 Petrus 1:8). En ook als een teken van waardering voor hun inspanningen om hen tot Christus te brengen, aan wie in de eerste plaats redding gebracht werd: "Want het heil is uit de Joden" (Johannes 4:22) en ""Immers, zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften: hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, God te prijzen tot in eeuwigheid! Amen." (Romeinen 9:4-5). Het grootste probleem om een boek als dit te schrijven is, wat nadrukkelijk "populair" genoemd wordt, of de algemene belangstelling op te roepen. Ik heb me ingespannen dit te doen, en hoever ik daarin geslaagd ben, moet ik aan het oordeel van de lezer overlaten. Ik ben me bewust van vele onvolmaaktheden, zowel qua schets als compositie, maar ik heb gegeven en gedaan wat ik kon. Het is te danken aan de trouwe en bedrijvige pen van mijn geliefde vrouw, die de haastige, en bijna onleesbare aantekeningen, heeft overgeschreven, dat u het nu al onder ogen heeft, anders had het heel lang geduurd voor de volgende bladzijden gedrukt hadden kunnen worden. Ik moet, bij wijze van uitleg, nog een opmerking maken, en dat is dat dit boek, met uitzondering van het eerste hoofdstuk en het hoofdstuk over Jesaja 53, geschreven was voor "The Revised Version of The Old Testament" uitkwam. Het is mijn geëerde vrienden bekend, aan wie deze bladzijden voor ter beoordeling zijn voorgelegd, dat de vertalingen niet daaruit voortkomen, maar uit het oorspronkelijke Hebreeuws. Het is mijn gebed, dat tenminste op enige, beperkte wijze, deze bladzijden mogen bijdragen tot de glorie van de God van Israël en zijn Messias.

HOOFDSTUK 1

"IN DE BOEKROL STAAT VAN MIJ GESCHREVEN" (Hebreeën 10:7) of VOORSPELD en VERVULD.

Het meest opzienbarende van het Christendom, dat het absoluut uniek maakt onder de godsdiensten van de aarde, is dat het een zich ontwikkelende geschiedenis heeft, een geschiedenis voor zijn feitelijke geschiedenis begon, een leven voor zijn geboorte. Haar geschiedenis is samengesteld uit twee verschillende periodes, waarvan elke periode is een apart deel is geschreven. Maar niet alleen vormen deze twee een compleet geheel, maar zij staan in zo'n relatie tot elkaar dat de waarheid die het ene deel verklaart, tot uitdrukking komt door het getuigenis van het andere. Zonder het eerste deel zou het tweede deel zonder fundament en onbegrijpelijk zijn. Zonder het tweede zou het eerste deel geen pilaren hebben om de muren bij elkaar te houden en geen hoeksteen, die het absoluut nodig heeft om het tot een afgerond en volmaakt fenomeen te maken voor Hem die volmaakt is in al zijn wegen. Ik heb gezegd dat het Christendom een leven had voor de geboorte. Dat leven wat het had, is niet gestopt maar verbreidt zich in z'n huidige bestaan. Het kind der belofte wordt nog gevoed aan de borst van de moeder van de hoop, die op haar beurt is vernieuwd en herleefd door het nieuwe leven dat ze terug ontvangt van haar eigen nageslacht. De Christus van de geschiedenis is enkel de vrucht van de boom van profetie, en het Christendom is slechts de verwezenlijking van een voornemen, waarvan de eerste kenmerken meer dan duizend jaar voor z'n ontstaan werden geschetst. Welnu, als de boom goed is, dan moet de vrucht, als het werkelijk van die boom afkomstig is, ook goed zijn. En als eenmaal erkend wordt dat de lijnen van het voornemen door de Goddelijke Architect zijn getrokken, dan is het enige dat we hoeven te doen om er zeker van te zijn of het (bouw)werk van Jezus van Nazareth afkomstig is van God, dit te vergelijken en bekijken of het in elk

onderdeel overeenkomt met het voornemen van God. Natuurlijk zijn er mensen die het Goddelijke ontkennen van de OUD-TESTAMENTISCHE profetieën, maar ik wil hen vertellen dat een loutere ontkenning niet voldoende is en dat hun oordeel nauwelijks meetelt voordat zij rekening gehouden hebben met de feiten. Niet alleen ten opzichte van het Christendom en zijn Stichter als feiten, maar ook voor de oorsprong van de ideeën en hoop, die lang voor de feiten bestond en waarmee deze zo nauw verbonden zijn. Het historische bolwerk van de verdediging van het Christendom heeft twee kanten, en ik durf het aan te denken dat de meest onneembare kant van dat bolwerk, die de vijand te vaak over het hoofd ziet wellicht uit het bewustzijn dat het te sterk is om aan te vallen, dat is wat plaatsvindt in de Hof van Eden, waar kort na de schepping van de mens, een van de hoekstenen van zijn fundering werd gelegd en wat zal blijven bestaan tot de wederkomst van Christus. In Genesis 3:15 lezen we: "En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad, dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen". Er zullen meerdere verwijzingen in dit boek gedaan worden naar bovengenoemde passage. Ik wil nu al enkele redenen geven dat deze belofte de kiem bevat van de Messiaanse voorspelling en universele zegening. H. Gratton Guinness noemt dit gedeelte: "de Bijbel in embryo, de samenvatting van de hele geschiedenis en profetie in zijn oorsprong". In dit hoofdstuk wordt ons verteld van de vreselijke catastrofe van de val, waarvan het gevolg was dat onze eerste ouders van een staat van onsterfelijkheid overgingen naar de staat van het lichamelijk sterven. Ook hun staat van volmaakte onschuld ging over in een bewustzijn van zonde en schuld. Het verslag dient op dezelfde manier behandeld te worden als de roep van Abraham, de zondvloed, de goddeloosheid van hen die voor de zondvloed leefden, de geboorte van Seth, de moord op Abel etc., die allen een samenhang hebben en aanvaard dienen te worden als zijn werkelijk historische gebeurtenissen. Er is geen enkele reden om een allegorie te maken van deze geschiedenis uit Genesis 3 dan welke andere gebeurtenis die in het boek Genesis wordt weergegeven, waarvan de val van de mens een onmisbaar onderdeel is. Er zouden ook geen vraagtekens gesteld dienen te worden door hen die navolgers van Christus zijn en geloven in de inspiratie van Paulus, want de verzoeking en val, zen zelfs de schepping van Eva worden op zo'n manier in het Nieuwe Testament besproken dat zij de mogelijkheid van een allegorische interpretatie uitsluiten (Mattheus 19:5,6, Romeinen 5:12, 2 Corinthiërs 11:3, 1 Timotheus 2:13,14). Hieraan kan worden toegevoegd, dat de meeste Joden, en met een enkele uitzondering daar gelaten, alle Joodse commentaren, dat wat in Genesis 3 wordt weergegeven, beschouwen als werkelijk gebeurde geschiedenis. Maar als we, voor een ogenblik, veronderstellen dat het verslag van de val van de mens en het introduceren van het kwaad in de wereld louter allegorisch is, dan tekent, als de allegorie tenminste enige betekenis heeft, deze de slang als de verleider waardoor onze eerste ouders werden verleid met als gevolg dat zij grote rampspoed over zich uitriepen. Dan blijft er nog de belofte dat de slang overwonnen zal worden en dat "zijn kop vermorzeld zal worden", moet dan duiden op bevrijding van het kwaad waarvan hij het instrument was om het in Adams ras te brengen. De belofte, het is waar, was algemeen en duister, maar zonder twijfel duidelijk genoeg voor zover het sprak van een Bevrijder en bevrijding. Dat het ook door Adam en Eva werd opgevat als een belofte wordt bewezen in Genesis 4:1, waar we lezen dat Eva in extase (letterlijk) uitroept: "ik heb gekregen de Man, zelfs de Heer". Wat anders betekent dit dan dat Eva geloofde dat de beloofde Bevrijder al was gekomen? Er dient op gewezen te worden dat de beloofde bevrijding universeel is in zijn karakter, en van een morele en geestelijke strekking is. De Bevrijder moest noodzakelijkerwijs meer dan een gewoon mens zijn, omdat elke zoon van Adam zich bevindt tussen de gevallen en niet in staat is zichzelf te helpen, laat staan anderen te redden. En het eerste vers over de Bevrijder geeft ook de eerste aanwijzing naar het feit dat de Messias zal lijden, want - letterlijk gelezen - "zijn hiel zou vermorzeld worden" als Hij van de slang "de kop vermorzeld". Deze kant van het Christelijke bolwerk, dat ingegraveerd is met een ijzeren pen, is voor het eerst en het belangrijkste, het verslag

van het leven, dood en opstanding van Hem, Die "Wonderbaar" (Jesaja 9:5) was en is en de gelijktijdige verspreiding van het geloof dat Hij grondvestte. Een geloof dat overwinnend was ondanks alle overheden, machten en verdrukking, niet alleen als collectief, maar ook van de individuele gelovige. Het Christendom moest niet alleen wedijveren met gekunstelde instellingen, maar ook met de kracht van de natuur van de mens, zodat het niet alleen elk rijk moest veroveren maar ook elk hart. Neander zegt: "Het Christendom, dat alles wat zuiver is in de mensheid verenigt, moest derhalve strijden tegen alles wat goddeloos was in de menselijke natuur en wat daar uit voortkwam en mee verbonden was. Het kondigde zich aan als een kracht met als doel de wereld te vernieuwen, maar de wereld koos om zijn goddeloze wegen te blijven bewandelen. Hoewel Christus niet kwam om te vernietigen, maar om te vervullen, kwam Hij niet om vrede op aarde te brengen, maar een zwaard (Mattheus 10:34). Derhalve was een botsing met de heersende gewoonten en gedachten onvermijdelijk." Niet alleen verspreidde het Christendom zich na Jezus opstanding, het heeft in zijn grondbeginselen onwrikbaar voortbestaan, ondanks de veranderingen van rijken en de veranderingen die in de loop der tijden hebben plaatsgevonden. Het heeft onnoemelijk veel goeds gebracht voor het menselijk ras, en deze kant van het bolwerk is schitterend en vast als een rots, maar de andere kant, dat de gebeurtenissen, duidelijk en zonder enig misverstand, honderden en duizenden jaren daarvoor waren opgeschreven, is nog wonderbaarlijker en nog steeds van kracht en het ligt en staat vast, zo vast als het Woord van de levende God dat niet gebroken kan worden "en eeuwig stand houdt" (Jesaja 40:8). Ik ben me bewust dat recent vele intelligente Joden, in de rug gesteund door rationalistische, zogenaamde Christenen, die in dit opzicht zelfs minder gewetensvol en consequent zijn dan hun Israëlitische medestrijders, ontkennen dat er in het Oude Testament de hoop op een Messias is. Zij verklaren dat de profetieën waarop Christenen het geloof in de Messias baseren slechts "vage toespelingen en algemene hoop bevatten, maar geen absolute voorspelling van een persoonlijke Messias". Het gevolg van deze stellingname is dat de veronderstelde overeenkomst tussen de geschiedenis van het Evangelie in het Nieuwe Testament en profetieën van het Oude Testament slechts denkbeeldig zijn. Het eerste spoor van bedekt scepticisme op dit onderwerp vinden we in de mystische gezegden van Hillel de eerste, die leefde in de eerste eeuw na Chr. Hij zei: "Er is geen Messias voor Israël, want zij hebben Hem al begroet in de dagen van Hizkia" (Sanhedrin 98. kol.2). De beroemde Joseph Albo, die in de 15de eeuw leefde en de auteur is van de "Hikrim", haalt Hillel aan als een autoriteit als hij de volgelingen van Maimonides (Maimonides - Mozes ben Maimon - is de meest encyclopedische Talmudist, die het Jodendom op het einde van de 12de eeuw kende. In 1180 verscheen van zijn hand "Mishnee Thora" "herhaling van de Wet") weerlegt, die het geloof in een Messias als een fundamenteel leerstuk onderschreven van het Judaïsme, door te zeggen: "En er is noch in de Wet, noch in de Profeten enige voorspelling die noodzakelijkerwijs duidt op de verschijning van een Messias" ("Sepher Ikarim Oratio IV, hst. 42). Dit is een nogal gedurfde uitspraak! En wat Hillel betreft, zou Maimonides als hij toen geleefd had hem geantwoord hebben dat zijn opvatting een geïsoleerde was binnen de Talmud. Sinds Albo zijn er meerdere geïsoleerde opvattingen geweest zoals Slavador en anderen uit de rationalistische school, die hetzelfde standpunt hanteerden. Maar hun aantal is vandaag de dag gegroeid tot een legioen, en in veel gevallen zijn zij uit een gevoel van wanhoop en het uitblijven van de hoop tot deze conclusie gekomen. Maar mag ik allereerst vragen, hoe het komt dat pas sinds Christenen recentelijk, bijzondere pogingen ondernamen om aan te tonen, dat in Jezus van Nazareth de voorspellingen hun vervulling hebben gekregen, dat er pogingen zijn ondernomen door een deel van de vertegenwoordigers van de Synagoge om de Messiaanse betekenis uit deze voorspellingen uit te sluiten? Lijkt het niet alsof deze nieuwe manier van interpretatie op een geschikt moment de aandacht hierop vestigde en de argumentatie het won van het verlangen om de waarheid te ontvangen en dat redenering won van een oprecht geloof dat meer in overeenstemming is met feiten? Dat het een nieuwe, onbekende manier is van omgaan met

Messiaanse voorspellingen kan duidelijk worden waargenomen door de Joodse gevoelens over dit onderwerp, zoals deze in het Nieuwe Testament wordt afgeschilderd. En dit argument, daar zullen zelfs onze vijanden het mee eens zijn, is op z'n minst waardevol omdat het ons het Joodse leven en denken van die tijd tekent, en van de Talmud, die verklaart dat "al de profeten slechts hebben geprofeteerd betreffende de dagen van de Messias" (Sanhedrin 34. kol.2). Wij horen vandaag de dag veel over "de Joodse interpretatie", en ook door zogenaamde Christenen, die net zo onbekend zijn met Joodse literatuur als zij onwetend zijn van de geest van de Schrift, het lijkt te vaak op de dertig zilverstukken waarvoor zij hun Heer verraden. Want wat bedoelen zij met "Joodse interpretatie"? Bedoelen zij de Talmoedische interpretatie? De samenvatting van hun opvatting is in EEN zin hierboven al geciteerd. Bedoelen zij de Targoems? Deze zijn in feite, intens Messiaans, en vele passages zijn op zo'n manier gewijd aan de Messias dat zelfs Christenen verzuimen de verwijzing te ontdekken. Er zijn niet minder dan zevenentwintig passages in het Oude Testament, waarbij in de vertaling de Targoemim onmiskenbaar de Messias bij name noemt. Aben Ezra, Rashie, Kimchi, Abarbanel en vrijwel iedere respectabele en gezaghebbende Joodse commentator, zijn het er unaniem over eens, dat, hoewel zij Jezus niet herkennen en erkennen, er een persoonlijke Messias wordt onderwezen in de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften. Zelfs Maimonides, de grote tegenstander van het Christendom, stelde het artikel op van de Joodse geloofsbelijdenis dat tot op de dag van vandaag dagelijks door elke ware Jood wordt gebeden: "Ik geloof met een volkomen geloof dat de Messias zal komen, en hoewel zijn komst is uitgesteld, zal ik hem dagelijks verwachten". Laat zij, die in deze tijd behoren tot het Judaïsme en hun toevlucht zoeken tot deze moderne autoriteit voor interpretatie van de Schrift voorzichtig zijn, want als zij aan boord gaan van dit schip, dat, nu het de trossen van het oude geloof heeft losgegooid, ronddobbert op een wilde zee en voortgedreven wordt door onbedwingbare stormen en waarvan we vanuit de ra de gigantische rots van ongelooft al kunnen waarnemen, waarop het, tenzij Jezus de storm kalmeert, voorbestemd is schipbreuk te lijden, velen vernietigend. Maar slechts een onbetekenende minderheid van de Joden is tot nu toe aan boord gegaan van deze op de storm dobberende boot, en met vreugde zien we het volk als zodanig, dat zich vastklemt aan het anker, dat de grondslag was van hun nationale bestaan gedurende zo vele eeuwen, de hoop op een persoonlijke Messias die het essentiële punt is van de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften. Nu zullen we het heilige deel zelf openen en de omstandigheden van het leven van Christus, zoals beschreven in de Evangelieën en de Brieven, vergelijken met de profetieën die het bevat. Zelfs de intelligente tegenstanders van het Christendom hebben moeten toegeven dat de laatste profetie die in dat deel wordt aangetroffen, honderden jaren voor Christus komst was uitgesproken. En als deze profetieën kloppen, is het logische gevolg dat deze voorspellingen niet slechts openbaringen van de Eeuwige zijn, Hij, Die alleen het eind van het begin kent, maar dat Jezus van Nazareth, Die ze vervulde, de Messias moet zijn. Welnu, zonder bijzondere nadruk te leggen op de meer vage en algemene profetieën, zoals bijvoorbeeld de belofte van het "Zaad" van de vrouw die "de kop van de slang zal vermorzelen" (Genesis 3:15, en dat in Abraham "met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden" (Genesis 12:3), die ondubbelzinnig en nauwgezet uitgekomen zijn, als ze vergeleken worden met verdere en duidelijkere openbaringen hierover. Ook verderop in het boek Genesis worden we meteen geconfronteerd met een heel duidelijke en kenmerkende profetie, die gedaan wordt over de "laatste dagen" door de stervende Jakob. De term "laatste dagen" verwijst in het Oude testament onveranderlijk naar de tijd van de Messias. Voor ons Christenen omhelst dat de hele periode van zijn eerste komst om te lijden en te sterven tot zijn tweede komst om te zitten op de troon van zijn vader David (Jesaja 2:2, Micha 4:1, Hosea 3:5). De profetie van Jakob luidt als volgt: "De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn" (Genesis 49:10). Of meer letterlijk: "aan Hem zullen de volken zich onderwerpen of eer betonen". Met betrekking

tot deze profetie is het eerste wat ik wil duidelijk maken het gegeven is, dat de hele "oudheid" deze tekst interpreteert op een persoonlijke Messias. Dit is de visie van de Septuagint, de Targomem van Onkelos, Jonathan en Jeruzalem, de Talmud, de Zohar, het oude boek van "Bereshit Rabba", en volgens de moderne Joodse commentatoren. Zelfs Rashie zegt: "Totdat Silo komt, dat is Koning Messias, Die is het Koninkrijk". Het woord dat vertaald is met "scepter", betekent meer letterlijk: "stammen staf", daarmee de onafhankelijkheid van de stam aanduidend. Het wordt als zodanig ook gebruikt in dit zelfde hoofdstuk in 16: "Dan zal zijn volk richten als een der stammen Israëls" en in Richteren 5:14: "en uit Zebulon dragers van de werversstaf". Enige moderne Joden trachten het te vertalen met "stok of roede ter verbetering". Want zeggen zij: "ligt de roede ter verbetering" niet nog steeds zwaar op ons? Hoe kan de Messias gekomen zijn? Maar zij zien over het hoofd dat "scepter" parallel moet zijn aan "heersersstaf" of letterlijk: "Wetgever", en moet derhalve een staf van autoriteit betekenen en niet van verbetering. Dit wordt ondersteund door de Targom van Onkelos, en door bijna elke Joodse commentator en moderne Joodse vertalingen van het Oude Testament. "Noch de heersersstaf (een Wetgever) tussen zijn voeten, totdat Silo komt". (Genesis 49:10) Sommige Joden verdelen de tekst en vertalen: "Noch een Wetgever van tussen zijn voeten voor eeuwig", en dan "want Messias (Silo) zal komen, en Hem zal het volk gehoorzamen". Maar deze vertaling is in tegenstrijd met de Targom van Onkelos, Aben Ezra, en vele oude en moderne Joodse commentatoren. Bovendien hebben we Schriftgezag, immers waar nu vertaald wordt met "want" wordt elders in deze combinatie van woorden vertaald met "tot(dat)". Bijvoorbeeld Genesis 26:13: "En die man werd rijk, ja gaandeweg rijker, totdat hij zeer rijk geworden was", 2 Samuel 23:10: "Hij stond op en richtte een slachting aan onder de Filistijnen, tot zijn hand vermoeid werd". Sommige moderne Joden vertalen, in overeenstemming met rationalisten: "De scepter zal niet wijken van Juda, of een Wetgever van tussen zijn voeten, tot hij tot Silo komt, en hem zal het volk gehoorzamen". Maar, ten eerste, er is geen greintje bewijs dat de stad van die naam bestond in de dagen van Jakob. Hij wordt niet genoemd in de Pentateuch en komt voor het eerst voor in Jozua 18:1, waar de omstandigheden suggereren, dat het toen of daarna Silo genoemd werd, omdat de Ark en de kinderen van Israël daar rustten (vgl. Psalm 132:8). Ten tweede, is het in tegenspraak feiten, want deze vertaling zou inhouden dat het leiderschap op Juda zou rusten tot zij in Silo kwamen, terwijl van Juda's heerschappij pas werkelijk melding gemaakt wordt, lang nadat ze Silo hadden bereikt. Juda was meestal in gevecht geleverd, maar Mozes, die Israël veertig jaar leidde was van de stam van Levi en Jozua die hen naar Silo bracht was van de stam Efraim. Ten derde, het gaat willens voorbij aan het gegeven dat de profetie werd uitgesproken door iemand die zelf op de redding door Jahweh wachtte (Genesis 49:18: "Op uw heil wacht ik, o HERE") en door hem stellig aangekondigd met een verwijzing naar "de toekomstige dagen", of letterlijk: "de laatste dagen" (Genesis 49:1), die zoals we al zagen, duiden op de tijd van de Messias (o.a. Daniël 2:28, Jesaja 2:2, Micha 1:1, Hosea 3:5). Ten vierde maakt het de hele tekst onbegrijpelijk, want wie is hij, als Silo geen persoon is, tot wie het volk bijeenkomt? En het mag ook niet uit het oog worden verloren, dat het Hebreeuwse woord dat hier voor "volk" gebruikt wordt, de heidense volken aanduidt (vgl. Genesis 27:29, Exodus 15:14, Deuteronomium 32:8). Hebben de volkeren Juda eer bewezen toen hij in Silo kwam? Hoe ingenieus ook, hoeveel bergen spitsvondigheden of redenering kunnen iets anders uit deze tekst opmaken dat deze tekst een profetie is die vervuld is in Jezus Christus. De manier waarop deze tekst door sommige Joden (die, in dit verband, handelen tegen het gezag van hun eigen tradities) en rationalisten behandeld is, bewijst slechts tot welke uitersten zij gedreven worden die Hem verwerpen. Met opzet zie ik af om te gaan theoretiseren over de ware of meest waarschijnlijke betekenis van het woord "Silo", omdat er niets nieuws over gezegd kan worden. Of "Silo" hetzelfde is als Salomo en "vrede" betekent (vgl. Micha 5:4: "Hij zal vrede zijn") of zoals Onkelos, Rashie en anderen vertalen met "Wiens het is", Hij tot Wie het behoort", beide betekenissen zijn alleen van toepassing op de Messias, waarvan

Jesaja 9:5,6 zegt: dat Hij de "Vredevorst" is en "Groot zal zijn heerschappij zijn en eindeloos zijn vrede" en tot Wie het universum en het koninkrijk van deze wereld behoren als "recht" (Ezechiël 21:27: "Totdat Hij komt, die er recht op heeft en aan Wie Ik het geven zal"). Voor nader uitgewerkte details over dit gedeelte en in het bijzonder over het woord "Silo" verwijs ik naar Hengstenberg's "Christology of the Old Testament", daarin zegt hij: "Met betrekking tot het Hebreeuwse woord voor "Silo" is de overeenkomst met de naam "Salomo", die is afgeleid van "Silo", aan dat het hier gaat - als het om het woord "vrede" gaat - om een toegevoegde betekenis, en betekent Salomo net als "Silo", "de man van rust", corresponderend met de Prins van "Vrede" (Jesaja 9:6). En bekeken vanuit een passende betekenis is het als het Duitse "Friedrich" - "rijk in vrede", of de "vredevolle". Meer bijzonderheden kunt u ook vinden in "Lectures on Daniël" van Pusey, blz. 255 en bij McCaul's "Messiah-ship of Jesus", die beargumenteert dat "Silo" "vrede" of "de vredevolle" betekent." Het moge duidelijk zijn dat slechts om controversiële redenen is, dat er een aantal Joden zijn, die vasthouden, ondanks het in zo grote mate aanwezige bewijs over de grammaticale constructie van de tekst, en de duidelijke bedoeling van de context, dat "Silo" geen persoon is maar een plaats. Als men zou toegeven aan de bewijzen, zouden de aanspraken van Jezus op deze profetie in hoge mate vastgesteld worden en zo'n gewetensvolle erkenning is (nog) teveel gevraagd. Ik aarzel om een systeem te weerleggen, dat vanwege zijn rechtvaardiging, verplicht is de duidelijke bedoeling van de tekst te verlaten en zijn toevlucht liever zoekt in verbeeldingskracht dan in vertaling. Niet alleen is er dus sprake van het feit dat er niet het minste bewijs is, dat "Silo" in de dagen van Jakob een plaats was, het is dus een theorie die gebaseerd is op een vertaling, die in tegenspraak is met de feiten en de tekst en het argument weersprekt waar zij bedoeld hebben te bouwen. Als we deze tekst letterlijk nemen, bevat deze een voorspelling met het volgende gevolg, namelijk dat de "scepter" of letterlijk: "stammen staf", die autoriteit betekent, "niet van Juda zal wijken", noch een (letterlijk) "Wetgever" (vgl. Jesaja 33:22: "Want de HERE, onze Rechter, de HERE, onze Wetgever (hetzelfde woord als in Genesis 49:10), de Koning, Hij zal ons verlossen", Gesenius vertaalt voor "onze Wetgever", "onze Bevelhebber". Dat betekent simpelweg, dat deze niet uit de stam van Juda zou voortkomen tot Hij kwam, Die, zoals zijn naam betekent: "Vrede" of "Degene aan Wie alles toebehoort" en dat tot Hem "de volken" zouden komen met verering, of Hem hulde zouden bewijzen. In de volgende zeventien eeuwen die voorbij gingen, waren de twaalf hoofden van gezinnen aan wie Jakob zijn woorden richtte, uitgegroeid tot twaalf stammen, die tezamen eerst EEN land vormden en later twee onafhankelijke volken. Een van de volken, bestaande uit 10 van de twaalf stammen werd na een geschiedenis van tweehonderd en vijftig jaar weggevoerd als natie en verloor zelfs zijn identiteit als volk. Gedurende die twee honderd en vijftig jaar was het zo dat in plaats van dat zij aantrekkingskracht uitoefenden op de volken om hen, zij te vaak aangetrokken werden door die volken en afgoden dienden. Nauwelijks verlieten er honderd en vijftig jaar toen de andere natie, die bestond uit twee en een halve stam, waaronder Juda aan wie de profetie was gegeven, ook in ballingschap werd gevoerd, na een geschiedenis die niet verhevener was dan die van Israël. De sceptici van die tijd, die uiteraard niet wilden geloven in de profetieën aangaande het herstel vanuit Babel, die duidelijk maakten dat de onafhankelijkheid van Juda's stam niet afgeschaft was, maar slechts uitgesteld, ontwikkelden een openlijke ongehoorzaamheid ten opzichte van de autoriteit van de Schriften. Zij maakten de profetieën bespottelijk door hen als louter menselijke bedenkingen te beschouwen, want zeiden zij: "waar is die Silo, of Vredestichter van de stam Juda, tot Wie alle volken vergaderd zouden worden"? Om te vervolgen: "En Wie zou er moeten komen om de scepter die van Juda was weggenomen of welke Wetgever vanuit zijn voeten: U wilt toch niet zeggen dat Juda nog terugkeert en een onafhankelijke geschiedenis zal hebben? Zijn de tien stammen teruggekeerd?" Maar "voor eeuwig, o HERE, houdt uw woord stand in de hemelen. Van geslacht tot geslacht is uw trouw" (Psalm 119:89-90), hoewel de ongelovige wellicht niet lang genoeg leeft om de vervulling te

kunnen aanschouwen. De voorspelde zeventig jaar van ballingschap gingen voorbij, en Juda keerde terug, compleet met zijn stamtradities en stamboom. En na zijn herstel was het bevoorrecht drie profeten voort te brengen, waarvan EEN, Haggai, al snel na hun terugkeer een voorspelling uitsprak over Degene in Wie we zonder moeite de identiteit kunnen ontdekken gelijk aan Jakobs "Silo", want hij spreekt over Hem als "het Verlangen van alle volken", wiens heerlijkheid groter zal zijn dan de Shegiah die woonde tussen de cherubs van de Eerste tempel, en door Wie vrede zou komen: "Want zo zegt de HERE der heerscharen: Een ogenblik nog, een korte wijle, dan zal Ik de hemel en de aarde, de zee en het droge doen beven. Ja, Ik zal alle volken doen beven en kostbaarheden van alle volken zullen komen (letterlijk: "het Verlangen van alle volken") en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen" (Haggai 2:7-8). "De toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter zijn dan de vorige" (Haggai 2:10). Want de komst van Hem, die Haggai de titel "het Verlangen der volken" geeft en van wie Jakob eeuwen daarvoor sprak: "aan Hem zullen alle volken eer betonen" (Genesis 49:10) wordt nader bepaald. Het is niet gebeurd voordat de onafhankelijkheid van de stam van Juda, tijdelijk, werd weggenomen, maar zou gebeuren in het tijdperk van de Tweede Tempel, die zij toen aan het bouwen waren. Haggai' benadrukt dit door te zeggen "dit huis" (Haggai 2:10) om elk misverstand te voorkomen het met een andere tempel te verwarren. De verklaring van Haggai' werd bevestigd en bekrachtigd door Maleachi. Nadat zijn boodschap had geklonken zou de stem van profetie eeuwenlang zwijgen. Maleachi kondigde aan: Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal, plotseling zal komen tot zijn Tempel komen de Here (letterlijk: "de Goddelijke Heer"), die gij zoekt, namelijk de Engel (letterlijk: "de Boodschapper") van het verbond, die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de HERE der heerscharen" (Maleachi 3:1). Maar wederom gingen de jaren voorbij, in dit geval vierhonderd, na deze laatste profetie van Maleachi. En in die tussentijd stond de onafhankelijkheid van Juda's stam en de veiligheid van de Tempel meerdere malen op het spel en werd slechts bewaard door bijzondere voorzienigheid, totdat uiteindelijk Judea tot een Romeinse provincie werd gemaakt. En Juda moest, in plaats van eer van de volken te ontvangen, zelf eer betonen aan de Romeinse keizers. Maar juist in die tijd kwam er een geest van intense verwachting over Israël, en plotseling, twee jaar voor de dood van Herodes, de laatste koning die ooit regeerde over Palestina, en kort voor de vernietiging van de Tweede Tempel, terwijl de geslachtsregisters nog bestonden en Juda als stam taken uitvoerde, verscheen de Ene, die in het Nieuwe Testament "de Leeuw uit de stam van Juda" wordt genoemd (Openbaring 5:5). En sinds die tijd hebben miljoenen getuigd dat "de Man" hun "Silo", hun "Vrede" (Micha 5:4) is. En hoewel Hij eerst slechts twaalf volgelingen had die, zoals Hijzelf, Joden waren, wordt Hem door "de volken eer betoond", doordat honderden miljoenen heidenen aan zijn voeten hebben geknield. Er is nauwelijks een plaats onder de hemel waar het uitspreken van zijn Naam, Jezus Christus, geen gevoel van beroering en eerbied opwekt. Welnu, let op, sinds zijn komst tot de dag van vandaag is er geen sprake meer van iets als een stam van Juda. Geslachtsregisters bestaan niet meer, hoogstens stambomen, en geen Jood kan met zekerheid zeggen tot welke stam hij behoort, zodat er geen sprake kan zijn van een toekomstige vervulling van deze profetie. Veronderstel dat de Messias vandaag zou komen, hoe konden zijn aanspraken getoetst worden door de toetssteen van geslachtsregisters, of hoe kan Hij gaan naar de Tweede Tempel, waarvan, twintig eeuwen lang, geen steen op de andere gebleven is. Maar voor zover het de tijd van de eerste komst van de Messias betreft, hebben we een van de duidelijkste profetieën te boek staan, en het kan bewezen worden dat deze vervuld is door Jezus van Nazareth. De profeet Daniël zegt: "Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad, om de overtreding te voleindigen, de zonde af te sluiten, de ongerechtigheid te verzoenen, en om eeuwige gerechtigheid te brengen, gezicht en profeet te bezegelen en iets Allerheiligst te zalven. Weet dan en versta: vanaf het ogenblik, dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen (de tijd van Ezra en Nehemia) en te herbouwen op een Gezalfde, een Vorst, zijn zeven weken, en twee-en-zestig weken lang zal het

hersteld en herbouwd blijven, met plein en gracht, maar in de druk der tijden" (Daniël 9:24,25). Om dan te vervolgen: "En na de twee-en-zestig weken zal een Gezalvde worden uitgeroeid (letterlijk: "afgesneden"), terwijl er niets tegen Hem is, en het volk van een vorst die komen zal, zal de stad en het heiligdom ten gronde richten" (Daniël 9:26). Dit is een onmiskenbare tijdsafbakening. Daniël voorspelt niet alleen dat sinds het besluit "In de maand Nisan, in het twintigste jaar van koning Artachasta" (Nehemia 2:1) om de muren en de stad Jeruzalem te herbouwen, er een periode zou zijn van zeventig zevens ("zeventig weken" (Daniël 9:24), dat betekent zeventig jaren en een week heeft zeven dagen, dus zeventig zevens van jaren), dat de Messias zal komen, maar ook de gebeurtenissen die zich snel daarop zouden voltrekken. De Messias zal "worden uitgeroeid" (letterlijk: "afgesneden", vgl. Jesaja 53:8 "Hij is afgesneden van het land der levenden") maar niet voor Zichzelf, immers niet alleen "is er niets tegen Hem" (Daniël 9:26), vgl. Jesaja 53:9: "omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in zijn mond is geweest", maar "voor het volk van een vorst die komen zal" en die "zal de stad en het heiligdom ten gronde richten" (Daniël 9:26). Laat Jeruzalem, dat gegrondvest is op zijn puinhopen, en de Tempel die verbrandt is met vuur en geen dienst meer doet, luid verkondigen, terwijl de stemmen van mensen zwijgen, dat Jezus van Nazareth, Die vlak voor de verwoesting van de stad en het Heiligdom kwam, de ware Messias is en dat Daniël een door God geïnspireerde profeet was! Tot zover hebben we slechts enkele ondubbelzinnige en opmerkelijke profetieën betreffende de tijd van de komst van de Messias behandeld, waarover geen spoor van twijfel kan bestaan dat zij zijn vervuld in Jezus van Nazareth. Maar we willen nu een andere categorie van voorspellingen onderzoeken die nog luider en duidelijker een persoonlijke Messias verkondigen, en nog belangrijker zijn als toetsstenen om het Messiasschap van Jezus te toetsen, want zij verkondigen niet enkel de omstandigheden, maar de Persoon. We hebben gezien hoe de eerste, tamelijk vage en algemene belofte dat "het Zaad van de vrouw de kop van de slang zal vermorzelen" (Genesis 3:15) werd samengebracht in "het zaad van Abraham", in wie "alle geslachten van de aardbodem gezegend zullen worden" (Genesis 12:3). Welnu, als deze belofte op zichzelf stond, dan zou er enige grond zijn voor de bewering van die zogenaamde Christenen, die noodzakelijkerwijs weinig gemeen hebben met het Nieuwtestamentische Christendom, en hun Joodse bondgenoten, die even weinig gemeen hebben met het Judaïsme van het Oude Testament of met het geloof van hun volk, dat de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften slechts "algemene hoop op verlossing" bevatten, die dan gebracht zou moeten worden door een actieve of passieve tussenkomst van het Joodse volk en niets anders. Dit werpt de vraag op: Waar blijft de realisering van die hoop? Wat zijn de zegeningen die aardbewoners hebben ontvangen door het Joodse volk als dit niet gebeurt zou zijn door Jezus van Nazareth? Ja, als Jezus niet de beloofde Verlosser maar een bedrieger is, en zijn volgelingen hun eeuwige toekomstverwachting niet gebaseerd hebben op de Zoon van God maar op sluwe bedenksels van mensen, dan is het Joodse volk in plaats van zegen de grootste vloek geworden voor de mensen op aarde, want het is uit hen dat het bedrog is ontstaan, het was iemand uit hun volk die zich daaraan schuldig gemaakt heeft, en duizenden van hun volk waren in eerste instantie zijn actieve verspreiders van de boodschap. Als we het heden bekijken, los van hun Messias, kan Israël moeilijk als een zegen beschouwd worden voor de aarde in welke toekomstige tijd ook, want vandaag de dag doen de Joden absoluut niets om hun godsdienst over de aarde te verspreiden, velen verhinderen het zelfs, hetzij direct of indirect. Velen zijn inderdaad snoevers en bluffers van zekere volgelingen van het Judaïsme van deze tijd, die reeds lang het basisprincipe verkondigen dat zij het Christendom te zullen ontluisteren en dat het Jodendom universeel zal worden. Maar men moet het ons niet kwalijk nemen om te vragen wat het geloofsbeginsel is dat zal bewerkstelligen dat de hele beschaafde wereld het zal aanvaarden. Een louter negatieve geloofsbelijdenis zal dat zeker niet doen, en het Judaïsme heeft absoluut niets van positieve aard te bieden. De Christen kan al deze bluf met een goed gehumeurde en vertrouwensvolle glimlach afdoen, ware het niet dat er een

gevoel van droefheid met deze bluffers die vatbaar zijn hun oor te luister te leggen bij de stem van de valse profeten die zeggen: "Vrede! Vrede!," terwijl er in werkelijkheid geen vrede is. Maar in werkelijkheid is er in de Schrift geen grond voor zo'n bewering dat het Joodse volk, onafhankelijk van de Messias, een zegen zal zijn voor de wereld. Het beloofde Zaad van de vrouw is inderdaad algemeen geworden in het Zaad van Abraham in wie alle geslachten van deze aardbodem gezegend zullen worden (Genesis 12:3), maar dit is nog steeds een algemene belofte die door een nauwer kanaal heen moest, en gaandeweg in bijzonderheden werd aangeduid toen de tijd verder ging. Na Abraham werd het Zaad der belofte achtereenvolgens gedefinieerd als het Zaad van Izaak en het Zaad van Jakob. En uit de twaalf stammen die voortkwamen uit Jakob werd slechts EEN stam - Juda - gekozen waaruit de vrede voor de wereld zou voortkomen. Maar de cirkel zou nog nauwer worden, en uit deze bijzondere stam werd slechts EEN geslacht gekozen, en uiteindelijk draaide elke belofte en voorspelling rond EEN Persoon uit dat bevoorrechte geslacht en zijn identiteit kunnen we probleemloos opsporen in de veelsoortige aankondigingen van al de verschillende profeten, en het karakter en loopbaan van deze Persoon is zo minutieus gedetailleerd beschreven, dat alleen opzettelijke verblinding kan ontkennen dat in de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften er luid en onmiskenbaar een persoonlijke Messias wordt aangekondigd. Zo vertelden de profeten, die in verschillende tijden leefden, dat de beloofde Verlosser een Zoon van David zou zijn, en dat de oorspronkelijke belofte aan Abraham dat in hem en zijn zaad "alle geslachten van de aardbodem gezegend zouden worden" (Genesis 12:3) in Hem vervuld zou worden. De eerste duidelijke verklaringen hieromtrent werden gedaan door "de lieflijke zanger van Israël, die zelf EEN van de meest mooie type van de Grote Zoon van God was. Hij was het, die in eerste instantie sprak van een bepaald verbond dat God met hem maakte: "Maar niet also mijn huis bij God! Toch heeft Hij mij een eeuwig verbond gegeven, geordend in alles en verzekerd. Want al mijn heil en alle welbehagen, zou Hij die niet laten uitspruiten?" (2 Samuel 23:5), "Zijn nakroost zal voor altijd bestaan, zijn troon zal als de zon voor Mij zijn, als de maan zal Hij voor altoos vaststaan, en de Getuige aan de hemel is getrouw" (Psalm 89:37-38), "Mogen alle koningen zich voor Hem neerbuigen, alle volken Hem dienen" (Psalm 72:11). De belofte van eeuwige duur en de toeschrijving van Hem met Goddelijke titels, zoals bijvoorbeeld in Psalm 45 waar Hij in 3 zegt: "Gij zijt schoner dan mensenkinderen, liefelijkheid is over uw lippen uitgegoten, daarom heeft God U voor altoos gezegend" en "Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid, daarom heeft God, Uw God U gezalfd met vreugdeolie boven uw metgezellen" (8), Uw troon, o God staat voor altoos en eeuwig, Uw koninklijke scepter is een rechtmatige scepter" (7), en in Psalm 110 zegt hij, met betrekking tot Degene Die God had gezworen te zenden: "De HERE heeft gezworen en het berouwt Hem niet: Gij zijt Priester voor eeuwig, naar de wijze van Melchizedek" (4) en "Aldus luidt het woord des HEREN tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gelegd heb als een voetbank voor Uw voeten" (1). De woorden "zet U aan mijn rechterhand" maakt een einde aan elk pleidooi dat de Psalmist zichzelf beschrijft, of een aards individu, maar er zou een lijn van koningen afstammen van David, want de beschrijving is niet alleen ondubbelzinnig maar ook onverwoordbaar. Drie honderd jaar later verklaart Jesaja nog steeds dat: "En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn" (Jesaja 11:10) en hij gaat voort Hem op zo'n manier te beschrijven, dat we zonder moeite onmiddellijk de Persoon herkennen, die de Psalmist aankondigde als de beloofde Verlosser. Zo beschrijft Jesaja in hoofdstuk 9 van zijn profetie, waar hij zijn geboorte aankondigt, dat er slechts EEN Persoon is bedoeld: "en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal zijn heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn Koninkrijk, doordat Hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid" (5-6). Het kunnen we onmiskenbaar het geslacht identificeren waaruit Hij zal

voortkomen, de troon waarop Hij zal regeren, de reikwijdte van zijn regering en de vrede daarvan, die "eindeloos" zal zijn en de duur die "tot in eeuwigheid" is. Zijn tweevoudige natuur en zijn Goddelijke titels, die de beschrijving zo specifiek maken dat het onmogelijk is, dat het op iemand anders van toepassing zou zijn. Micha, Jesaja's tijdgenoot, drukt een even duidelijk afgebakende hoop en omschrijving uit van de komende Verlosser: "En gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een Heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is vanouds, van de dagen der eeuwigheid" (Micha 5:1), "Dan zal Hij staan en weiden in de kracht des HEREN, in de majesteit van de naam des HEREN, zijns Gods, en zij zullen rustig wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde, en Hij zal vrede zijn" (Micha 5:4,5). Hier zien we weer dat Iemand geboren wordt in een bepaalde plaats, maar Die tegelijkertijd van een eeuwige oorsprong is, en Wiens regering, die in de majesteit van Jahweh zal zijn, niet alleen zich zou uitstrekken over Israël maar "tot aan de einden der aarde". Het is duidelijk dat de profeet dezelfde Persoon in gedachten had, want het zou niets minder dan godslasterlijk wezen om zo'n beschrijving toe te passen op welk mens ook. Ongeveer tweehonderd jaar later is het Jeremia die zegt: "Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken, die zal als Koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land" (Jeremia 23:5), "maar zij zullen de HERE, hun God, dienen en David, hun Koning, die Ik verwekken zal" (Jeremia 30:9), "In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een Spruit der gerechtigheid doen ontspruiten, die naar recht en gerechtigheid in het land zal handelen" (Jeremia 33:15). Na de beschrijving van zijn karakter noemt de profeet zijn Naam: "en men zal men het noemen: De HERE onze gerechtigheid. Want zo zegt de HERE: Nimmer zal het David ontbreken aan een man, die op de troon van het huis Israëls gezeten is" (Jeremia 33:17). Hetzelfde wordt aangekondigd door de profeten Hosea: "Daarna zullen de Israëlieten zich bekeren, en de HERE, hun God, zoeken, en David, hun Koning, en bevende komen tot de HERE en tot zijn heil - in de dagen der toekomst" (Hosea 3:5), Ezechiël: "Dan zal Ik EEN Herder over hen aanstellen, die hen weiden zal: mijn Knecht David. Die zal hen weiden, die zal hun Herder zijn. Ik, de HERE, zal hun tot een God zijn, en mijn Knecht David zal Vorst wezen in hun midden. Ik, de HERE, heb het gesproken" (Ezechiël 34:23,24), "zij zullen wonen in het land dat Ik aan mijn knecht Jakob gegeven heb en waarin hun vaders gewoond hebben, ja, zij zullen daarin wonen, zij, hun kinderen en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en mijn Knecht David zal hun voor eeuwig tot Vorst zijn" (Ezechiël 37:25), en ongeveer drie honderd jaar later door Zacheria: "voorwaar, zie, Ik zal mijn Knecht, de Spruit, doen komen" (Zacheria 3:8). Het zal duidelijk zijn dat waar in de profetieën van Hosea en Ezechiël gesproken wordt over "David", dat het niet om de Psalmist en koning van Israël gaat, want die was al lang dood, maar over Hem die ware troon van David zal bestijgen. Bovenstaande maakt duidelijk dat David, Micha, Jesaja, Jeremia, Ezechiël en Zacheria, en zo zijn er nog anderen te noemen, allen verkondigden dat de redding zou voortkomen uit EEN bepaald geslacht, en de Verlosser identificeren met woorden die eigenlijk onverwoordbaar zijn, om te bewijzen dat hun hoop op verlossing niet gebaseerd was op een vage en betwistbare voorstelling ingegeven door ellende, maar dat verlossing een begrip was dat goed omschreven is, en zich ontwikkeld heeft, zowel wat geslacht, karakter en waardigheid van Hem door Wie het zou worden bewerkstelligd. Maar de identiteit wordt nog treffender en ondubbelzinnig door een schijnbare tegenstelling, die door alle profetieën loopt, die de komende Messias beschrijven. Hij wordt aan de ene kant voorgesteld als de meest Verhevene, die de eer van alle volken zal ontvangen, maar aan de andere kant wordt over Hem gesproken als "een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand voor wie men het gelaat verbergt, hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht" (Jesaja 53:3) en dat Hij zou worden "afgesneden uit het land der levenden" (Jesaja 53:8) door een gewelddadige dood. Bijvoorbeeld in Psalm 22 is Hij het Zelf die van Zichzelf zegt: "Maar Ik ben een worm en geen man, een smaad voor de mensen en

veracht door het volk" (7), "verdroogd als een scherf is mijn kracht, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte, in het stof des doods legt Gij Mij neer" (16), "Want honden hebben Mij omringd, een bende boosdoeners heeft Mij omsingeld, die mijn handen en voeten doorboren" (17), en zij zullen zijn gerechtigheid verkondigen (letterlijk: "Wiens gerechtigheid verklaard zou moeten worden") aan het volk dat geboren zal worden" (32). De vraag is vaak gesteld of Christenen terecht Psalm 22 interpreteren als een voorspelling van Christus. Ik durf te stellen dat behalve het gezag van het Nieuwe Testament dit te doen. Allereerst het gezag van het Nieuwe testament: Mattheus 27:46: "Mijn God, mijn God waarom hebt Gij Mij verlaten" (Psalm 22:2), Johannes 19:23,24: "Toen dan de soldaten Jezus gekruisigd hadden, namen zij zijn klederen en maakten daarvan vier delen, voor iedere soldaat EEN deel, en zijn onderkleed. Dit kleed nu was zonder naad, aan EEN stuk geweven. Zij zeiden dan tot elkander: Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal, zodat het Schriftwoord vervuld werd: Zij hebben mijn klederen onder elkander verdeeld en onder mijn kleding hebben zij het lot geworpen. Dit hebben dan de soldaten gedaan" (Psalm 22:19), Hebreëen 2:12: "En Hij zegt: Uw naam zal Ik aan mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal Ik U lofzingen" (Psalm 22:23). Ten tweede is het de enige interpretatie die overeenkomt met het gezonde verstand. In wezen is de inhoud van deze Psalm identiek aan die andere opmerkelijke voorspelling die door Jesaja driehonderd jaar later werd gedaan (Jesaja 52:13, 53). In beide gevallen zien we het volmaakte en onschuldige lijden. Jesaja zegt heel stellig: "Hij heeft geen onrecht gedaan en geen bedrog is in zijn mond geweest" (9) en in deze Psalm is de enige aanklacht die tegen Hem geuit wordt, is dat Hij op God vertrouwde (o.a. 9 waar tegen Hem gezegd wordt: "Wentel het op de HERE - laat Die Hem verlossen. Hij heeft immers welgevallen aan Hem"). In beide Schriftgedeelten brengt het lijden van de onschuldige Ene redding voor anderen, de schuldigen. Jesaja zegt: "door zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal Hij dragen .....omdat Hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood" (Jesaja 53:11,12) en in onze Psalm lezen we: "alle einde der aarde zullen het gedenken en zich tot de HERE bekeren, alle geslachten der volken zullen zich neerbuigen voor Uw aangezicht" (28). Zowel in Jesaja 53 als hier in Psalm 22 wordt de Lijdende gedood: "in het stof des doods gelegd" (Psalm 22:16) en "afgesneden uit het land der levenden" (Jesaja 53:8), maar hierop volgde (dat zeker inhoudt dat Hij uit de dood moest opstaan) dat Hij daarna hogere eer en heerlijkheid verkrijgt: "Alle welgedanen der aarde eten en aanbidden, voor Hem knielen allen die in het stof nederdalen, en wie zijn ziel niet in leven kan houden. Het nakroost zal hem dienen" (Psalm 22:30,31), "alle geslachten der volken zullen zich neerbuigen voor Uw aangezicht" (Psalm 22:28), "wanneer Hij Zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben zal Hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben .....Daarom zal Ik Hem een deel geven onder velen en met machtigen zal Hij de buit verdelen" (Jesaja 53:10,12). Velen zullen Hem dus volgen en Hem dienen. Dit alles kan slechts slaan op Christus. In hoofdstuk 7, dat over Jesaja 53 gaat, zal daar dieper op ingegaan worden. De tegenstanders menen dat deze Psalm slaat op het volk Israël, maar dat kan niet om de volgende redenen: 1. Psalm 22:7 "Maar Ik ben een worm en geen man, een smaad voor de mensen en veracht door het volk". De Verworpene en degenen die verwerpen zijn niet dezelfde, dus kan het volk Israël niet het onderwerp van deze Psalm zijn. 2. Psalm 22:10-11: "Gij toch hebt Mij uit de moederschoot getogen, Gij deed Mij vertrouwd rusten aan de borst van Mijn moeder, aan U werd Ik overgegeven bij Mijn geboorte, van de moederschoot af zijt Gij Mijn God". Als we dan ons dan ook nog even herinneren dat 19 over "klederen" en "gewaad" spreekt, dan kan het allen verwijzen naar een Persoon. 3. In 23 lezen we: "Ik zal Uw naam aan Mijn broeders verkondigen", en in 26: "Van U komt Mijn lof in een grote gemeente". Het onderwerp van deze Psalm kan dus niet "de grote gemeente" zelf zijn. 4. Het onderwerp van deze Psalm is niet alleen een lijdende, maar zijn lijden eindigt in de dood, waarvan de wijze in 17 is beschreven: "die Mijn handen en voeten doorboren". Hij werd niet

alleen "in het stof des doods neergelegd" (16), maar dat gebeurde doordat Zijn "handen en voeten doorboord" werden. Dit beschrijft de kruisiging. En dit is zeker niet van toepassing op het Joodse volk, dat nog steeds springlevend is. Ook hier ga ik in mijn verhandeling in hoofdstuk 7 over Jesaja 53 dieper in. 5. Vanwege het onderwerp van deze Psalm zullen "alle einden der aarde het gedenken en zich tot de HERE bekeren" (28), en het is reeds gezegd, dit kan alleen volbracht worden door de Messias: "alle geslachten der volken zullen zich neerbuigen voor Uw aangezicht" (28). Jezus van Nazareth is de enige Persoon in Wie al deze karakteristieken worden gevonden. Moderne Joden trachten, om van deze opmerkelijke voorspelling van een gekruisigde Messias verlost te worden, vers 16, te vertalen met: "als een leeuw mijn handen en voeten", in plaats van: "die Mijn handen en voeten doorboren". De laatste vertaling is niet alleen in alle Westerse vertalingen opgenomen, maar ook in de Septuagint (een vertaling die door de Joden werd gemaakt lang voordat de profetie zou uitkomen) en ook de Vulgaat. Het voert taalkundig hier te ver, maar geforceerd zou "als een leeuw" als vertaling mogelijk zijn, maar dat kan hier niet, eenvoudigweg, omdat het een onzinnige lezing van de hele tekst geeft, en ook beslist niet in harmonie is met de hele context. Er is ook bewijs dat het oude Jodendom niet koos voor de vertaling "als een leeuw". Wie hier dieper op in wil gaan, verwijs ik naar Delitzsch "Commentary on the Psalms", deel 1, blz. 317. 6. "Het nakroost zal Hem dienen, er zal van de Here verteld worden aan het komende geslacht, zij zullen zijn gerechtigheid verkondigen aan het volk dat geboren zou worden" (31,32). Ook hier wordt duidelijk een Persoon bedoeld, waarvan de vervulling in de Here Jezus Christus heeft plaatsgevonden. Door zijn boodschap is "gerechtigheid verkondigd aan het volk dat geboren zou worden". Dit laatste slaat dan op de heidenvolken. Behalve de genoemde Schriftgedeelten wil ik u nog wijzen op bijv. Psalm 118:22: "De steen die de bouwlieden versmaad (letterlijk: "verworpen) hebben, is tot een hoeksteen geworden" en in Psalm 110:1 wordt Hij met de Goddelijke titel "Here" aangeduid: "Aldus luidt het woord des HEREN tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gelegd heb als een voetbank voor Uw voeten". Behalve de Goddelijke titel en het eerbetoon van de ereplaats wordt er gesproken dat Hij "vijanden" heeft en dat Hij vernederd zal worden tot zo'n nederige staat dat: "Hij onderweg uit de beek drinkt" om Zichzelf te verfrissen. Jesaja kondigt aan dat de Knecht van Jahweh: "Maar nu zegt de HERE, die Mij van de moederschoot aan vormde tot zijn Knecht, om Jakob tot Hem terug te brengen en om Israël tot Hem vergaderd te doen worden en Ik werd geëerd in de ogen des HEREN en Mijn God was Mijn sterkte - Hij zegt dan: Het is te gering dat Gij Mij tot een Knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen, Ik stel U tot een licht der volken, opdat Mijn heil reike tot het einde der aarde. Zo zegt de HERE, Israëls Verlosser, zijn Heilige tot de diep Verachte, de bij het volk Verafschuwde, de Knecht van heersers: Koningen zullen dit zien en opstaan, vorsten, en zich neerbuigen, terwille van de HERE, die getrouw is, de Heilige Israëls, die U verkoren heeft" (Jesaja 49:5-7). Dus de dubbele functie: "om de stammen van Jakob weder op te richten" en voor de heidenen: "een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde" (Jesaja 49:6,7). En van deze profetie van Jesaja over Hem, samen met 52:13-53:12, waarin in het licht van de Evangeliën meer geschiedenis dan profetie is te lezen, durven zelfs de vijanden van het Christendom niet een latere datum vast te stellen dan 550 voor Chr. (Dit is gebaseerd op de theorie van ongelof dat dit deel van Jesaja (40-66) geschreven is door "de grote onbekende", maar dat o.a. door Hengstenberg ("Christology") en Hövernich ("Einleitung ins Alte Testament") afdoende is bewezen als zijnde ongegrond. De juiste datum van deze voorspelling ligt rond 713 voor Chr.) En voor de toepassing van deze profetieën op de Messias hebben we niet alleen het gezag van de Talmud, maar ook van de Joodse liturgie, zoals die vandaag nog gebruikt wordt. Jesaja verklaart dat de Knecht van de Heer, die verhoogd is en zeer te prijzen, waarvan de rabbi's zeggen dat Hij: "meer verheven is dan Abraham, en prijzenswaardiger is dan Mozes en hoger dan de engelen en dat Hij "veracht" (Jesaja 53:3), "verdruchte" (4), "geslagen" (4), "geplaagde" (4),

"verbrijzeld" (5), "als een lam ter slachting geleid" (7) en "afgesneden uit het land der levenden" (8) " (Midrash Tanchuma). In Daniël 9:26 lezen we dat de Prins Messias, "de Gezalfde zal worden afgesneden", en Zacheria 9:9 spreekt over de Koning Die redding zal brengen aan Sion als "nederig, en rijdende op een ezel" en in hoofdstuk 11 over de Herder der Schapen die verkocht zal worden: "Toen wogen zij mijn loon af: dertig zilverstukken" (vers 12), en in 12:10 staat geschreven: "Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden, zij zullen Hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben" en in 13:7: "'Zwaard, waak op tegen Mijn Herder .... sla die Herder". We kunnen dus zijn identiteit traceren in alle voorspellingen van de verschillende profeten, zowel met betrekking tot zijn vernedering als van zijn verheerlijking en glorie, bewijzend de absolute en identiteit van de verwachtingen van de profeten, en dat zij allen spraken over EEN en Dezelfde Persoon. Maar als de voorspelling waar en absoluut is, dan is de vervulling niet minder werkelijk en aangetoond. De Messias zou voortkomen uit het zaad van Abraham en uit het geslacht van David. Het eerste vers van het Nieuwe Testament luidt: "Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham" (Mattheus 1:1), en zelfs in de Talmud wordt toegegeven dat Jezus van Nazareth uit het geslacht van David kwam. In "Sanhedrin", folio 43, wordt gesproken over Jezus als Degene "die verwant was met het koninkrijk". Dat Hij uit het geslacht van David kwam, heeft nooit ter discussie gestaan tijdens zijn aardse periode. Dit is een belangrijk punt, want als zijn tegenstanders, die immer bezig waren wapens aan te slepen om zijn Messiasschap te verwerpen, zouden daarmee eens en voor altijd een eind gemaakt hebben op zijn aanspraak op het Messiasschap. De informatie hierover was binnen hun handbereik, want er is geen twijfel dat geslachtsregisters toen nog bestonden. Bovendien werd Hij in die tijd gekend en erkend als "de Zoon van David" (o.a. Mattheus 9:27: "Heb medelijden met ons, Zoon van David!"). Verder is er natuurlijk de geschiedenis van de "wijzen uit het Oosten" (Mattheus 2:1), waarbij de angst dat "de Koning der Joden" (2) Herodes noopte "al de overpriesters en Schriftgeleerden van het volk te vergaderen" (4) om dan te vernemen dat "de Christus geboren zou worden" (4), "te Bethlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet: En gij, Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël weiden zal" (5,6). Het moderne pleidooi van sommige Joden dat Jezus geen familie van David was, is dus ongegrond. In Micha 5:1 wordt aangekondigd: "En gij, Bethlehem, Efrata .... uit u zal Mij voortkomen Die een Heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is vanouds, van de dagen der eeuwigheid". In Lukas 2 vinden we een uitvoerig verslag over alle omstandigheden van Jezus geboorte in Bethlehem. Jesaja verkondigde dat "een jonkvrouw ("maagd") zal zwanger worden en een Zoon baren, en zij zal Hem de naam Immanuel geven" (Jesaja 7:14). Het Nieuwe Testament vertelt ons hoe de engel Gabriël door God naar een stad in Galilea, genaamd Nazareth, werd gestuurd naar een "maagd" met de naam "Maria" (Lukas 1:28) met de boodschap: "En zie, gij zult zwanger worden en een Zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven" (Lukas 1:31,32). De tegenwerping dat als Jesaja 7 een profetie over de Messias zou zijn, Hij dan geen "Immanuel", maar "Jozua" (de Hebreeuwse naam voor Jezus) genoemd zou worden is simpel te weerleggen. De waarheid is dat "Immanuel" net zo goed een benaming was voor de Messias als "Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst" (Jesaja 9:5). Zoals er zoveel namen voor de Messias zijn, zoals we aan het begin al zagen bijvoorbeeld "Silo" (Genesis 49:10). Alle titels van de Messias werden slechts bedoeld om zijn karakter te beschrijven. Maar zijn ware naam werd, in de voorzienigheid van God, verborgen tot zijn komst om bedrog van zogenaamde Messiassen te voorkomen. Een voorbeeld hiervan vinden we in de persoon van Bar Kochba, die veronderstelde dat zijn naam de rechtvaardiging van zijn aanspraak op de titel van Messias was, hij was de "Kochav", "Ster", "zie een Ster gaat op uit Jakob" (Numeri 24:17). Maar Jezus is werkelijk de beste uitleg van

"Immanuel", "Immanuel - God met ons", "Jezus - Redder". Immers hoe kon God bij ons komen behalve als Redder? En hoe kon Jezus Redder zijn zonder "Immanuel" te zijn, want: "in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk" (Colossenzen 2:9). "Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven" (Lukas 1:32). De profeten voorspelden dat de Messias zou opgroeien in vernedering en armoede, en dat Hij vervolgd en verworpen zou worden door zijn eigen volk. De Evangelieën vertellen dat "de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen" (Mattheus 8:20), en hoe Hij toen Hij Zichzelf openbaarde aan de zijnen, dat "de zijnen Hem niet aangenomen hebben" (Johannes 1:11), maar dat de priesters, Farizeeën en Schriftgeleerden, de leiders van het Joodse volk, erop uit waren Hem te doden. Zacheria voorspelde: "Toen wogen zij mijn loon af: dertig zilverstukken. Maar de HERE zeide tot mij: Werp dat den pottenbakker toe" (Zacheria 11:12,13). En in Mattheus 26:15,16 lezen we, dat een van de twaalven, genaamd Judas Iskariot naar de overpriesters ging en zei: "Wat wilt gij mij geven? Dan zal ik Hem u overleveren. En zij stelden hem dertig zilverlingen ter hand", die Judas later in wanhoop en smart "de zilverlingen in de tempel werpende" (Mattheus 27:27:5), waarna de overpriesters "het besluit namen daarvoor het land van de pottenbakker te kopen als begraafplaats voor de vreemdelingen" (Mattheus 27:7). Jesaja introduceert Hem: "Ik ben niet teruggedeinsd. Mijn rug heb Ik gegeven aan wie sloegen, en mijn wangen aan wie Mij de baard uittrokken, mijn gelaat heb Ik niet verborgen voor smadelijk speeksel" (Jesaja 50:6). In Mattheus 26:67 lezen we: "Toen spuwden zij Hem in het aangezicht en sloegen Hem met vuisten, anderen sloegen Hem in het gelaat", en in Mattheus 27:26 lezen we van Pilatus: "maar Jezus geselde Hij en in Mattheus 27:30: "En zij spuwden naar Hem en namen het riet en sloegen Hem ermede op het hoofd". Niet alleen kondigden de profeten aan dat de Messias zou worden "afgesneden van het land der levenden" (Jesaja 53:8), maar David voorspelde de exacte manier van zijn dood, die niet Joods zou zijn: "die mijn handen en voeten doorboren" (Psalm 22:17). Hij zou niet gestenigd worden wat de Joodse wijze van terdoodbrenging was, maar dat Hij gekruisigd zou worden. Een straf waarvan men in de tijd van David nog niet gehoord had. In de voorzienigheid van God, en in de vervulling van zijn voorspelling, die honderden jaren voor Rome bestond werd overgeleverd, was tijdens het aardse leven van Christus de macht om de doodstraf te voltrekken uit de Joodse handen genomen door de Romeinse overheersers en werd Jezus gekruisigd. Zacheria voorspelde over een tijd wanneer Israël "Hem zal aanschouwen die zij doorstoken hebben, en over Hem een rouwklacht aanheffen" (Zacheria 12:10, vgl. Johannes 19:37, Openbaring 1:7). Alsech zegt: "Er zal nog een derde ding gebeuren, en dat is dat zij zullen opzien naar Hem in volmaakt berouw als zij Hem zullen zien die zijn "doorstoken hebben", de Messias, de Zoon van Jozef is. Want onze gezegende rabbi's van oudsher hebben gezegd dat Hij alle schuld van Israël op Zich zal nemen en dan vermoord zal worden in de oorlog om verzoening te doen, op zulk een wijze, dat het zal beschouwd worden alsof Israël Hem "doorboord" heeft, want tengevolge van hun zonden is Hij gestorven, en derhalve opdat het erkend zal worden als een volmaakte verzoening zullen zij berouw hebben. Zij zullen zien naar de Eeuwige Ene, zeggende dat er niemand is behalve Hij om hen te vergeven die rouwen vanwege Hem die stierf voor hun zonden. Dat is de betekenis van: "Zij zullen Hem aanschouwen" (Zacheria 12:10). Dat dit Schriftgedeelte slaat op de Messias wordt bevestigd door Aben Ezra en Abarbanel, en ook door Rashie in zijn commentaar op de Talmud (Sukkah, blz. 52, Colossenzen 1), hoewel het merkwaardig is dat hij dit ontkent in zijn commentaar op de Bijbel. Uiteraard passen zij hun bevindingen toe aan het leerstuk van de "twee Messiasen". (waar verderop in dit hoofdstuk zal worden ingegaan). Een ooggetuige van de doodstrijd aan het kruis vertelt dat "een van de soldaten stak met een speer in zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit" (Johannes 19:34). Jesaja voorspelde dat "Hij onder de overtreders werd geteld" (Jesaja 53:12). Jezus werd gekruisigd met twee misdadigers. In het Oude Testament wordt de Messias voorgesteld als: "Allen die mij zien bespotten Mij, zij steken

hun lip uit, zij schudden het hoofd: Wentel het op de HERE - laat die Hem verlossen, Hem redden, want Hij heeft immers welgevallen aan Hem!" (Psalm 22:8,9). En in het Nieuwe Testament lezen we: "En de voorbijgangers spraken lastertaal tegen Hem, schudden hun hoofd en zeiden: Gij, die de tempel afbreekt en in drie dagen opbouwt, redt Uzelf, indien Gij Gods Zoon zijt, en kom af van het kruis" (Mattheus 27:40). Gelijkerwijs bespotten de overpriesters en de Schriftgeleerden door te zeggen: "Hij heeft zijn vertrouwen op God gesteld, laat die Hem nu verlossen, indien Hij een welgevallen in Hem heeft, want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon" (Mattheus 27:43). In Psalm 69:22 lezen we: "Ja, zij gaven Mij gif (letterlijk: "bitterheid") tot spijsje, en lieten Mij in mijn dorst azijn drinken". In het Nieuwe Testament lezen we bij Jezus kruisiging: "En terstond liep een van hen toe en nam een spons, drenkte die met zure wijn, stak ze op een riet en gaf Hem te drinken" (Mattheus 27:48 (vgl. Mark. 15:36, Johannes 19:28,29)). Wederom in Psalm 22: lezen we de voorspelling: "Zij verdelen mijn klederen onder elkander en werpen het lot over mijn gewaad". De vier de Evangelisten geven hiervan verslag: "De soldaten zeiden tot elkander: Laten wij dit niet scheuren, maar erom loten, voor wie het zijn zal" (Johannes 19:24 (vgl. Mattheus 27:35, Mark. 15:24, Lukas 23:34)). Jesaja zei: "Men stelde zijn graf bij de goddelozen, bij de rijke was Hij in zijn dood" (Jesaja 53:9), maar dat hij rijk zou zijn na zijn dood: "Daarom zal Ik Hem een deel geven onder velen en met machtigen zal Hij de buit verdelen" (Jesaja 53:12). Jezus, die gekruisigd was als een misdadiger was eigenlijk door de Joodse Raad bestemd om op de gebruikelijke plaats voor misdadigers, maar na zijn dood "kwam een rijk man van Arimathea, genaamd Jozef, die eveneens een discipel van Jezus geworden was. Deze ging naar Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus. Toen beval Pilatus het hem te geven. En Jozef nam het lichaam en wikkelde het in zuiver linnen, en hij legde het in zijn nieuwe graf, dat hij in de rots had laten uithouwen" (Mattheus 27:57-60, vgl. Mark. 15:42-47, Lukas 23:50-56, Johannes 19:38-42)). De profeten kondigden zonder enige onzekerheid aan dat de Messias zou opstaan uit de dood, zoals Psalm 16:10: "Want Gij geeft mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij Uw Gunstgenoot de groeve zien" en "Hij zal nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben" (Jesaja 53:10). Zelfs al zouden we geen duidelijke profetieën hebben over de opstanding van de Messias, zoals we die hebben, zoals boven geciteerd, konden we gemakkelijk concluderen dat het geloof van de profeten dat dit was vanwege het feit dat zij zouden spreken van twee komsten van dezelfde Messias op twee totaal verschillende tijdstippen. Eens zou Hij geboren worden in Bethlehem, Efrata (Micha 5:1) en Zich zou manifesteren gedurende de tijd van de Tweede tempel (Haggai 2:6-9, Maleachi 3:1), waarna Hij "afgesneden zou worden uit het land der levenden" (Jesaja 53:8), maar niet voor Zichzelf, waarna vreselijke oordelen Israël als volk zouden treffen, zodat hun stad en Tempel verwoest zouden worden (Daniël 9:26), maar Hij zou weerkomen op de wolken als de Zoon des mensen, niet om te sterven, maar om voor eeuwig te regeren en waarna geen oordeel maar zegeningen het deel van Israël zouden zijn. Welnu, als Hij moest sterven na zijn eerste komst, hoe zou Hij een tweede keer op de wolken des hemels kunnen verschijnen als Hij niet eerst was opgestaan uit de dood en opgevaren naar de hemel? De "twee Messiasen" theorie komt zo meteen aan de orde. In het Nieuwe Testament wordt ons verteld door hen die hun getuigenis met hun leven moesten bekopen dat: "Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt naar de Schriften" (1 Corinthiërs 15:4,5). In alle Evangeliën wordt hetzelfde verhaald en ook Handelingen en de brieven draaien om dit centrale thema. Het feit van de opstanding van Christus is zeker, want het berust op hetzelfde bewijs als toen Israël uit Egypte wegtrok en door de Rode Zee trok of dat de slag bij Waterloo ooit gevochten was. Volgens het Oude Testament zou de Messias na zijn opstanding naar de hemel gaan: "Gij zijt opgevaren naar den hoge, Gij hebt gevangenen meegevoerd, Gij hebt gaven in ontvangst genomen van de mensen, ja ook van weerspanningen - om daar te wonen, o HERE God (Psalm 68:19), "Heft, poorten, uw hoofden

omhoog, en verheft u, gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga. Wie is toch de Koning der ere? De HERE, sterk en geweldig, de HERE, geweldig in de strijd. Heft, poorten, uw hoofden omhoog, en verheft ze gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga. Wie is Hij toch, de Koning der ere? De HERE der heerscharen, Hij is de Koning der ere. Sela" (Psalm 24:7-10), "Aldus luidt het woord des HEREN tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gelegd heb als een voetbank voor uw voeten" (Psalm 110:1). In het Nieuwe Testament lezen we dat nadat Jezus zijn discipelen op de Olijfberg de instructie gegeven had: "en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde. En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk onttrok Hem aan hun ogen. En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer" (Handelingen 1:9,10). Waar Hij nu "uitermate verhoogd is" (Filemon 2:9) en "gezeten aan de rechterhand Gods" (o.a. Colossenzen 3:1) als Heiland en Redder om bekering aan Israël te schenken en de vergeving van hun zonden: "Deze Jezus heeft god opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. Nu Hij dan door de rechterhand van God verhoogd is" (Handelingen 2:32,33), "Hem heeft God door zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken" (Handelingen 5:31). De profeten onderwijzen twee gebeurtenissen van dezelfde Messias en niet van "twee Messiassen", een theorie waartoe de rabbi's hun toevlucht genomen hebben omdat zij de complexiteit van de profetieën niet konden verenigen, die spraken van het lijden en vernedering van de Messias met die profetieën die spreken van zijn Koninkrijk en heerlijkheid en onder die dekmantel ontwaren we een gedeeltelijke erkenning van de claims van Jezus van Nazareth, als de ene Messias, die voor het eerst geboren werd in Bethlehem, Efrata, en Die opgroeide in vernedering en uiteindelijk als een lam naar de slachtbank werd geleid voor de zonde van de wereld, om dan de tweede keer te komen in macht en majesteit op de wolken des hemels om vanaf de berg Sion de hele aarde te regeren. Er is al gesproken over het leerstuk van de "twee Messiassen". De eerste Messias, Ben Jozef (Zoon van Jozef) of Efraim zou moeten lijden en sterven. De andere Ben David zou regeren in heerlijkheid en macht. Dit is de opinie van een groot aantal rabbijnse Joden. Hiervan treffen we echter, noch in het Oude, noch in het Nieuwe Testament enig spoor aan. Ook niet in de dialoog tussen Justinus de Martelaar en de Jood Trypho, welke ons terugvoert naar het eind van de tweede eeuw. De vroegste datering van deze opvatting die van een "Messias in duplo" spreekt dateert uit de derde of vierde eeuw na Chr. Maar wie bedoelden de rabbi's met de benaming van Zoon van Jozef of Efraim als Messias? We aarzelen niet te antwoorden: geen andere Persoon dan Jezus, Die, na de grote Joodse teleurstelling in de revolutie van Bar-Kochba, zij tactisch erkenden als de lijdende Messias, en die zij noemden met de naam waarmee Hij gewoonlijk genoemd werd in Galilea. Wellicht om zich te beschermen tegen de haat en vervolging van hun eigen volgelingen of van hun Romeinse meesters. Dit idee is afkomstig van Rev. M. Wolkenberg in zijn vertaling van "The Pentateuch according to the Talmud" (blz. 156) en is gevolgd door Dr. Biesenthal in zijn Hebreeuwse commentaar op Lukas 23) Hierin verklaart hij het opmerkelijke feit dat op de feestdag: De Dag van de Bazuin", voor het blazen op de ramshoorn Gods genade wordt afgesmeekt door "Jezus, de Prins van de aanwezigheid van God, de Metatron", oftewel Degene Die de troon van God deelt. Op deze zelfde bijeenkomst worden verzen die meestal afkomstig zijn uit Psalm 119 aangehaald en herhaald, waarvan de eerste letters de naam "Christon" vormen. Maar zij zijn zo ingenieus gekozen dat zij tegelijkertijd als "Degene die satan verslaat" kunnen worden gelezen. Deze naam is ook geschreven op amuletten en werd in Joodse huizen waar een kind werd geboren in een adem genoemd met de naam van de engel die in de aangehaalde dienst werd genoemd. Dan werd er een letter op verantwoorde wijze gewijzigd, en dan komt de tekst: "de Koning van onze Rechtvaardiging, Jezus de Messias" te voorschijn. Dus dit Metatron is ook toegepast in de Talmud ("Sanhed", blz. 256) in de passage van Exodus 23:20: "Zie, Ik zend een engel voor uw aangezicht, om u te bewaren op de weg en om u te brengen naar de plaats, die Ik

bereid heb". De letter die aan de engel wordt toegevoegd gaf aan dat zijn Naam die Naam van zijn Meester was. En in de liturgie van het Loofhutfenfeest wordt vermelding gemaakt van de glorieuze en angstaanjagende Metatron, die getransformeerd was van vlees in vuur. Jewish Intelligence schrijft: "Wie kan in deze mysterieuze aanwijzingen een met opzet bedekt geloof in het Messiasschap van Jezus ontdekken, en dat op een zeer orthodoxe manier?" Daarom moest Jezus sterven en opstaan en ten hemel varen, waarbij Hij Zelf nadrukkelijk verklaarde dat Hij daarna zou terugkeren naar deze aarde op de wolken des hemels. Na zijn hemelvaart werden twee hemelse boodschappers naar de bezorgde en vol verlangende zijnde discipelen met de vreugdevolle mededeling: "Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen" (Handelingen 1:11) (vgl. Mattheus 26:64). Al de profeten kondigen aan dat de Messias niet alleen de heerlijkheid van zijn eigen volk Israël zal zijn, maar ook voor de heidenen: "Ik stel U tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde" (Jesaja 49:6). Meer dan veertig valse Messiassen verschenen in de geschiedenis van het Joodse volk en allen werden door talloze volgelingen. Sommigen van hen werden zelfs tot de ware Messias uitgeroepen door de belangrijkste rabbi's, louter op grond van hun beloften van wraak en vleierijen die de nationale ijdelheid bevredigden. Maar vandaag de dag zijn hun namen, behalve bij enkele studenten geschiedenis, volkomen uitgewist, met EEN uitzondering: Jezus van Nazareth. Hij was veracht door zijn eigen volk en gekruisigd, die aanbeden wordt door honderden miljoenen. Een aantal van hen hebben in het verleden en zouden nu ook het als een eer beschouwen de pijnbank of de brandstapel te moeten verduren om zijn Naams wil. En de godsdienst die Hij heeft gesticht is ontegenzeggelijk de enige die geschikt is voor alle rangen en standen, en is bestemd van ouds her om te verwezenlijken dat "de aarde zal vol worden van de kennis des HEREN heerlijkheid, gelijk de wateren die de bodem der zee bedekken" (Habakuk 2:14, Jesaja 11:9). Er is door Joden en ongelovigen aangevoerd dat de verspreiding, z'n omvattendheid en duurzaamheid van het Christendom parallel zijn aan de geschiedenis van het Mohammedanisme, dit is echter een misleiding en wel om de volgende redenen: 1. Wij behandelen hier EEN aspect van het Christendom welke absoluut geen overeenkomst met het Mohammedanisme vertoont met betrekking tot het onderwerp en vervulling van profetie. 2. Het Mohammedanisme te vergelijken met het Christendom is gewoonweg absurd. Het toont aan dat degenen die dit beweren over een betreurenswaardige onwetendheid beschikken met betrekking tot de oorsprong, geschiedenis en toekomst van beide godsdiensten. Wat de oorsprong betreft is behalve het feit dat het Christendom de vervulling is van voorspellingen die honderden en duizenden jaren gedaan werden over hun Stichter, maar ook is het van belang stil te staan bij de tegenwerking die beide geloven in eerste instantie te kampen hadden, die het verschil verder zullen verduidelijken. Het Christendom had, zoals reeds gezegd, niet alleen te strijden tegen de mensheid als collectief, maar met de individuele mens. Zij moesten niet alleen strijd leveren tegen de rechtspersonen en instituties van elke staat, maar ook tegen de natuurlijke neigingen van elk menselijk hart. Het was niet alleen een cultuurbotsing, maar ook een botsing tussen "het leven naar de lusten van het vlees" en de hoogstaande morele zedenleer die door het Christendom verkondigd werd. Bij het Mohammedanisme lag dit anders, zij vonden geen obstakels op hun weg mede door hun ruime opvattingen over de lusten van de natuurlijke mens. Verder dienen we het intellectuele karakter van de landen waarin de beide godsdiensten hun oorsprong vonden en die tot op de huidige dag overheersen. Ook de middelen die gebruikt werden voor de verspreiding van de beide godsdiensten moeten onder de loep genomen worden. Het Mohammedanisme verspreidde zich en overwon door barbaarse middelen en volgelingen werden door middel van het zwaard gewonnen. Het Christendom heeft altijd geregeerd te midden van de beschaving en werd verkregen door overtuiging. Met legers als zendelingen en slagvelden vol wapens voor hun volgelingen kunnen resulteren in een irrationele en valse godsdienst, maar het is niet te vergelijken met de middelen die het succes

bewerkstelligden van het Christendom, wiens soldaten nederige, ongewapende verkondigers waren, wiens enige wapens argumenten en overredingskracht waren. Zo valt er hier nog veel over te zeggen, maar het volledige antwoord tot de ongelovige en de Jood is dat het Mohammedanisme in werkelijkheid een imitatie van het Christendom is. De geschiedenis maakt duidelijk dat het succes van het Mohammedanisme te danken was aan de waarheden die zij leenden van het Christendom en niet aan de onwaarheden die het bevatte. Dat de Islam een imitatie van het Christendom was de grootspraak van Mohammed, die verklaarde dat hij alleen predikte wat oorspronkelijk door God tot de OUD-TESTAMENTISCHE profeten was geopenbaard. Terug naar onze studie: We hebben de hoofdpunten geschetst, niet vanuit een duistere mysterieuze achtergrond of mysterieuze symbolen, maar vanuit duidelijke en niet mis te verstane verklaringen van Mozes en de Profeten, die we bekeken in hun pure en grammaticale betekenis. Zij worden door de Joden zelf als Messiaans beschouwd mits zij niet verward zijn in afwijkende standpunten. De geschiedenis, karakter en bediening van de Messias staan in het Oude Testament beschreven. Verder wordt niet alleen de stam, maar ook het geslacht waar Hij uit voort zou komen vermeld, alsmede de tijd van zijn komst, de plaats van zijn geboorte, de politieke situatie van zijn volk en land gedurende de tijd dat Hij zou verschijnen, de wijze waarop zijn eigen volk Hem zou ontvangen, niet alleen het feit van zijn dood, maar de exacte manier waarop, zijn opstanding, hemelvaart, verheerlijking aan de rechterhand van de Majesteit in de Hoge en zijn wederkomst in macht en heerlijkheid. Mocht er iemand zijn die vasthoudt aan de bewering dat het Oude Testament niet de hoop op een persoonlijke Messias, dan doet hij dat $\frac{3}{4}$ uit onwetendheid van de inhoud van dat heilige deel $\frac{3}{4}$ uit moedwillige blindheid. We hebben gezien hoe het beeld dat geschetst is in elke bijzonderheid overeenkomt met Jezus van Nazareth. Dat bewijst niet alleen dat Hij waarlijk de Messias was, die aan de vaderen beloofd was, maar ook dat de profeten, die honderden jaren voor zijn komst voorspellingen betreffende Hem gaven die minutieus uitkwamen, niet spraken door de wil van de mens, maar geleid werden door de Heilige Geest. Dit inleidende hoofdstuk is al uitgebreider geworden dat oorspronkelijk de bedoeling was, maar ik moet nog toevoegen dat: Ten eerste: de overeenkomst tussen profetie en de geschiedenis van Jezus van Nazareth is niet een gekunstelde, maar ligt zo duidelijk aan de oppervlakte en is begrijpelijk, toegankelijk en te bevatten voor de eenvoudigste mens. Ten tweede: het hoeft nauwelijks betoogd te worden, dat de belangrijkste profetieën met betrekking tot de Messias die zijn wonderbaarlijke geboorte, dood en opstanding beschrijven dusdanig zijn dat geen enkele enthousiasteling kon, en geen bedrieger zou willen vervullen. Alleen de Almachtige, Die het universum ten aanzijn riep, was in staat Jezus geboren te doen worden uit een maagd of Hem uit de dood op te wekken. Er zijn vele enthousiastelingen en bedriegers geweest en er kunnen er nog velen komen, maar geen van hen maakte aanspraak dat hun claims berusten op grond van plaatsvervangend lijden, sterven en opstanding. En alleen dat zou voldoende zijn voor de ondubbelzinnige verklaringen van de profeten. Als iemand van hen een gewelddadige dood stierf, bewees het slechts de valsheid van hun pretenties, omdat deze dood niet vrijwillig was, noch dat er sprake was van een opstanding. Ten derde: Het aantal en de gedetailleerdheid van de voorspellingen, en hun vervulling in Jezus van Nazareth, sluiten de idee uit, die enkele leidende ongelovigen hebben gesuggereerd, die in het bezit moeten zijn geweest van een bijzonder grote goedgelovigheid, dat de overeenkomst slechts toeval is. Noch in het verleden, noch in het heden, noch tot het einde der wereld zal het toeval leiden tot zo'n minutieuze vervulling van zo'n groot aantal omstandigheden. O, dat de mensheid aandacht schonk aan de stem van de vervulde profetie, die de echo is van de vooruitziende God, Die het eind weet van het begin. O, dat zij samen met anderen ook deze les mochten leren, dat omdat de profetieën die verwijzen naar Christus eerste komst om te lijden en te sterven voor de zonde van de wereld, zo precies zijn vervuld, dezelfde letterlijke vervulling geldt voor de profetieën aangaande zijn tweede komst als de Koning en Rechter der wereld, want het Woord van de

levende God kan niet gebroken worden: "Gemakkelijker zouden hemel en aarde vergaan, dan dat er van de wet EEN tittel zou vallen" (Lukas 16:17).

HOOFDSTUK 2

DE MESSIAS ALS PRIESTER EN KONING

"Zijn Vorst (letterlijk: "Glorieuze Ene") zal uit hen hem voortkomen, zijn Heerser uit zijn midden opstaan, en Hem zal Ik doen naderen, dat Hij tot Mij genake, want Wie zou zijn hart ten borgtocht kunnen geven om tot Mij te genaken?" (Jeremia 30:21). Het bovenstaande woord "Vorst" is "Adirow", wat de derde persoon enkelvoud is van "Odar". Hiervan komt ongetwijfeld het Griekse "adpos", dat "rijk", "sterk" betekent, en het Latijnse "adorea", dat "heerlijkheid", "glorie", "prijzen", "roem" betekent. Vermoedelijk is ook het Engelse "adore" hiervan afgeleid, dat "aanbidden", "bewonderen", "vereren" betekent. Dit woord wordt in de Hebreeuwse Schriften meerdere malen gebruikt om de macht te beschrijven. Bijvoorbeeld in 1 Samuel 4:8 waar de Filistijnen wanhopig uitroepen: "Wee ons! Wie redt ons uit de macht van deze geweldige God? Ook beschrijft het de voortreffelijkheid van God. In onze vertaling is dit wat zwakjes weergegeven: "O HERE, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde" (Psalm 8:2,10). Ook geeft het de heerlijkheid, glorie van God aan (Exodus 15:6,11, Jesaja 33:21). In Jesaja 42:21 wordt het woord gebruikt om de nieuwe heerlijkheid te beschrijven die over de Wet geworpen zou worden vanwege de volmaakte gehoorzaamheid van de Messias: "De HERE had er behagen in ter wille van zijn gerechtigheid een grote, heerlijke onderwijzing te geven". De oude Joodse rabbi's beschouwden deze passage als Messiaans. Vele commentatoren, zelfs Kimchi, interpreteren dit gedeelte als zijnde handelend over "Koning Messias". In Jeremia 30, waarmee we dit hoofdstuk begonnen wordt de Messias al in 9 geïntroduceerd onder de naam David (de beroemde koning David was toen reeds lang gestorven), "Maar zij zullen de HERE, hun God, dienen en David, hun Koning, die Ik hun verwekken zal". Dat de Messias uit het zaad van David zou voortkomen was al eerder in Jeremia 23:5-6 aangekondigd: "Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken, Die zal als Koning regeren en verstandig handelen, Die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen, en dit is zijn naam, waarmede men Hem zal noemen: de HERE onze gerechtigheid". We krijgen een glimp te zien van het Goddelijk karakter en dienst aan Jahweh van de Messias. Maar als Jeremia aan het eind komt van de profetie die hij door Goddelijke inspiratie in een boek moest schrijven: "Zo zegt de HERE, de God van Israël: Schrijf alle woorden die Ik tot u gesproken heb, in een boek" (Jeremia 30:2), dan zoekt hij weer zijn toevlucht tot de Persoon in Wiens heerlijkheid hij, net als alle profeten, verlangde te vertoeven. Hij toont hoe de lichtstralen van zegeningen die hier aan Israël beloofd zijn, afkomstig zijn van Hem die de Bron en oorzaak is van alles. En Jeremia stopt om de aandacht te vestigen op enige aspecten van de Messias die de Eeuwige zou zenden. Elk aspect is zwanger van zegening en vertroosting aan Israël en aan allen wiens ogen geopend zijn om de Koning in zijn schoonheid te zien. DE LUISTERRIJKE Jezus Christus is de centrale Persoon in de geschiedenis van het universum, en om het even waar en in welk tijdperk wij onze blik ook zouden kunnen richten, Hij is de meest Vooraanstaande onder allen die zich in ons blikveld vertonen. Negentien eeuwen voor zijn komst staarde Abraham door de telescoop van het geloof in de toekomst, en beschouwde Hem als de helderste Ster Wiens lichtstralen niet alleen zijn eigen hart verblijdde: "uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd" (Johannes 8:56), maar deze lichtstralen zouden de harten van alle geslachten van de aardbodem verheugen: "en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden" (Genesis 12:3). Bijna tweeduizend jaar later staart de ziener van Patmos, Johannes, nog steeds in de toekomst. Echter hij kan dit doen vanuit een gunstiger manier van beschouwen omdat Hij

"de blinkende Morgenster" (Openbaring 22:16) in het vlees heeft mogen aanschouwen. Deze "blinkende Morgenster" is het centrum om Wie de eeuwen wentelen, in Wiens licht de uitverkorenen van alle tijden en volken wandelen en stralen, zelfs als "de eerste hemel en de eerste aarde zijn voorbijgegaan" (Openbaring 21:1). Dan, terugkijkend in de diepte van het onpeilbare verleden. De schrijver van de Hebreeën brief ziet Hem in hoofdstuk 1 (o.a. 3,10) als Degene door Wie God de wereld geschapen heeft. Salomo richtte zijn vizier op de tijd voor de schepping en aanschouwt Hem als de centrale Persoon in de boezem van de Vader en roept het uit: "De HERE heeft Mij tot aanzijn geroepen als het begin van zijn wegen, voor zijn werken van ouds af. Van eeuwigheid aan ben Ik geformeerd, van den beginne, eer de aarde bestond. Toen er nog geen oceaan was, ben Ik geboren, toen er nog geen bronnen waren, rijk aan water. Eer de bergen omlaag gezonken waren, voor de heuvelen ben Ik geboren, toen Hij het aardrijk en de velden nog niet had gemaakt, noch de eerste stofdeeltjes der wereld. Toen Hij de hemel bereidde, was Ik daar, toen Hij een kring trok op het oppervlak van de oceaan, toen Hij de wolken daarboven bevestigde, en de bronnen van de oceaan met kracht opborrelde, toen Hij aan de zee haar park stelde, opdat de wateren zijn gebod niet zouden overtreden, en Hij de grondslag der aarde bepaalde, toen was Ik een troetelkind bij Hem, Ik was een en al verrukking dag aan dag, te allen tijde Mij verheugend voor zijn aangezicht" (Spreuken 8:22-30). Een moderne historicus, Collier, verklaart: "De grootste en centrale gebeurtenis in de hele geschiedenis is de dood van onze Heer en heiland, Jezus Christus. De eeuwen cirkelen rond het kruis. Honderden figuren, waarvan een aantal vooraanstaanden in een verblindende schittering, en anderen nieuwsgierig en een aantal in de diepste zwaarmoedigheid, hadden zich rond het kruis verzameld staren naar het moment waarop de geschiedenis van de wereld ontvouwd wordt. Maar hoe schitterend de vooraanstaanden ook uitgedost mochten zijn, oneindig indrukwekkender is de lijkbleke gedaante van Jezus hangend aan het ruwe en schandelijke kruis van Golgotha. Hij stierf, maar zelfs in zijn dood overwinnend, Hij was sterker dan alle gebundelde zonden. Het was niet alleen het grootste schouwspel, maar het sterkste dat ooit gezien werd. Want daar aan de voet van het kruis lag de dood, verslagen met zijn eigen pijlen, en de hel, overwonnen aan zijn eigen poort. Allen die ooit geleefd hadden, allen die toen leefden, allen die nu leven en allen die na ons zullen leven tot er geen tijd meer zal bestaan, moeten de kracht van het kruis voelen." Deel Jezus in met Mozes, Boeddha, Confucius, Mohammed en alle vooraanstaanden uit alle eeuwen, en wie is de helderste Ster in deze samenstelling? Het is Jezus, uit Hem stralen de helderste lichtstalen die liefde, licht, leven en vrede te midden van een ellendige mensheid. Noch verflauwt de luister van zijn Naam in de tijd, maar is het een helder licht dat schijnt meer en meer op weg naar de volmaakte dag. Het neemt steeds toe, tot dat licht, dat voor het eerst in Numeri 24:17 verschijnt als de lichtstralen van een Ster: "Een Ster gaat op uit Jakob", en die lichtstralen zullen omgevormd worden voor de ogen van een met stomheid geslagen mensheid, die hersteld en Godvrezend zal worden, tot de zonnestrallen van een Zon: "De zon der gerechtigheid zal opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen" (Maleachi 4:2). Zijn Naam zal eeuwig voortduren, zijn Naam zal voortbestaan zolang als de zon, en de mensheid zal gezegend worden in Hem aan alle volken zullen Hem de Gezegende noemen. DE HEERSER Dit is de tweede titel die Jeremia de Messias in onze tekst geeft. Het woord "Moshel", "Heerser", wordt vaak gebruikt om iemand te beschrijven in wiens handen de macht en regering is toevertrouwd door iemand anders. Dit kan zowel een teken van een bijzondere gunst zijn als vanuit de overtuiging dat de persoon die zo geëerd wordt het beste geschikt is de macht uit te oefenen. Zo maakt bijvoorbeeld Farao Jozef tot "Moshel", "heerser" over al wat hij bezat (Psalm 105:21, Genesis 45:8). Dat dit ook een titel van de Messias is, is ook duidelijk van een andere en onbetwiste Messiaanse profetie in Micha 5:1: "En gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een Heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid". Wat houdt deze titel die aan de Messias gegeven is in? Niets anders dan dat God: "Hem stelde tot Heer over

zijn Huis, tot Heerser over al zijn bezit" (Psalm 105:21). "Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, die de sleutel Davids heeft, die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent" (Openbaring 3:7, vgl. Jesaja 22:22). Dit geldt in het bijzonder voor alles wat betrekking heeft op de redding van onze zielen. In dit verband is Jozef als een type van de Messias genoemd en wil ik erop wijzen dat het brood, het middel het volk te bewaren voor de lichamelijke dood, een diepere betekenis heeft, namelijk "het brood des levens ..... dat uit de hemel nederdaalt" (Johannes 6:48,50) dat het enige middel is om geestelijke dood te voorkomen. En "het brood des levens" is de gekruisigde en opgestane Jezus, de Grotere dan Jozef. Er schijnt enig vooroordeel geweest te zijn ten opzichte van Jozef door de Egyptenaren, want toen er hongersnood was gingen zij in plaats van te gaan naar hem in wiens handen de verdeling van het koren was maar direct naar de Farao: "Toen het gehele land Egypte honger leed, en het volk tot Farao om brood riep" lezen we dat: "Farao zeide tot alle Egyptenaren: Gaat tot Jozef, doet wat hij u zegt" (Genesis 41:55). Het is helaas zo dat er velen zijn die de kwelling van zielehonger voelen of niet willen inzien of ontkennen dat God Jezus Christus heeft verhoogd om de Prins en Redder te zijn om berouw te bewerken en vergeving van zonden te verlenen aan Israël en aan alle volken. Zij verlangen tot God te gaan, zoals de Egyptenaren Jozef passeerden en naar Farao gingen, op welke manier dan ook behalve via de enige weg die Hij Zelf heeft aangewezen: "Niemand komt tot de Vader dan door Mij" (Johannes 14:6), "Ik ben de weg en de waarheid en het leven" (Johannes 14:6), "Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan" (Hebreeën 7:25). Jezus is de "Moshel", de "Heerser", in zijn handen heb ik alle dingen gelegd, en ik hoop dat ook u deze les zult leren, dat, sinds ik de oneindig wijze God alle dingen heb toevertrouwd, er niemand beter is dan Hij om op te vertrouwen wat uw omstandigheden betreft, in het bijzonder datgene wat uw ziel aangaat. Welnu, ik wil opnieuw ons tekstgedeelte van Jeremia 30:21 vergelijken met Micha 5:2 waar dezelfde titel wordt toegepast op de Messias. Zijn tweevoudige natuur, de Goddelijke en menselijke is eenvoudig te ontdekken. Jeremia 30:21 zegt: "zijn Heerser zal uit zijn midden opstaan", maar in Micha 5:2 lezen we: "En gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de geslachten van Juda, uit u zal Mij voortkomen die een Heerser zal zijn over Israël, Wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid". Dat deze twee teksten over Dezelfde Persoon spreken leidt geen twijfel. Toch zegt de ene profeet dat Hij voortkomt "uit het midden" van Israël, en de andere profeet zegt: je, Hij is geboren in "Bethlehem Efrata", maar "Wiens oorsprong is vanouds, van de dagen der eeuwigheid". Het is gemakkelijk genoeg te begrijpen als we ons herinneren en geloven wat de Schrift ons leert met betrekking tot het karakter van de Messias, dat Hij "Immanuel" is (Jesaja 7:14), "God met ons", God in de volheid van de tijd gemanifesteerd in het vlees, de Verlosser, de Heilige Ene van Israël. Hij, Die sprak vanaf het begin, voor de tijd dat er iets was, maar Die op de vastgestelde tijd tot ons werd gezonden: "En nu heeft de Heere HERE Mij met zijn Geest gezonden" (Jesaja 48:17). Maar welke verklaring kunnen het Judaïsme en het Unitarisme daarvoor geven? Maar laten wij ons een ogenblik richten op een ander aspect van de Messias, en Hem beschouwen als de GROTE HOGEPRIESTER Hij is Degene die voor ons tot God "genaakt" (letterlijk: "naderen", "dichterbij komen", Jeremia 30:21) in de hoedanigheid van Vertegenwoordiger en Bemiddelaar. Want zo stelt Gods Geest Hem voor in het laatste gedeelte van onze tekst uit Jeremia 30:21, die we behandelen. De woorden die hier gebruikt worden zijn exact hetzelfde als die de hoedanigheid beschrijven van de priesters om "naderbij" te komen tot God om ten bate van het volk hun dienst te verrichten (Exodus 19:22, Leviticus 21:17 etc.). Op het eerste gezicht lijkt het een probleem om te begrijpen hoe de vorstelijke en priesterlijke hoedanigheden bekleed kunnen worden door onze Heer de Messias, die naar het vlees gesproken afkomstig was uit de stam van Juda. En Mozes zei niets over deze stam met betrekking tot het priesterschap. Maar het wordt duidelijk als we begrijpen dat de Messias de tweede Adam voor het menselijk ras moest worden, de grote Stamvader, Die de voorrechten die de aartsvaders voor de Wet bezaten, in ere zou herstellen. Hij

zou handelen voor zijn eigen geslacht, niet alleen als Hoofd en Leider, maar ook als Priester. In de Persoon van Christus, en in het bijzonder in zijn hoedanigheid als Priester, zouden alle stam- en nationale verschillen verdwijnen. Hij is niet alleen het Zaad van David en Koning van Israël, maar ook de Zoon des mensen, Hoofd en Vader van heel zijn verlost geslacht. In ieder geval is onmiskenbaar geprofeteerd over Hem: "Hij zal Priester zijn op zijn troon" (Zacharia 6:13), en wederom in Psalm 110, waar gesproken wordt: "heers te midden van uw vijanden" (2) worden verder gezegd: "De HERE heeft gezworen en het berouwt Hem niet: Gij zijt Priester voor eeuwig, naar de wijze van Melchizedek" (4). Het feit dat de Messias zulke verschillende ambten in zijn Persoon verenigd bewijst des te meer zijn bovenmenselijke karakter.. Ik wil niet lang bij dit punt stilstaan, omdat ik elders gesproken heb over Christus in zijn hoedanigheid als Priester, maar wil hier slechts kort uiteenzetten wat het verband is tussen het offer en de priester en de bijzondere orde van het Priesterschap van Christus. 1. In het Levitische stelsel waren priesters en offers onscheidbaar. Zonder priester kon er niet geofferd worden, en zonder offer was er geen plaats voor de priesters. Offer- en priesterdienst gingen hand in hand tot zij uiteindelijk elkaar ontmoeten en werden volmaakt tot EEN geheel. We dienen voor ogen te houden, dat niet alleen de offers typologisch waren, die wezen op Hem die "als een lam ter slachting geleid wordt" (Jesaja 53:7) - "het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt" (Johannes 1:29), maar ook het stelsel van het priesterschap was "slechts dienst bij een afbeelding en schaduw van het hemelse" (Hebreeën 8:5), dat wees op Hem Die zou komen: "waarheen Jezus voor ons als voorloper is binnengegaan naar de ordening van Melchizedek Hogepriester geworden in eeuwigheid" (Hebreeën 6:20). Hoe onschriftuurlijk en inconsequent zijn de denkbepelden van mensen die, terwijl zij toegeven dat in deze bedeling er geen ander offer overblijft dankzij het volbrachte werk, en daarmee de vervulling van de offerdienst, door Christus, toch vasthouden aan een stelsel van priesterschap, alsof dat niet ook zijn vervulling in Christus zou hebben gekregen. Dit houdt in dat er zowel geen priesters als offers meer nodig zijn. De Almachtige vraagt: "want wie zou zijn hart ten borgtocht kunnen geven om tot Mij te genaken" (letterlijk: "naderen")? (Jeremia 30:21). Voor gewone mensen is het heiligschennis en aanmatigend zichzelf als priester aan te dienen en God als middelaar te naderen. Dit recht was slechts voorbehouden aan Aaron en zijn geslacht, die de Goddelijke dienst in de Tabernakel en Tempel verrichtten. Maar .... er is er EEN, Die gekwalificeerd is om dit wel te doen op grond van zijn God en mens zijn. Hij was zowel Goddelijk als menselijk, en in dit opzicht uniek en derhalve leidde dat tot de bewondering van Jahweh. Daarom ook, kan Hij een Priester genoemd worden, omdat Hij een offer had te offeren - het lichaam dat God Hem bereid had: "Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid" (Hebreeën 10:6), "In slachtoffer en spijsoffer hebt Gij geen behagen, - Gij hebt Mij geopende oren gegeven -, brandoffer en zondoffer hebt Gij niet gevraagd. Toen zeide Ik: Zie, Ik kom" (Psalm 40:7,8). Er wordt in het Nieuwe testament inderdaad over een "priesterschap" gesproken (o.a. 1 Petrus 2:9, Openbaring 5:10), maar de waardigheid hiervan is het gemeenschappelijk bezit van alle Christenen: "om een heilig priesterschap te vormen" (1 Petrus 2:5), "Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom" (1 Petrus 2:9). Want de aanbedding en plechtigheden in de Joodse Kerk waren allen schaduwen van Jezus Christus, en zijn in Hem vervuld, niet alleen door een daad van zijn eigen Persoon, maar ook op een afgeleide manier in zijn verborgen lichaam, zijn Kerk. Het priesterschap van de Wet vertegenwoordigde Hem als de grote Hogepriester, Die "na EEN offer voor de zonden te hebben gebracht, voor altijd gezeten is aan de rechterhand van God" (Hebreeën 10:12). Dit is een priesterschap die in zijn totaliteit onverwoordbaar is. Noch is er een bijzondere bediening van priesterschap in de Christelijke Kerk om offers te brengen, vanwege het Offer van Hem Die alleen het Hoofd van de Kerk is. Maar de waardigheid die in het Nieuwe Testament genoemd wordt is een geestelijk "heilig priesterschap", die "geestelijke offers" voortbrengt, en is van toepassing op allen die in

Christus zijn. Zij zijn "zelf levende stenen" gebouwd op "DE Levende Steen" "voor de bouw van een geestelijk huis" (1 Petrus 2:4,5), "Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt" (Openbaring 1:6), zodat wij priesters zijn in dezelfde tempel die door Hem gemaakt is. Zoals Hij, op een transcendente manier Tempel, Priester en Offer was, zo zijn op hun manier Christenen deze drie hoedanigheden door Hem, en het is door zijn Geest dat wij "een heilig priesterschap vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus" (1 Petrus 2:5). Aartsbisschop Leighton zegt: "Waar de waardigheid van het Levitische priesterschap beperkt bleef tot een beperkte groep mensen, zijn allen die geloven nu bestemd om priesters te zijn voor God de Vader. En dit werd duidelijk gemaakt toen bij het steven van Jezus: "het voorhangsel van de tempel scheurde van boven tot beneden in tweeën" (Mattheus 27:51). Dit benadrukte niet alleen dat de ceremoniën en offers zouden verdwijnen, omdat zij vervuld waren in Hem, maar dat het volk van God, dat in de buitenste hof afgesloten was van het voorhangsel, toegang kregen tot de heilige plaats omdat zij zelf priesters waren geworden. Dat zijn de "geestelijke offers" waar 1 Petrus 2:5 over spreekt, want er is geen priesterdienst zonder offer, want deze benamingen zijn onderling gerelateerd en het brengen van offers was de belangrijkste handeling van de oorspronkelijke priesters. Welnu, omdat het priesterschap waarvan in 1 Petrus 2:5 gesproken wordt geestelijk is, moeten de offers dat ook zijn." 2. Nu de bijzondere orde van het Priesterschap van Christus. Zijn Priesterschap is niet naar de orde van Aaron, maar naar "de ordening van Melchizedek" (Hebreeën 6:20), wiens superioriteit is gezien in het feit dat "de aartsvader Abraham een tiende gegeven heeft van het beste van de buit" (Hebreeën 7:4) en "is zelfs Levi, die tienden heft, door Abraham aan het tiendrecht (van een ander onderworpen, want hij was nog in de lendenen van zijn vader, toen Melchizedek deze tegemoet kwam" (Hebreeën 7:10). En: "Nu is het onwedersprekelijk, dat het mindere door het meerdere gezegend wordt" (Hebreeën 7:7). De belangrijkste punten van verschil tussen de twee stelsels, die inderdaad verschillen, zijn de bijzondere karakteristieken van de twee verbonden waar zij in verschilden, zijn de volgende, zoals aangetoond in Hebreeën hst. 7: A. Het Aäronitische priesterschap was slechts een afschaduwing en veranderlijk, en de schrijver van de Hebreeënbrief maakt duidelijk dat het gepaard ging "zonder eed" (Hebreeën 7:20), maar de Messias "heeft, juist doordat Hij in eeuwigheid blijft, een Priesterschap dat op geen ander kan overgaan" (Hebreeën 7:24), die Priester worden "met een eed bij monde van Hem, die tot Hem sprak: De HERE heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen, Gij zijt Priester in eeuwigheid" (Hebreeën 7:21). "Want van hem wordt getuigd: Gij zijt Priester in eeuwigheid in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek" (Hebreeën 7:17). B. Het Aäronitische priesterschap was onvolmaakt, zowel in zichzelf, zoals blijkt uit het feit, dat het "van dag tot dag eerst offers voor zijn eigen zonde behoeft te brengen" (Hebreeën 7:27, 10:11), en in zijn uitwerking omdat het een eindeloze herhaling van offers vergde die niet de vervulling tot stand brachten. Zij waren slechts typologisch het werk van verzoening vanwege de noodzaak waarophet gegrondvest was. Maar het Priesterschap van Christus is volmaakt, zowel in Zichzelf, omdat Hij volmaakt was, en in zijn uitwerking, omdat het Offer dat Hij bracht van zo'n oneindige waarde was, en zijn bloed zo kostbaar, zodat het verzoening kon bewerkstelligen: "Krachtens die wil zijn wij eens voor altijd geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus" (Hebreeën 10:10). Het priesterschap van Christus is daarom niet als het Aäronitische priesterschap, dat moet volharden in het brengen van offers voor de zonden, maar nu is daar geen noodzaak meer voor. Want zoals Melchizedek, die van Abraham, als Gods vertegenwoordiger, offers van zijn verbintenis ontving, zo ontvangt Christus van zijn volk de offers van hun dienst aan Hem, die Hij samen met de lofzangen en gebeden, Hij mengt met zijn eigen verdiensten en voorbede. Het is waar dat Hij voor zijn volk nu de Middelaar is, Die, in geval van verwijdering door zonde, verzoening doet. Maar Hij doet dit op grond van het bloed dat eens was vergoten op Golgotha en niet door herhaling van offers. Zoals Melchizedek (Genesis 14:18,19) komt onze

Grote Hogepriester ons van tijd tot tijd tegemoet met brood en wijn, waarmee Hij ons herinnert dat Hij niet alleen het Lam ten slachtoffer was door te worden en uit te voeren wat een rechtvaardige God behaagde, maar dat Hij ook het Lam van voedsel is, en dat als we zijn vlees eten en zijn bloed drinken, ook wij bevrediging zullen vinden (Johannes 7:48-58). Nu wil ik de conclusie trekken van de uiteenzetting van de uitgangstekst van dit hoofdstuk (Jeremia 30:21) door op de bijzondere manier te wijzen waarop het de Messias beschrijft als geïdentificeerd met zijn volk in de aanwezigheid van God: "Want wie zou zijn hart ten borgtocht kunnen geven om tot Mij te genaken" (letterlijk: "naderbij komen")? Een soortgelijke uitroep van verbazing en bewondering met betrekking tot de Persoon van de Messias vinden we in Jesaja 63:1, waar de profeet, geïnspireerd door de Geest van God, uitroept: "Wie is het"? Waarna het antwoord komt dat het de Rechter is, die komt in zijn wraak, Jesaja 63:6: "En Ik vertrapte volken in mijn toorn, maakte hen dronken in Mijn grimmigheid en deed hen bloed ter aarde stromen". Wie is zo geschikt om onze Hogepriester te zijn dan Jezus, Die vol mededogen is, en die wij kunnen aanraken in onze geestelijke zwakheid? En wederom, wie heeft zulk recht, en is in elk opzicht deskundig en ingewijd, om af te dalen van de troon van oordeel als Hij, Die afdaalde tot het kruis en voor zijn goddeloze, ondankbare wereld zijn eigen bloed uitgoot? We weten dat een ieder die zich in een ander inlaat, zichzelf met die ander identificeert en met welke mens kon de Messias Zich identificeren? Is zijn vreugde niet altijd de mensenkinderen geweest? Ja, Hij heeft - gezegend zij zijn Naam - Zich vermengd met onze natuur en al onze onvolmaaktheden door mens te worden. Hij heeft Zich EEN gemaakt met onze zonden en is de Verzekering ("Borgtocht", Jeremia 30:21) voor ons geworden als antwoord op de Goddelijke rechtvaardigheid. Hij heeft Zich ingelaten met al onze beproevingen en verzoeken, die onlosmakelijk verbonden zijn aan onze pelgrimstocht door deze morele wildernis, op onze weg naar de heerlijkheid in zijn tegenwoordigheid: "Want wij hebben geen Hogepriester, die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar Een Die in die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen. Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd" (Hebreeën 4:15-16). Hij heeft Zich ook ingelaten met onze zorgen en smarten, zodat Hij die draagt en Zelf onze lasten op Zich neemt (Mattheus 11:28). En in nu in het hemelse Heiligdom, in de onmiddellijke nabijheid van Jahweh, in een veruit grotere heerlijke betekenis dan Aaron, die Israël vertegenwoordigde door hun namen op zijn borst te dragen (Exodus 28:12,29, 39:6-7), zo vertegenwoordigt onze Grote Hogepriester ons. Hij draagt onze namen zijn niet op zijn hart, maar in zijn hart. En de eenheid van Christus met zijn volk is niets slechts een wettelijke eenheid, zoals tussen Aaron en Israël, maar ook een levenskrachtige vereniging. Oh, gedachten vol van Goddelijke vertroosting. In elke staat waarin we als volgelingen van Hem kunnen terechtkomen, in leven of dood, in voor- en tegenspoed, in gezondheid of ziekte, ja zelfs in omstandigheden waarin de dierbaarste en naaste aardse relaties het niet met ons kunnen delen, heeft Jezus, de gezegende en verhoogde Hogepriester, voor eeuwig zijn hart gedeeld met ons. En let erop, het is zijn hart, dat Hij deelt met ons, wat aangeeft dat Hij dit vrijwillig deed. Maar laten wij er acht op slaan dat in onze tekst uit Jeremia 30:21 het in het bijzonder de relatie met Israël is, dat de Messias wordt voorgesteld als Priester. En niet alleen zal Hij die functie uitvoeren, samen met zijn Koningschap op de troon van David als het zover is dat: "Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen" (Handelingen 15:16), maar ook nu, aan de rechterhand van de Vader is Hij "verhoogd tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken" (Handelingen 5:31). En wat mij betreft, ik ben ervan overtuigd dat de betrokkenheid van Christus, Die Hij op aarde toonde voor zijn broeders naar het vlees en deel uitmaakte van het werk aan het kruis is gestopt bij zijn hemelvaart ter verheerlijking. Nee, Dezelfde, Die onze Middelaar is, zegt ook: "Om Sions wil zal Ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal Ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn

verlossing als een brandende fakkel" (Jesaja 62:1). Als ik kijk naar Christus als Priester in relatie tot Israël, zie ik hem als het ware nu, binnen het Heiligdom, waar Israël het zonder moet doen. En Hij wacht ongeduldig tot het werk van verzoening ook voor hen is gedaan en spoedig zal hun Grote Verzoendag aanbreken en zal Israëls Grote Hogepriester weer uit het Heiligdom komen, met opgeheven handen, om wederom over hen af te kondigen de zegen van Jahweh als een teken van aanvaarding en voorrecht. Op de Grote Verzoendag (Leviticus 16) ging Aaron eerst het Heilige der Heilige binnen met het bloed van de stier om "verzoening te doen voor zichzelf en zijn huis" (17), daarna kwam hij weer te voorschijn en betrad het Heilige der Heilige opnieuw om "verzoening te doen ... voor de gehele gemeente Israëls" (17) met het bloed van de bok. In beide gevallen was zijn was zijn terugkomst van achter het Voorhangsel de verzekering voor de afwachende menigte dat het werk van verzoening was voltooid. Nu heeft Christus, als het ware, verzoening bewerkt voor het priesterlijk huis dat vertegenwoordigd wordt door de Christelijke Kerk, die verenigd is met Hem. Maar wat Israël betreft, is Hij nu opnieuw achter het Voorhangsel gegaan, zodat tot Hij wederkomt zij geen verzekering hebben dat hun verzoening volledig is. In dit verband is het opmerkelijk dat Christus na zijn opstanding alleen verscheen aan hen die geloofden. Maar het moment zal inderdaad komen dat: "in de HERE wordt het gehele nakroost van Israël gerechtvaardigd en zal het zich beroemen" (letterlijk: "verheerlijkt worden") (Jesaja 45:25, vgl. Romeinen 11:26).

HOOFDSTUK 3

DE SPRUIT, OF 4 ASPECTEN VAN HET KARAKTER VAN DE MESSIAS (In het Engels is het woord "Spruit" steeds vertaald met "Branch").

"Te dien dage zal wat de HERE doet uitspruiten tot sieraad en heerlijkheid zijn, en de vrucht des lands tot glorie en luister voor de ontkomenen van Israël" (Jesaja 4:2) "Zie de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken, Die zal als Koning regeren en verstandig handelen, Die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen, en dit is zijn Naam, waarmee men Hem zal noemen: de HERE onze gerechtigheid" (Jeremia 23:5,6). "Hoor toch, gij hogepriester Jozua, gij en uw gezellen die voor u zitten - zij zijn immers mannen die ten wonderteken dienen - voorwaar, zie, Ik zal mijn Knecht, de Spruit, doen komen" (Zacharia 3:8). "Zo zegt de HERE der heerscharen: zie een Man, Wiens Naam is Spruit. Deze zal uit zijn plaats uitspruiten en Hij zal de Tempel des HEREN bouwen. Ja, Hij zal de Tempel des HEREN bouwen en Hij zal met majesteit bekleed zijn en als Heerser zitten op zijn troon, en Hij zal Priester zijn op Zijn troon, heilzaam overleg zal er tussen hen beiden zijn" (Zacharia 6:12,13). Bovengenoemde Schriftplaatsen zijn, met uitzondering van Jeremia 33:15, dat een herhaling is van Jeremia 23:5,6, de enige vier voorkomende gevallen waar de Messias aangeduid wordt met de titel "Spruit" (Engels: "Branch") en hieronder wil ik de verbanden verder uitwerken. (Het woord "spruit" met een kleine letter komt wel vaker voor, maar slaat niet op de Messias). Er zijn vier verschillende aspecten waarin de Messias aan ons geïntroduceerd wordt onder de bovengenoemde titel in de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften, die een antwoord geven op de vier verschillende manieren waarop de Here Jezus aan ons in de vier Evangelien wordt voorgesteld. Godets "Biblical Studies" zegt: "Zoals een begenadigde schilder, die voor een familie de onsterfelijkheid van de vader de volledige gelijkenis wil schilderen en elke poging voorkomt om in EEN enkel portret alle ambten die de vader heeft bekleed tot uitdrukking te laten komen, door hem in hetzelfde portret als generaal, bestuurder, wetenschapper en als huisvader te schilderen. Hij zal kiezen voor vier verschillende portretten, die elk hem afschilderen in EEN van die hoedanigheden. Zo heeft de Heilige Geest om voor de mensheid de volmaakte gelijkenis van Hem die de gekozen Uitverkorene was, God in menselijke gedaante, middelen gebruikt om in

de gedachten van de schrijvers zijn verschillende beelden tot uitdrukking te laten komen. Zo beschrijft Mattheus Hem als de Koning van Israël, Lukas als de Redder der wereld, Markus als de Zoon Die, als mens, de treden van de Goddelijke troon bestijgt en Johannes als de Zoon, Die afdaalt in menselijke gedaante om de wereld te heiligen." In Jeremia 23:5-6 wordt Hij "de Spruit van David" genoemd. Dit komt overeen met de beschrijving die van Hem gegeven wordt in het Evangelie van Mattheus, dat geschreven was voor de Joden. Hier wordt onze gezegende Heer aan hen voorgesteld als de Zoon van David, de Messias die aan de vaders beloofd was. Om deze reden gaan de geslachtsregisters in dit Evangelie slechts terug tot Abraham. In Zacheria 3:8 wordt de Here Jezus aan ons voorgesteld als "de Spruit", Die Jahweh's "Knecht" is, overeenkomstig het Evangelie van Markus. Hier wordt de loopbaan van Hem op een bijzondere manier getekend. Hij was weliswaar God, maar maakte daar geen aanspraak op en nam de gedaante van een Knecht aan (vgl. Filippenzen 2:6-7). Dit Evangelie is niet zozeer een verslag van de woorden van Jezus, maar van zijn daden. Het volgt derhalve meer gedetailleerd dan de andere Evangelieschrijvers de dienst van Jahweh's rechtvaardige Knecht, waarvan geschreven staat: "Toen zeide Ik: Zie Ik kom, in de boekrol is over Mij geschreven, Ik heb lust om Uw wil te doen, mijn God, uw wet is in Mijn binnenste" (Psalm 40:7,8). Markus geeft geen geslachtsregister van Jezus omdat een knecht zulke aanbevelingen niet nodig heeft, hij wordt louter op zijn daden beoordeeld. In het Evangelie van Lucas is het voornaamste kenmerk van het karakter van onze Heer die van de "Zoon des mensen". In de Schrift betekent dit de Mens par excellence, de ware Mens, die zowel het ideaal als Vertegenwoordiger van het ras is. Hij is de tweede Adam en de Redder van mensen. Het belangrijkste karakteristiek in dit Evangelie is de universaliteit. Het is een boodschap die elk verschil tussen ras en klasse veronachtzaamt en doet een beroep op alle kinderen van Adam, die zijn omvat in dat ene gevallen geslacht van de mensheid. En aan hen proclameert het een "gewone" Redder, Die uit hun midden zou voortkomen. Derhalve wordt de Here Jezus hier gepresenteerd, niet als in Mattheus als de Zoon van David, de Messias van Israël, maar als het lang verwachte "Zaad van de vrouw" (Genesis 3:15), Die, door satan te overwinnen, met zijn kracht mensen zou redden uit alle volken en zowel "licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël" (Lukas 2:32) zou worden. Dit is de reden waarom de Evangelist de moeizame taak op zich genomen heeft om het geslachtsregister van Jezus vanaf Adam na te gaan. In dit Evangelie gaat het om wat Zacheria 6:12 zegt: "Zie, een Man, Wiens naam is Spruit". Maar zoals in Mattheus de belangrijkste kenmerk van onze Heer zijn afkomst van David is en zijn Messiaschap, en in Markus dat van de Rechtvaardige Knecht van Jahweh, en in Lukas dat van de Zoon des mensen, zo is het licht dat voortdurend het meest op onvatbare wijze schijnt in het Evangelie van Johannes zijn Goddelijk Zoonschap. De heerlijkheid die Hij bij de Vader had van eeuwigheid aan. Zijn geslachtsregister gaat niet zoals in Mattheus terug tot Abraham, want Hij waarvan hier gesproken wordt, zegt: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, ben Ik" (Johannes 8:58). Ook gaat zijn geslachtsregister, niet zoals in Lukas, terug tot Adam, want het Evangelie van Johannes gaat niet over de Zoon van Adam, maar over de Zoon van God, naar Wiens beeld Adam was geschapen. Johannes gaat derhalve niet zijn menselijke, maar Goddelijke stamboom na, en toont ons dat hoewel "het Woord vlees is geworden en het onder ons gewoond heeft" (Johannes 1:14), Hij die woonde bij de mensen "de eniggeborene des Vaders was, vol van genade en waarheid" (Johannes 1:14). En hoewel "het Licht der mensen, en het Licht schijnt in de duisternis" (Johannes 1:4) van deze wereld, was Hij die in "genade en waarheid" (Johannes 1:14) tot ons gekomen was en het Licht en Leven werd voor deze duistere en geestelijk dode wereld, niemand anders was dan "Wiens oorsprong is vanouds, van de dagen der eeuwigheid" (Micha 5:2), "In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God" (Johannes 1:1). Hier betreft het "de Spruit van Jahweh", Wiens heerlijkheid en schoonheid Jesaja bezong: "Te dien dage zal wat de HERE doet uitspruiten tot sieraad en heerlijkheid zijn" (Jesaja 4:2) en wiens Goddelijke vruchten sindsdien

vele hongerige en dorstige zielen heeft verfrist en verzadigd van Johannes tot nu toe. Maar, hoewel in elk van de Evangelieën, een karaktertrek van onze Heer wordt geschilderd, wordt steeds zijn tweevoudige natuur onverstoort in ogenschouw genomen, net zoals dit het geval is bij de vier verschillende profetieën waarnaar wij in dit hoofdstuk verwezen. Jeremia 23:5,6 spreekt over Hem als "de Spruit van David" en wijst dus meer in het bijzonder op zijn menselijke natuur, maar hij verklaart ook dat Hij God is, door Hem de Goddelijke titel te verlenen: "en dit is zijn Naam, waarmee men Hem zal noemen: de HERE onze Gerechtigheid". En hoewel Jesaja in dit verband meer in het bijzonder over Hem spreekt als de Zoon van God, verklaart hij ook dat Hij een menselijke afstammeling van deze aarde is door Hem aan te duiden als "vrucht des lands" (Jesaja 4:2). In Zacheria 3:8 wordt Hij afgeschilderd als "de Knecht", maar het is "de Spruit" Die geïntroduceerd wordt als "de Knecht", en door deze titel herkennen we ineens niet alleen de Zoon van David, maar de Zoon van God. Tot slot lezen we in Zacheria 6:12-13: "Zie, een Man", maar de tekst gaat verder ons te vertellen dat deze "Man" niet alleen zal "heersen", maar ook dat Hij "een Priester zal zijn op zijn troon". Hij moet derhalve, een zeer bijzondere Man zijn, ja, zelfs meer dan een gewone priester of koning om deze twee functies in Zich te kunnen verenigen, die niet alleen tot twee verschillende personen behoorden, maar ook van twee totaal verschillende stammen. Wellicht wordt in geen ander Oudtestamentisch Geschrift de Goddelijkheid van de Messias zo duidelijk onderwezen als in Zacheria. In Zacheria 2:8-11 lezen we: "Want, zo zegt de HERE der heerscharen, Wiens heerlijkheid Mij gezonden heeft, aangaande de volken die u uitgeplunderd hebben - want wie u aanraakt, raakt zijn oogappel aan - voorwaar, zie Ik beweeg mijn hand tegen hen, en zij zullen hun knechten ten buit worden. Dan zult gij weten, dat de HERE der heerscharen Mij gezonden heeft. Jubel en verheug u, gij dochter van Sion! Want zie, Ik kom in uw midden wonen, luidt het woord des HEREN, en vele volken zullen te dien dage gemeenschap zoeken met de HERE en zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal in uw midden wonen. Dan zult gij weten, dat de HERE der heerscharen Mij tot u gezonden heeft". Deze tekst hebben de Joden altijd uitgelegd als gaande over de Messias door de Naam Jahweh. Dit Schriftgedeelte moet bijzonder moeilijk zijn voor een Jood of Unitariër, want hier stelt de profeet twee Personen voor, die Beide de Goddelijke titel Jahweh dragen, hoewel de Ene gezonden wordt door de Andere om een missie op aarde te vervullen. In Zacheria 3:3,6 wordt gesproken over "de Engel des HEREN", Die, zoals we verderop zullen zien, niemand anders is dan de Messias omdat Hij de macht heeft zonde te vergeven (4) en "wie kan zonden vergeven dan God alleen?" (Mark. 2:7). In Zacheria 12:10 verklaart de profeet dat Hij "doorstoken" zal worden. En dat is niemand anders dan Hij die zijn Geest zal uitstorten op het huis van David en de inwoners van Jeruzalem. "Aldus luidt het woord van de HERE, Die de hemel uitspant en de aarde grondvest, en de geest des mensen in diens binnenste formeert" (Zacheria 12:1). En verderop proclameert hij: "Zwaard, waak op tegen mijn Herder, tegen de Man, die Mijn Metgezel is, luidt het woord van de HERE der heerscharen" (Zacheria 13:7), dat het "zwaard" van gerechtigheid dat "opwaakt" in onze plaats, niemand anders is dan "de Metgezel" van "de HERE der heerscharen" is. En tot slot zegt hij in Zacheria 14:3,4: "Dan zal de HERE uittrekken om tegen die volken te strijden, zoals Hij vroeger streed, ten dage van de krijg, zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg". Nu keren we terug naar de afzonderlijke vier aangehaalde passages, en met de Bijbel voor ons, zullen we zien hoe subliem de context toepasselijk is op het bijzondere kenmerk van het karakter van onze Heer die in elke tekst verschillend wordt benadrukt. "DE SPRUIT VAN DAVID" Laten we eerst Jeremia 23:5,6 bekijken. Er is nauwelijks verschil van opvatting tussen de klassieke en moderne Joden dat het hier een Messiaanse profetie betreft. Zelfs Kimchi zegt: "Met "de rechtvaardige Spruit" wordt de Messias bedoeld", en Jonathan heeft in dit gedeelte de Messias bij de titel "de rechtvaardige Spruit" geïntroduceerd. En waarom introduceert de profeet de Messias hier als de Zoon van David? Dat is omdat hij spreekt over Hem als de Koning die zal regeren op de berg Sion: "Want de HERE der

heerscharen zal Koning zijn op de berg Sion en in Jeruzalem" (Jesaja 24:23). "In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen" (Jeremia 23:6). En wie anders kan in Juda regeren en op de troon zitten dan de Zoon van David? Want heeft God niet eeuwig verbond met David gesloten (2 Samuel 23:5: "Maar niet also mijn huis bij God! Toch heeft Hij een eeuwig verbond gegeven, geordend in alles en verzekerd. Want al mijn heil en alle welbehagen, zou Hij die niet laten uitspruiten?", 2 Samuel 7:12,13: "Wanneer uw dagen vervuld zijn en gij bij uw vaderen te ruste zijt gegaan, dan zal Ik uw nakomeling, uw eigen Zoon, na u doen optreden, en Ik zal zijn koningschap bevestigen. Die zal Mijn Naam een huis bouwen, en Ik zal zijn koninklijke troon voor Immer bevestigen. Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij tot een Zoon zijn", en Psalm 132:11: "De HERE heeft David een dure eed gezworen, waarop Hij niet terugkomt: Een van uw lieflijke zonen zal Ik op uw troon zetten"). Als iemand vraagt of ik bedoel te suggereren dat Jezus letterlijk in Sion over het Joodse volk zal regeren, dan is mijn antwoord een ondubbelzinnig ja. En dan hoef ik alleen de woorden van de engel Gabriël te herhalen, die zei: "En de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als Koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn Koningschap zal geen einde nemen" (Lukas 1:32,33). En: "Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven" (Lukas 1:32). W. Burgh zegt: "Volgens de gangbare opvatting, is er inderdaad geen belang in de titel Zoon van David, behalve dan wellicht dat Hij van David afstamde en ons in staat stelt zijn geslachtsregister na te gaan. Maar het is ontegenzeggelijk dat de aankondiging van de engel er grotere waarde aan hecht, omdat hij verklaart dat voor Hem als Zoon van David "de troon van zijn vader David" is weggelegd. En wat voor troon is dat? Niet de hemelse troon, noch de troon van Gods geestelijke Koninkrijk, want geen van deze was of kon door David in bezit genomen zijn of kon door Christus geërfd worden als de Zoon van David. De troon die hier bedoeld wordt, moet derhalve de troon van het koninkrijk van Israël zijn. En dat dit het geval is, daarvan getuigen de woorden van de engel, want nadat hij gezegd heeft: "De Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven" (Lukas 1:32), voegt hij eraan toe: "En Hij zal als Koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid" (Lukas 1:33)." Ook de woorden uit Zacheria 2:10,12 zijn in dit verband van belang: "Jubel en verheug u, gij dochter van Sion! Want zie, Ik kom in uw midden wonen, luidt het woord des HEREN .... en de HERE zal Juda op de heilige bodem als zijn erfdeel in bezit nemen en Hij zal Jeruzalem nog verkiesen." Maar zijn deze uitspraken al in vervulling gegaan? Betekent "de troon van David" niet de troon waarop Jezus nu verheerlijkt aan de rechterhand van de Vader troont? En betekent "dochter van Sion" niet de universele Kerk, waartoe elk afzonderlijk kind van God deel uitmaakt? Nee, dat geloof ik niet. Nazorgvuldig onderzoek en gebed, kan ik slechts EEN troon van David ontdekken, en die was in Jeruzalem en niet in de hemel. En op deze troon in Jeruzalem heeft Jezus, de Zoon van David, nog nooit gezeten. En omdat ik geloof dat het Woord van God betrouwbaar is, ben ik ervan overtuigd dat Hij er eens op zal zitten. "De Joden werpen tegen dat vele profetieën, en in het bijzonder die hen zelf betreft, niet door Jezus van Nazareth in vervulling zijn gegaan, en daardoor kan Hij niet de door de profeten beloofde Messias zijn. Hierop hebben veel Christelijke geleerden gereageerd, dat zulke uitspraken figuurlijk zijn, en dat door aardse symbolen hemelse dingen bedoeld worden. Bovendien hebben de Joden geen eigen land (Noot vertaler: David Baron schreef dit boek in 1886) hebben en dat de Messias derhalve geen koningschap over Israël voert, en dat de enige zegening die zij kunnen verwachten de aansluiting bij het Christelijke huisgezin is en de erkenning van het hemelse Kanaän in het hiernamaals. Maar hierop werpen de Joden tegen dat een methode van interpretatie die gebaseerd is op twee tegengestelde principes noodzakelijkerwijs vals is. Men stelt: "u bewijst dat Jezus de Messias is door het grammatische principe, en ontwijkt problemen door aanvaarding van het symbolische. Kies een van de twee. Voor de symbolische uitleg, en dan is er geen sprake van een lijdende Messias, voer de letterlijke interpretatie door, en dan zijn er nog vele profetieën

onvervuld." De Joodse tegenwerping is billijk en hun bezwaar tegen deze verklaring ontegenzeggelijk verdedigbaar. Het is niet juist om profetieën van de vernedering van de Messias en zijn verzoenende dood als letterlijk vervuld te beschouwen en op zoek te gaan naar zinnebeeldige verklaringen van profetieën die handelen over de glorieuze regering op aarde van de Messias en over een hersteld en gezegend Israël. Dit vormt voor elke Jood een onneembaar struikelblok van gezond verstand en minachten profetieën op het niveau van de ongelovige" (Dr. Alexander McCaul). Samen met anderen heb ik bezwaar om Sion te zien als de kerk. Onze tekst zegt: Hij zal Jeruzalem nog (letterlijk: "weer") verkiesen" (Zacharia 2:13), en dat is onveranderlijk verbonden met "de dochter van Sion". Dus als we geen problemen hebben deze profetie letterlijk van toepassing te doen zijn op Israël, kan het dan niet slaan op de Kerk, want van de Kerk kan niet gezegd worden dat het ooit Gods aanwezigheid en gunst te hebben verloren. Ik kan geen enkel gedeelte in de hele Schrift vinden waaruit ik zou kunnen opmaken dat de Here Jezus nu in het bezit is van zijn troon waarop Hij recht heeft, niet alleen als Zoon van David, maar als de beloofde beloning voor zijn lijden en dood. Het is, in tegendeel, veel gemakkelijker vele Schriftgedeelten aan te halen om te bewijzen dat Hij slechts wacht op het moment dat Hij bezit zal nemen van deze troon. De enige passage die deze indruk zou kunnen wekken dat Jezus nu verhoogd is op de troon van David is Handelingen 2:29-36, waar Petrus een profetie citeert aangaande twee gebeurtenissen, namelijk dat de Messias zou opstaan uit de dood en op de troon (van David) zou zitten: Daar hij nu een profeet was en wist, dat God hem onder ede gezworen had een uit de vrucht zijner lendenen op zijn troon te doen zitten" (30). Petrus zegt dan: "Deze Jezus heeft God opgewekt" (32), en Hij is "door de rechterhand Gods verhoogd" (33). Enkelingen hebben gedacht dat Petrus met deze verhoging de vervulling trachtte te bewijzen van het tweede deel van Davids profetie zijn vervulling had bereikt. Maar een zorgvuldige bestudering van dit gedeelte en dit te vergelijken met andere Schriftplaatsen is het duidelijk dat Petrus deze bedoeling absoluut niet had. Hij gebruikt hier de profetie dat de Messias zal regeren op de troon van David louter als een argument, dat "een Gezalfde zal worden uitgeroemd, terwijl er niets tegen Hem is" (Daniël 9:26). Als Christus niet uit de dood was opgestaan, kon Hij noch onmiddellijk, noch uiteindelijk bezit nemen van de troon van David. Dat Hij nu het rechtmatige bezit heeft van die troon is een ander ding, en Petrus zelf zegt dat Hij nu aan de rechterhand van God wacht om er op plaats te nemen: "Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten" (35). Dat Christus verhoogd is tot de rechterhand van God is slechts tijdelijk, totdat Hij bezit zal nemen van zijn troon. Dit zal ik verderop aantonen. In Openbaring 3:21, en dat zijn de woorden van de gezegende Redder Zelf, lezen we: "Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon." Hier wordt ons verteld, dat de troon waarop Hij zit niet de Zijne is, maar die van de Vader, die Hem uitnodigde deze troon met Hem te delen als een teken van Zijn volledige voldoening met het volbrachte werk van Zijn Geliefde Zoon. Hij zal deze plaats slechts innemen totdat Hij bezit zal nemen van Zijn eigen troon, vanwaar Hij het glorieuze voorrecht zal verlenen om met Hem hier op te zitten aan allen die trouw aan Hem zijn gebleven toen de hele wereld in opstand kwam tegen Hem, en hoewel zij vervolgd en uitgeprobeerd zijn, toch tot geen enkele koning wilden toebehoren dan Hem. Vervolgens wordt in Hebrëen 10:12,13 vermeld: "Deze echter is, na EEN offer voor de zonden te hebben gebracht, voor altijd gezeten aan de rechterhand van God, voorts afwachtende, totdat zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank voor zijn voeten". Hier wordt wederom nadrukkelijk gezegd dat de plaats die Christus nu heeft aan de rechterhand van God geen permanente is, maar slechts tot de vervulling "totdat zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank voor zijn voeten", waarna Hij, zoals de schrijver ons in Hebrëen 9:28 vertelt: "ten tweede male zonder zonde aanschouwd zal worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten". Hij zal met vreugde hen roepen die niet slechts zijn dienstknechten of onderdanen zijn, maar "u heb Ik vrienden genoemd" (Johannes 15:15), en die

Hij zal eren door hen te laten delen in zijn regering. Immers, als de troon van Christus nu gevestigd is, wie zijn het dan waarover Hij regeert? Het kan niet de Kerk zijn, want er wordt ons nadrukkelijk verteld dat als de troon van Christus gevestigd is, de Kerk, in plaats dat over hen geheerst zal worden, dan zelf zal regeren (2 Timotheus 2:12, Openbaring 5:10, 20:6, 22:5). En zoals door een aantal gedacht wordt, dat voordat Christus terugkeert de hele mensheid, Israël ingesloten, tot erkenning zal komen dat Hij Heiland en Redder is, dan heeft dat natuurlijk tot gevolg dat zij allen lid worden van de Kerk, zowel Joden als heidenen. En dan vraag ik: over wie de Kerk dan samen met Christus zal regeren? Het is wederom gemakkelijk vanuit de Schrift te bewijzen dat de regering van Christus op de troon van David niet begint totdat Hij de rechterhand van de Vader heeft verlaten en totdat de Kerk, wat ook onder die term verstaan mag worden, compleet is. Dus hoe kan de regering van de troon van David zijn huidige verheerlijking aan de rechterhand van de Vader en zijn hemelse bediening over de Kerk op aarde betekenen? In de gelijkenis van Christus over "een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en (Daarna) terug te keren" (Lukas 19:12) zien we onmiddellijk de reden van Zijn huidige afwezigheid en een verklaring dat Hij pas het werkelijke bewind gaat voeren over dat koninkrijk als Hij terugkeert naar de aarde. Hij vertelt ons hier dat het doel van zijn reis naar "een ver land", Zijn hemelvaart, bedoeld is als een omsluiting van het Koninkrijk en van deze inhuldiging zien we een glimp in Daniël 7:13,14 waar de profeet het beeld afmaakt dat de enkele bevoorrechte discipelen die de hemelvaart mochten meemaken: "En zie, met de wolken des hemels kwam Iemand gelijk een mensenzoon, Hij begaf Zich tot de Oud ("Oude is een onjuiste vertaling) van Dagen, en men leidde Hem voor Deze, en Hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden Hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, en zijn Koningschap is een, dat onverderfelijk is". Fausset zegt: "Hier wordt gesproken over de verheerlijkte "Mensenzoon" of "Zoon des mensen", dit is een titel die steeds verbonden is met zijn wederkomst omdat het Koninkrijk dat Hem wacht Hem toebehoort als de Redder van mensen, de Hersteller van het verloren erfdeel. "Zoon des mensen" drukt Zijn zichtbare staatan, voorheen in zijn vernedering, straks in zijn verhoging. Hij komt tot "de Oud van dagen" om bekleed te worden met het Koninkrijk: "De HERE strekt van Sion Uw machtige scepter uit: heers temidden van uw vijanden" (Psalm 110:2). De in Daniël genoemde "wolken des hemels" spelen zowel bij de Hemelvaart als bij de wederkomst een belangrijke rol (Handelingen 1:9,11, Mattheus 26:64, Openbaring 1:7). Het Koninkrijk was Hem bij Zijn verheerlijking gegeven als eigendomsrecht en wordt onzichtbaar bekleed, bij Zijn tweede komst zal het zichtbaar bestuurd worden." De glimp van wat gaande was in de hemel was een glorieus gezicht voor de profeet Daniël, maar toen hij zijn blik in "de (nacht)gezichten" (Daniël 2:13,15) weer naar de aarde werd gericht, was het "gezicht" dat hij kreeg totaal anders, en wel zodanig dat: ""De geest van mij, Daniël was ontroerd in mijn binnenste en de gezichten die mij voor ogen waren gekomen, ontstelden mij" (15,16). Hij zag dat terwijl de Koning die juist bekleed was met het Koninkrijk en daar op handen gedragen werd, de aarde overweldigd werd en dat de onderdanen van de "Vorst der vorsten" (Daniël 8:25) werden vervolgd door de overweldiger (Daniël 8), die zich schrikbarend gedraagt: "dat buitengewoon vreselijk was met zijn ijzeren tanden en zijn koperen klauwen, dat at en vermaalde en wat overbleef met zijn poten vertrad" (Daniël 7:19). Maar de profeet keek verder, en uiteindelijk zag hij Hem, die hij daarvoor in de hemel had gezien, terugkomen naar deze aarde om dat Koninkrijk in bezit te nemen waartoe Hij in de hemel bekleed was. Als eerste zien we derhalve, dat uit deze en andere Schriftgedeelten, dat, het doel van de Hemelvaart van Christus niet was om daar te blijven, maar louter om bekleed te worden met het Koninkrijk en om weer te komen. Hij verblijft in de hemel, maar dat is niet om Zich bezig te houden met de vreugden van de hemel, want Hij voelt intens mee met het lijden van deze "zuchtende schepping" (Romeinen 8:22-27). Maar omdat Hij lankmoedig is, en bereid is zoveel mogelijk hen die

rebelleden tegen Hem vrede met Hem te laten sluiten voordat Hij verplicht is als Rechter op te treden. Als de tijd van genade vol is, als zelfs de lankmoedige God is "uitgeput", dan zal Hij opnieuw verschijnen: "bij de openbaring van de Here Jezus van de hemel met de engelen zijner kracht in vlamvend vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het Evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen" (2 Thessalonicenzen 1:8). Ten tweede: Om terug te keren tot het oorspronkelijke startpunt van waaruit we zijn gaan zwerven om zo de weg voor ons vrij te kunnen maken, Christus zal, als Hij terugkeert, op een bijzondere en buitengewone manier Israël als natie zegenen en over hen regeren op de berg Sion en door hen over de gehele aarde, vanaf de troon van zijn vader David. De huidige staat van de Joden wordt in Hosea 3:4: "Want vele dagen zullen de Israëlieten blijven zitten zonder koning en zonder vorst", maar dat zal niet zo voortdurend want, zegt Ezechiël 37:21 zegt de Here HERE: zie, Ik haal de Israëlieten weg uit de volken naar wier gebed zij gegaan zijn, Ik zal hen van alle kanten bijeen verzamelen en hen naar hun land brengen". Waarna 24-25 zegt: "En Mijn Knecht David zal Koning over hen wezen, EEN Herder zal er voor hen allen zijn. Zij zullen naar mijn verordeningen wandelen en naarstig mijn inzettingen onderhouden. Zij zullen wonen in het land dat Ik aan mijn knecht Jakob gegeven heb en waarin hun vaders gewoond hebben, ja, zij zullen daarin wonen, zij, hun kinderen en hun kindskinderen, tot in eeuwigheid en Mijn Knecht David zal hun voor eeuwig tot Vorst zijn". Het is buitengewoon interessant om de twee verschillende termen die op de Messias toegepast worden in dit gedeelte op te merken, die een exact antwoord geven op Hosea 3:4. Hij is niet alleen "de Koning", maar ook "de Vorst". Het Hebreeuwse woord voor "Vorst" is hier "nassi", dat gebruikelijk niet toegepast wordt op een troonopvolger, maar voor iemand die verhoogd is door de vrije keus van het volk. Dit voert onze gedachten naar de tijd dat Christus Zich zal manifesteren aan het volk Israël, en dat zij Hem niet alleen zullen erkennen als Degene waarvan Ezechiël 21:27 spreekt: "Totdat Hij komt, Die er recht op heeft en aan Wie Ik het geven zal", maar Hij zal door het volk, uit vrije wil aangenomen worden als hun Leidsman. In plaats van: "Kruisigen, kruisigen" (Johannes 19:6), "Wij willen geen koning" (Johannes 19:15), zullen zij roepen: "Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij Die komt in de Naam des Heren" (Mattheus 21:9, Psalm 118:25-26), "Dit is de HERE, op Wie wij hoopten, laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft" (Jesaja 25:9). Zodat "de steen die de bouwlieden versmaad (letterlijk "verworpen") hebben, tot een hoeksteen is geworden" (Psalm 118:22). Dat zal het werk van God zijn: "Van de HERE is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen" (Psalm 118:23). Tot slot: We dienen op te merken na het voorgaande, dat Israëls Koning ook Israëls Herder zal zijn: "Hij zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde" (Jeremia 31:10). "Juda zal behouden worden en Israël veilig wonen" (Jeremia 23:6), en de belofte van God zal vervuld worden: "Dan zal Ik EEN Herder over hen aanstellen die hen weiden zal, mijn Knecht David. Die zal hen weiden, Die zal hun Herder zijn. Ik, de HERE zal hen tot een God zijn, en Mijn Knecht David zal Vorst wezen in hun midden. Ik, de HERE, heb het gesproken" (Ezechiël 34:23,24). Hier merken we wederom het Goddelijke karakter van Israëls Messias zoals het Oude Testament dat onderwijst, want er wordt ons nadrukkelijk verteld dat de Herder op Wie Israël wacht, en Die hen zal "verlossen" (Jesaja 25:9), (vgl. Psalm 80:1,2 met Jeremia 23:6) niemand anders is dan Hij, Die vanouds "op de cherubs troont" (Psalm 80:2) en tot Mozes sprak vanaf "het verzoendeksel" (Psalm 80:1, Exodus 25:20-22). "Jubel dochter van Sion, juich Israël, verheug u en wees vrolijk van ganser harte, dochter van Jeruzalem! De Here heeft uw gerichten weggenomen, Hij heeft uw vijand weggevaagd. De Koning Israëls is in uw midden, gij zult geen kwaad meer vrezen" (Zefanja 3:14,15). "Zie, de dagen komen luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken, Die zal als Koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen, en dit is zijn Naam, waarmee men Hem zal noemen: de HERE onze gerechtigheid" (Jeremia 23:5,6). "DE SPRUIT VAN JAHWEH" (Engelse vertaling: "Branch of

Jahweh") We komen nu aan bij Jesaja 4. In 2 lezen we: "Te dien dage zal wat de HERE doet uitspruiten tot sieraad en heerlijkheid zijn, en de vrucht des lands tot glorie en luister voor de ontkomenen van Israël". Ook hier zijn nauwelijks verschillen van mening dat deze profetie een Messiaanse toepassing vergt. Inderdaad zegt Rashie, dat de "Spruit van Jahweh" "de rechtvaardigen" betekenen, die zijn overgebleven in Israël, de wijzen, zij die de Wet bestuderen. Maar Kimchi zegt: "De verklaring van "de Spruit van Jahweh" is Messias ben David, zoals geschreven staat: "Zie de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken" (Jeremia 23:5). En de parafrase van Jonathan in zijn Targoem over "de Spruit van Jahweh" luidt: "de Messias van God", en dit is ook de persoonlijk opvatting van de meeste Joden die in een persoonlijke Messias geloven. En waarom spreekt de profeet hier specifiek over de Messias als "de Spruit van Jahweh"? Dat is omdat hij niet alleen spreekt over de tijd dat Israël zal terugkeren tot Palestina, maar dat zij nadat "de Here het vuil van de dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedvlekken daaruit zal hebben weggespoeld" (Jesaja 4:4), met andere woorden hun zonden zal wegdoen, immers zijn ogen kunnen geen ongerechtigheid verdragen zodat "toen het huis Israëls nog in zijn land woonde, heeft het dat verontreinigd door zijn handel en wandel. Als de maandelijks onreinheid, zo was hun wandel in mijn ogen" (Jeremia 36:17). Maar het volk zal "hertrouwen" met God. Dit komt in de Nederlandse vertaling niet zo goed tot uitdrukking: "want over al wat heerlijk is zal een beschutting zijn", maar letterlijk zegt Jesaja 4:5: "zal het huwelijk een overkapping zijn". En dan zullen zij met grotere gunsten overgoten worden, dan zij ooit hebben ontvangen. En om dit te kunnen bewerkstelligen, moet Hij "de Spruit van Jahweh" zijn, want hoewel het voor de Zoon van David voldoende zal zijn te kunnen regeren op de berg Sion op de troon van David, kan alleen de Zoon van God zonden vergeven. Heden ten dage maken de Joden bezwaar tegen de leer van de Goddelijkheid van de Messias, maar dat komt hoofdzakelijk omdat zij het juiste doel van de bediening van de Messias op aarde niet begrijpen. Als zij eens, door de Geest van God, volledig verstaan en geloven dat het werk van de Messias op aarde niets minder is dan het verlossen van de mensheid van de slavernij van de zonde en satan, dan zullen zij overtuigd zijn dat Hij om de Verlosser te kunnen zijn, Hij Goddelijk moet zijn. Immers als Hij slechts mens was, dan kon Hij onmogelijk "de goddeloosheden van Jakob afwenden" (Jesaja 59:20, Romeinen 11:26) of "Hij Zelf zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden" (Psalm 130:8). Immers, elk mens, hoe rechtvaardig ook, is in de ogen van God zondig, zodat als Hij slechts mens was, Hijzelf verlossing nodig zou hebben. God heeft Zelf verklaart: "Om de grootte van uw ongerechtigheid, omdat uw zonden geweldig zijn, heb Ik u dit aangedaan" (Jeremia 30:15). Daardoor is Israëls wond absoluut ongeneselijk waar het menselijke oplossingen betreft (Jeremia 2:22, 3:22-23, Jesaja 1:5-6, 64:6-7). Moet Hij, Die aan Israël beloofd was, als Degene waarvan gesproken wordt als Degene die: "Zie, Ik zal haar genezing schenken en herstel, Ik zal hen genezen en hun een schat van bestendige vrede ontsluiten, Ja, Ik zal een keer brengen in het lot van Juda en Israël en hen opbouwen als weleer, Ik zal hen reinigen van al hun ongerechtigheid, waardoor zij tegenover Mij gezondigd hebben en van Mij afvallig geworden zijn" (Jeremia 33:6-8), niet Goddelijk zijn om hen te reinigen van alle ongerechtigheid en hen een overvloed aan vrede en waarheid te geven? De profeet Hosea verklaart: "want door uw ongerechtigheid zijt gij gestruikeld" (Hosea 14:2) en Jeremia vraagt: "Zal men vallen en niet weder opstaan?" (Jeremia 8:4). Maar zij laten het aan Jesaja over om deze vraag te beantwoorden dat "de stammen van Jakob weder opgericht worden" (Jesaja 49:6). Maar niet uit eigen kracht, want zij zijn ziek van top tot teen, zodat zij zichzelf, als zij dat wilden, niet zouden kunnen "oprichten". Maar de Messias, Jahweh's rechtvaardige Knecht, Hem waarvan gezegd wordt: "Ik stel U tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde" (Jesaja 49:6), Hij is degene die het Licht der heidenen zal zijn en Gods "heil doet reiken tot het einde der aarde", Hij is het Die is aangesteld om "de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te

brenge". Maar als Hij hen moet "oprichten" die gevallen zijn - en alle mensen zijn gevallen: Spreuken 20:9, 2 Kronieken 6:36, dat moet Hij meer dan een gewoon mens zijn. Dit is daarom de reden waarom Jesaja in dit hoofdstuk over Hem spreekt als "de Spruit van Jahweh", omdat Hij Hem introduceert als Degene Die "het vuil van de dochters van Sion zal afwassen en de bloedvlekken van Jeruzalem daaruit zal hebben weggespoeld" (Jesaja 40:4), zodat "dat wie overgebleven is in Sion, overgelaten in Jeruzalem, heilig zal heten - ieder die in Jeruzalem ten leven is opgeschreven" (Jesaja 4:3). Tot hiertoe heb ik aangetoond dat het onweerlegbaar is voor wie de Schrift aanvaarden als het geïnspireerde Woord van de levende God, dat Jezus van Nazareth, de Zoon van David, ook de Zoon van God en de God van David is. Dat geloof impliceert ook dat "Israël door de HERE wordt verlost met een eeuwige verlossing" (Jesaja 45:17) en "'in de HERE wordt het gehele nakroost van Israël gerechtvaardigd en zal het zich beroemen" (Jesaja 45:25, vgl. Romeinen 11:26). Maar nu komen we tot de vraag wanneer zal de Zoon van God, deze Goddelijk "Spruit van Jahweh" Zichzelf aldus manifesteren voor de nationale redding van Israël? Op deze vraag zijn veel verschillende antwoorden gegeven. Er zijn een aantal Christelijke leermeesters, die onderwijzen dat Israëls bekering tot Christus geleidelijk zal plaatsvinden voor zijn terugkeer op aarde, welke gebeurtenis zij uitstellen tot het eind van de wereld, en zonder enige bijzondere manifestatie van de Heilige Geest. Weer anderen geloven dat in een tijdperk op weg naar het einde van de wereld, God op een bijzondere wijze zijn Geest zal uitstorten over het huis van Israël en dat dan de bekering van het gehele Joodse volk een gelijktijdige gebeurtenis zal zijn. Zelfs onder hen die geloven in de persoonlijke en komst van onze gezegende Heer voor het Duizendjarig Rijk, zijn er een aantal die geloven dat voor Israël zal terugkeren naar zijn land (dit boek werd geschreven in 1886, dus ver voor de stichting van de staat Israël in 1948 - vert.) Waar de Messias zal verschijnen om over hen te regeren, zij tot bekering zullen komen. Weer anderen verklaren dat het herstel van het Joodse volk zal plaatsvinden voor hun bekering, en dat de bekering zal plaatsvinden als zij, met eigen ogen "Hem zullen aanschouwen, die zij doorstoken hebben" (Zacharia 12:10, Johannes 19:37, Openbaring 1:7). Over al deze opvattingen wil ik niet in discussie gaan, maar enige Schriftplaatsen aanhalen, zowel uit het Oude- als het Nieuwe Testament, die als wij ze lezen naar hun onmiskenbare bedoeling, zij ons het antwoord geven als onze harten ontvankelijk zijn om de waarheid te ontvangen. De profeet Ezechiël zegt door de Heilige Geest: "Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeen vergaderen uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw eigen land, Ik zal rein water over u sprengen, en gij zult rein worden, van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen, een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste, het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt. Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb, gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn" (Ezechiël 36:24-28). Welnu, hier wordt de volgorde van de gebeurtenissen in verband met Israëls toekomst aan ons gegeven. En wat het eerst genoemd wordt is hun herstel: "Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeen vergaderen uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw eigen land" (24). Dan volgt het oordeel, dat ongetwijfeld wordt bedoeld met het "sprenkelen van rein water" (25). Het kan niet betekenen de rechtvaardiging of heiliging, omdat het plaatsvindt voorafgaand aan bekering, het "nieuwe hart .... en een nieuwe geest" (26), dat zeker plaatsvindt bij bekering. Er wordt hier ook gesproken als plaatsvinden volgend op het "sprenkelen van rein water" (24), waardoor zij "rein zullen worden, van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen" (25). Bovendien vertelt de profeet Jesaja ons duidelijk dat "de Here het vuil der dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedvlekken daaruit zal hebben weggespoeld door de Geest van gericht en uitdelging" (Jesaja 4:4). Uiteraard volgt nu de tegenwerping dat het oordeel dat Israël wacht, hoofdzakelijk wordt voorgesteld door het beeld van vuur. Maar in Jesaja 4:4 is het zuiverende oordeel duidelijk ook voorgesteld door het beeld

van water. Waar anders kan het woord "roggetz", "wassen" op toegepast worden? Hoe men ook Ezechiël 36:25 bekijkt, en ik zal niet zeggen, hoewel ik het wel geloof, dat mijn dogmatische toepassing de juiste is, dat er geen twijfel kan bestaan dat het rechtstreekse vooruitzicht van Israël na hun terugkeer naar Palestina een doop van oordeel is, zoals zij nog nooit hebben meegemaakt. Neem bijvoorbeeld Jeremia 30, waar ik later op terug kom, waar we ook de chronologische volgorde van gebeurtenissen lezen die plaatsvinden na hun terugkeer: "Want zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik in het lot van mijn volk Israël en Juda een keer breng, zegt de HERE, en hen terugbreng in het land dat Ik aan hun vaders gegeven heb, zodat zij het zullen bezitten", en voor hun bekering, als zij "de HERE, hun God, dienen en David, hun Koning, die Ik hun verwekken zal" (9) er is de "tijd van benauwdheid voor Jakob" (7), "Wee, want groot is die dag, zonder weerga, een tijd van benauwdheid is het voor Jakob, maar daaruit zal hij gered worden" (7). De intensiteit wordt beschreven als een vrouw die in barensood is: "Want zo zegt de HERE: Angstgeschrei horen wij, schrik en geen heil. Vraagt toch, ziet, of een man baart, waarom zie Ik iedere man met zijn handen aan zijn heupen als een barendende en heeft elk gelaat een lijkkleur gekregen? (5,6). Ja, Israël zal een doop van lijden moeten ondergaan zoals zij nooit in de lange waslijst van de onuitdrukbaar lijden dat zij eeuwen lang te verduren hebben gekregen, want tot nu toe was de oven waarin zij verhit werden, verhit door mensen, maar wat is dat vergeleken tot de oven die zeventvoudig verhit wordt door de toorn van de Almachtige, die hen in Sion wacht? Luister naar wat Ezechiël op een andere plaats zegt: "Het woord des HEREN kwam tot mij: Mensenkind, het huis Israëls is Mij tot schuim geworden, allen zijn zij koper, tin, ijzer, lood in de smeltoven, stukken zilverschuim zijn zij geworden. Daarom zo zegt de Here HERE: Omdat gij allen tot schuim geworden zijt, daarom, zie, zal Ik u bijeenbrengen in Jeruzalem. Zoals zilver, koper, ijzer, lood en tin in de smeltoven bijeengebracht wordt en daaronder het vuur wordt aangeblazen, om het te smelten, zo zal Ik u bijeenbrengen in mijn toorn en in mijn grimmigheid, en Ik zal u erin werpen en smelten. Ja, Ik zal u verzamelen en onder u het vuur van mijn verbolgenheid aanblazen, en gij zult daarin gesmolten worden. Zoals zilver in de smeltoven gesmolten wordt, zo zult gij daarin gesmolten worden, en gij zult weten, dat Ik, de HERE, mijn grimmigheid over u heb uitgestort" (Ezechiël 22:17-22).. Hiermee stemmen ook de reeds aangehaalde woorden van Jeremia 30:3-7 overeen. Ten overvloede staat er nog bij: "Zo zegt de HERE, de God van Israël: Schrijf alle woorden die Ik tot u gesproken heb, in een boek" (Jeremia 30:2). God zal de ballingschap van zijn volk Israël en Juda opheffen en ervoor zorgen dat zij terugkeren naar het land, dat Hij gaf aan hun vaders, maar dat is nog maar het begin: "Wee, want groot is die dag, zonder weerga, een tijd van benauwdheid is het voor Jakob" (Jeremia 30:7). Maar dat is ook niet het einde: "maar daaruit zal hij gered worden" (Jeremia 30:7). Dit is het toekomstig vooruitzicht na de terugkeer naar Palestina van het volk dat gerebelleerd heeft tegen de Allerhoogste en zijn Zoon hebben verworpen en de Heilige Geest altijd hebben weerstaan. Een oven die zeven keer verhit wordt en zij zullen pijn lijden zo vlijmend als een vrouw die baart. Helaas! Arm Israël dat verlangt naar de Dag van de Heer, hoe zal het u vergaan? Zal de Dag van de Heer duisternis en geen licht brengen? "Wee hun, die verlangen naar de dag des HEREN! Wat toch zal de dag des HEREN voor u zijn? Duisternis is hij, en geen licht! Zoals wanneer iemand vlucht voor een leeuw, en een beer overvalt hem, en hij komt naar huis en leunt met zijn hand aan de muur, en hem bijt een slang! Duisternis zal immers de dag des HEREN zijn en geen licht, ja donker en zonder glans" (Amos 5:18-20). Maar, gezegend zij God, "niet eeuwig blijft Hij toornen" (Psalm 103:9), "want een ogenblik duurt zijn toorn, een leven lang zijn welbehagen, des avonds vernacht het geweest, tegen de morgen is er gejuich" (Psalm 30:6), en zelfs als Israël in een diepere duisternis verkeert dan zij ooit gezeten hebben: "al ben ik gevallen, ik zal weder opstaan, al zit ik in het duister, de HERE zal mij tot licht zijn" (Micha 7:8). En hoewel hun "benauwdheid" en lijden zo groot zal zijn (Jeremia 30:7) als nooit tevoren, in het midden van zijn toorn zal God genade schenken, en volgens zijn belofte:

"Evenwel zal Ik het huis Jakobs niet geheel en al verdelgen, luidt het woord des HEREN" (Amos 9:8). Ineens, als de wolken het donkerst zijn, en het lijden ondraaglijk en zelfs het kleine overblijfsel dat van Israël resteert, zal wanhopen, en de vijanden van Israël in hun gedachten hun doel van de totale vernietiging van dit volk denken bereikt te hebben en zij hun prooi dreigen te verslinden, en als de trotse geest van de hoogmoedige Jood gebroken zal zijn, en nederigheid en berouw de plaats inneemt van weerspanning en trots, als "de priesters, de dienaren des HEREN, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, HERE, uw volk en geef Uw erfdeel niet prijs aan de smaad", en het hele volk, dat zo wanhopig is, dat zij elke hulp, uit welke hoek dan ook, willen aanvaarden en zullen roepen: "och, dat Gij de hemel scheurdet, dat Gij nederdaaldet, dat voor Uw aangezicht de bergen wankelen .... O HERE, wees niet bovenmatig toornig en gedenk niet altoos de ongerechtigheid" (Jesaja 64:1,9), dan zal plotseling als een bliksemflits, begeleid door al zijn heiligen en engelse legerscharen, dezelfde Jezus, Die lichamenlijk en zichtbaar op een wolk ten hemel voer van de Olijfberg, op dezelfde manier weer geopenbaard worden, maar dit keer op een buitengewone manier als Israëls Koning en Verlosser: "Dan zal de HERE uittrekken om tegen die volken (Israëls vijanden) te strijden, zoals Hij vroeger streed, ten dage van de krijg, zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg" (Zacharia 14:3-4). "En de HERE verheft zijn stem voor zijn strijdmacht heen" (Joël 2:11), "Want zie, de HERE zal komen als vuur en zijn wagen zullen zijn als een storm, om zijn toorn te openbaren in gloed en zijn dreiging in vuurvlammen. Te vuur en te zwaard zal de HERE gericht oefenen over al wat leeft, en de door de HERE verslagenen zullen talrijk zijn" (Jesaja 66:15-16). Net als David, de herder uit Bethlehem, die EEN van de mooiste typen is van Hem, Die zijn grote Zoon als Heer is, "zowel leeuw als beer heet verslagen .... Kwam er een leeuw of een beer, die een schaap uit de kudde wegroofde, dan liep ik hem na, sloeg hem en redde het uit zijn muil" (1 Samuel 17:34,36), zo zal de Herder van Israël het overblijfsel van zijn volk redden uit de handen van hen die sterker zijn dan zij en hen die hen wilden verslinden verslaan. Nu worden de rollen omgekeerd, Jeruzalem dat zolang vertreden is door de heidenen zal weer geprezen worden op aarde (Micha 4:8, Jesaja 62), en de zonen van Sion, wiens namen eeuwenlang een schimpnaam en scheldwoord geweest is, "zal gesteld worden tot een naam en tot een lof onder alle volken der aarde" (Zefanja 3:20). Maar samen met Israëls nationale bevrijding komt ook hun eeuwige redding. Immers het volgende wat we lezen in het aangehaalde hoofdstuk Ezechiël 36 is: "een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste, het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt. Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb, gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn" (Ezechiël 36:26-28). Als hun nationale bevrijding tot stand is gebracht, zal Israël zich verzamelen rond hun Bevrijder en Hem begroeten met: "Gezegend Hij, die komt in de naam des HEREN" (Psalm 118:26). En zij zullen vragen: "Wie is het, die van Edom komt, in helrode klederen van Bosra, die daar praat in zijn gewaad, fier voortschrijdt in zijn grote kracht?" (Jesaja 63:1) en: "Wat zijn dat voor wonden tussen uw armen?" (Zacharia 13:6). Wie kan het tafereel beschrijven dat plaats zal vinden als de Heer der heerlijkheid, de Grotere dan Jozef, Zich zal openbaren aan zijn broeders? Denk aan de vreselijke haat dat zich opgestapeld heeft in het Joodse hart tegen de Persoon van Jezus van Nazareth! Denk aan het verkeerde dat zij gedaan hebben toen Hij op aarde was en sindsdien tegenover zijn Kerk, denk aan hun verwondering, dat Hij waarvan zij dachten dat Hij dood was en voorbij, plotseling levend verschijnt en wel als hun Verlosser! Zij zullen zeggen: Dit is Jezus, die wij "doorstoken" (Zacharia 12:10) hebben, en als zij vragen: "wat zijn dat voor wonden tussen Uw armen? Dan zal Hij zeggen: Daarmee ben Ik geslagen in het huis van mijn vrienden" (Zacharia 13:6). En deze ontdekking zal hun stenen hart verbreken: "Zij zullen hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en over Hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja, zij

zullen over Hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene. Te dien dage zal in Jeruzalem de rouwklacht groot zijn, zoals de rouwklacht van Hadad Rimmon in het dal van Megiddo, het land zal een rouwklacht aanheffen, alle geslachten afzonderlijk, het geslacht van het huis van David afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, het geslacht van het huis van Nathan afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, het geslacht van het huis van Levi afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, het geslacht van Simi afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk, alle overige geslachten, alle geslachten afzonderlijk en hun vrouwen afzonderlijk" (Zacharia 12:10-14). Maar de Grote Trooster zal in hun midden zijn en zal hen troosten met alle vertroosting van het Evangelie van zijn liefde: "Zoals iemands moeder hem troost, zo zal Ik u troosten, ja, in Jeruzalem zult gij getroost worden" (Jesaja 66:13). Hij zal zeggen: "de Geest des Heren HEREN is op Mij, omdat de HERE Mij gezalft heeft, Hij heeft Mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis, om uit te roepen een jaar van het welbehagen des HEREN en een dag der wrake van onze God, om alle treurende te troosten, om over de treurende van Sion te beschikken, dat men hen geve hoofdsieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een kwijnende geest" (Jesaja 61:1-3). Weent niet, laten uw harten niet bezwaard zijn: God heeft de vloek in een zegen veranderd. Omdat Ik EEN keer gestorven ben, mag u nu voor eeuwig leven, omdat u Mij "telde onder de overtreders" (Jesaja 53:12), wordt u nu geteld onder de rechtvaardigen. Sta op! Schijn! Ik wil dat u Mij bijstaat bij Mijn geweldig doel met deze aarde, en de kennis van uw Messias te verspreiden over de gehele aarde, zodat de overgeblevenen op deze aarde de Heer zullen zoeken: "Te dien dage zal er een bron ontsloten zijn voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem ter ontzondiging en reiniging" (Zacharia 13:1). "Dan zal het loflied uit hun midden opstijgen, vreugdegedruis" (Jeremia 30:19). En: "gij zult te dien dage zeggen: Ik loof U, HERE, omdat Gij toornig op mij zijt geweest, Uw toorn heeft zich afgewend en Gij vertroost mij. Zie, God is mijn heil, ik vertrouw en vrees niet, want mijn sterkte en mijn psalm is de HERE HERE, en Hij is mij tot heil geweest. Dan zult gij met vreugde water scheppen uit de bronnen des heils" (Jesaja 11:1-3). "De steen die de bouwlieden versmaad hebben, is tot een hoeksteen geworden, van de HERE is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen" (Psalm 118:22,23). "Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen, wij echter hielden Hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte. Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld, de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de HERE heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen" (Jesaja 53:4-6). En deze lofzangen en belijdenis zal rond de wereld gehoord worden, zodat wat aan Israël gebeurd is direct "worde bekendgemaakt op de ganse aarde" (Jesaja 12:5). En het gevolg zal zijn: "Zo zegt de HERE der heerscharen: Wederom zullen volken komen en inwoners van vele steden, en de inwoners van de ene zullen zich begeven naar die van de andere en zeggen: Laten wij toch heengaan om de gunst des HEREN af te smeken en om de HERE der heerscharen te zoeken, ook ik wil gaan. Ja, vele natiën en machtige volken zullen komen om de HERE der heerscharen te Jeruzalem te zoeken en de gunst des HEREN af te smeken. Zo zegt de HERE der heerscharen: In die dagen zullen tien mannen uit volken van allerlei taal vastgrijpen, ja vastgrijpen de slip van een Judese Man, en zeggen wij willen met U gaan, want wij hebben gehoord dat God met U is" (Zacharia 8:22-23). En vanwege het feit dat Israël zo geestdriftig is en luid de lof verkondigt van de Messias, Die zij zo lang hebben veracht en verworpen, en vanwege het feit dat satan gebonden is (Openbaring 20:1-3) zal er niets de heidenen in de weg staan om hun getuigenis te geloven en het zal niet lang duren dat "de aarde vol zal worden van de kennis des HEREN heerlijkheid, gelijk de wateren de bodem van de zee bedekken" (Habakuk 2:14). Nu nemen we de Nieuwtestamentische Geschriften om te zien of daar

het principe bevestigd wordt dat we uiteengezet hebben op grond van de autoriteit van het Oude Testament. Allereerst ga ik naar de brief aan de Romeinen, die wellicht meer dan elk ander boek een samenvatting is van de Christelijke leer. En wat tref ik daar aan wat geleerd wordt over de tijd van Israëls nationale redding en de manier waarop dit tot stand gebracht wordt? In Romeinen 11, dat geïnspireerd is door de Heilige Geest om uit te drukken aan de heidense Christenen wat Gods doel met Israël in verleden, heden en toekomst is, zegt Paulus: "Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis: een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheid van Jakob afwenden. En dit is Mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem" (25-27). Hier wordt ons verteld dat de huidige staat van Israël een staat van "verblindings" is: "Hij heeft hun ogen verblind en hun hart verhard" (Johannes 12:40, vgl. Jesaja 6:10), en het is bijna onnodig te zeggen dat het meest kenmerkende symptoom van die "verblindings" dat zij Hem niet zien Die "het Licht der wereld" (Johannes 8:12) is. Verder wordt ons verteld dat dat er een begrenzing is aan die "verblindings", zowel wat de mate als de duur betreft. Het is ook niet in z'n geheel, want er is immers uit Israël "ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade" (Romeinen 11:5), die zelfs nu naar de vrije genade van God deel hebben aan het Evangelie van Christus, en die samen met het volk uit de heidenen EEN gemaakt zijn in de Kerk, "de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt" (Efeziërs. 1:23). Ook wat de duur betreft is het niet definitief, want er is een "totdat" (Romeinen 11:26). Tot wat? Wel, er zijn twee oriëntatiepunten waar ik uw volle aandacht op wil vestigen omdat het juist verstaan hiervan uw oordeel zal bepalen of dit gedeelte leert dat Israëls nationale bekering voor of na de wederkomst van Christus zal plaatsvinden. De twee oriëntatiepunten zijn: "de volheid der heidenen" (Romeinen 11:26) en "de Verlosser zal uit Sion komen" (Romeinen 11:26). Wat het eerste oriëntatiepunt betreft, is het niet zozeer de vraag wat bedoeld wordt met "de volheid der heidenen", hoewel het uit de context duidelijk is, dat het niet de bekering van de hele wereld is, omdat dat voltooid zal zijn voordat de "verblindings" van Israël zal worden weggenomen. En de apostel vertelt ons in 15, dat de bekering van de wereld niet verwezenlijkt zal worden voordat Israël voor deze boodschap ontvankelijk zal zijn. Het moet daarom de completering betekenen van het aantal dat nu, door de genade van God, uit de heidenen geroepen zijn "tot gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze Here" (1 Corinthiërs 1:9), en die het heidense deel van de bruid van Christus omvatten. Maar het punt is, dat wat ook met deze term bedoeld mag worden, dat het hier geschreven is op autoriteit van de Heilige Geest, dat Israël nationaal blind zal blijven, en in hun "verblindings" de Zoon van God verwerpen "totdat de volheid der heidenen binnengaat" (Romeinen 11:25), zodat we geen mandaat hebben te verwachten dat de Joden nationaal Christus zullen accepteren door de pogingen van de Christelijke Kerk. En ik kan toevoegen, dat omdat zoals aangegeven, de bekering van de wereld pas z'n voltooiing zal vinden nadat Israël weer in genade is aangenomen door God, dat alleen door hun actieve bemiddeling, zoals we weten uit andere Schriftgedeelten (Zacharia 8:20-23, Jesaja 2:2,3), er nog minder garantie is te verwachten dat de heidense volken worden bekeerd door de pogingen van de Christelijke Kerk. Hoe kan de wereld bekeerd worden zolang als zij die de wereld moeten bekeren zelf "verblind" zijn? Het tweede oriëntatiepunt is de terugkeer van de Verlosser naar Sion: "en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Sion komen, Hij zal goddeloosheden van Jakob afwenden. En dit is mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem" (Romeinen 11:26,27). Deze passage is parallel aan Handelingen 15:14-18, waar Jakobus zegt dat na Gods huidige handelen met de heidenen: "God van meet aan erop bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen" (14), en als dat voltooid is, dan zal Jezus terugkeren: "Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen". Dus tot die tijd zal het in zijn

gevallen staat verblijven. Met "de hut van David" wordt ongetwijfeld bedoeld de troon van David en het herstel van Israël, die, zoals we gezien hebben, plaats vinden voorafgaand aan hun nationale bekering, want het is in Jeruzalem dat zij "Hem zullen aanschouwen, Die zij doorstoken hebben" (Zacharia 12:10). Zo zou ik verder kunnen gaan en steun vinden in vele, zowel Oud- als Nieuwtestamentische Schriftgedeelten, die ondersteunen wat gezegd is. Maar ik vertrouw erop, dat er genoeg gezegd is om elke oprechte lezer te overtuigen, dat Israëls nationale bekering pas plaats zal vinden gelijktijdig met de wederkomst van Jezus Christus, Die de glorieuze en wonderschone "Spruit van Jahweh" is, zowel als Vrucht van de aarde. " DE SPRUIT, DE KNECHT" Laten wij nu Zacharia 3:8 bekijken en onze aanbiddingswaardige Heer aanschouwen in zijn karakter als Knecht: "Voorwaar, zie, Ik zal Mijn Knecht, de Spruit, doen komen". Het is inderdaad een gegeven dat Kimchi en Rashie deze benaming doen slaan op Zerubbabel, maar zelf erkennen zij, dat oudere interpretaties onder de Joden deze benaming toepasten op de Messias. Bovendien geven Kimchi noch Rashie een goede reden om de interpretatie die zij van hun leermeesters ontvangen hadden te verlaten. Ook hier gebruikt de Targoem Jonathan de naam Messias. Om de titel "Spruit" toe te passen op welke andere persoon ook dan de Messias, zou in tegenspraak zijn met het overeenkomstige spraakgebruik van de profeten. Immers in Jesaja 4:2 en Jeremia 23:6 erkent Kimchi zelf dat "Spruit" de Messias betekent. Bovendien stemmen de woorden niet overeen met het karakter of de omstandigheden van Zerubbabel. God zegt: "Ik zal Mijn Knecht, de Spruit doen komen" (Zacharia 3:8), maar Zerubbabel was er al veel eerder en was al een prins onder hen, en zoals Abarbanel zegt: "na deze profetie heeft Zerubbabel noch meer koninklijke privileges, bezit of andere waardigheden ontvangen dan het reeds bezat." In Zacharia 3 zien we het beeld van de hogepriester Jozua, die Jeruzalem vertegenwoordigt (2), staande voor God zijn dienst te verrichten voor het altaar in "vuile klederen" (3), symbool voor innerlijke bezoedeling en satan (de Hebreeuwse term betekent de tegenstrever in een rechtszaal) "staande aan zijn rechterhand" (1), wat de gebruikelijke plaats was van de aanklager om hem te beschuldigen. Er wordt ons niet verteld wat de beschuldigingen zijn, maar ik denk dat we in 3 een aanwijzing vinden: "Jozua nu was met vuile klederen bekleed", en satan zou gezegd kunnen hebben: "U bent te volmaakt om met uw ogen ongerechtigheid te aanschouwen". Hoe kunt U het verdragen om te naderen en de diensten te ontvangen van hen die zo bezoedeld zijn door zonde en gerebelleerd hebben tegen U? Zij zijn slechts geschikt als kaf voor het vuur." De tegenstrever kan ook gefluisterd hebben in het hart van de dochter van Jeruzalem: "Hoe durft u zelf de Heilige Ene te naderen? Weet u niet dat zelfs de hemelen niet zuiver zijn in zijn ogen?" Dus, het is de kwade genius die streed tegen Israël en op zoek was naar hun vernietiging op grond van hun bezoedeling, die hij gebruikte als een valse aanleiding, want hij is niet degene die het kwaad echt haat, gezien het feit dat hij de oorsprong ervan is. Maar, wederom, net als hij "in twist gewikkeld was over het lichaam van Mozes" (Judas 9), werd deze aartsvijand van de Kerk van de levende God berispt en het zwijgen opgelegd. (Trouwens een aantal geloven dat de tekst uit Judas 9: "het lichaam van Mozes", de Joodse Kerk betekent waar satan tegen streed vanwege hun zonden, net zoals "het lichaam van Christus" (o.a. 1 Corinthiërs 12:27) de Christelijke kerk is. Judas 9 spreekt echter duidelijk over het letterlijke lichaam van Mozes. Satan heeft zich verzet tegen de opstanding bij de verheerlijking op de berg (Mattheus 17:1-13) op grond van Mozes fout bij Meriba (Numeri 20:1-13). We lezen in Zacharia 3:2: "De HERE bestraffe u, satan, ja de HERE, die Jeruzalem verkiest, bestraffe u", riep satan een halt toe in de strijd om het oordeel over Mozes' lichaam: "de Here straffe u!", zowel als het hem een halt toe riep een oordeel te eisen tegen de Joodse kerk, waartoe Mozes' lichaam behoorde. Wie hier meer over wil lezen, kan terecht bij het commentaar van Fausset op Zacharia 3.) Niet dat de beschuldigingen van de satan op zich vals waren, want zelfs "de vader der leugen" (Johannes 8:44) durft in het aangezicht van de God van waarheid en rechtvaardigheid geen valse beschuldigingen uit te spreken. Het antwoord van de Grote Advocaat, "de Engel des HEREN",

waarvan gezegd wordt dat Hij "veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft" (Jesaja 53:12), was: "De HERE zeide echter tot de satan: De HERE bestraffe u, satan, ja de HERE, die Jeruzalem verkiest, bestraffe u, is deze niet een brandhout uit het vuur gerukt? (Zacharia 3:2). Het is waar dat, in zichzelf, de dochter van Jeruzalem bezoedeld is, vuil vanwege haar veelvuldige overtredingen, en al haar oorspronkelijke schoonheid en afkomst heeft verloren, zodat alles wat van haar is over gebleven omschreven mag worden als "vuil" en een smeulend overblijfsel van "brandhout" (Zacharia 3:2), maar de Grote Advocaat zal gezegd hebben: "Heb Ik niet Mijn eeuwige liefde aan hen geschonken en hen uitgekozen tot in alle eeuwigheid? En hebben Ik niet de verschroeiende vlammen verduurd in de daad van het redden van dit "brandhout uit het vuur"?" Nee, zal de Grote Advocaat gezegd hebben: "Denkt u, dat zij voor wie Ik het vurige oordeel van Goddelijk oordeel heb gemaakt, toch verloren zullen gaan? Nee, zij zullen nooit omkomen, en "niemand zal ze uit Mijn hand roven" (Johannes 10:28). Mijn Vader, Die hen aan Mij gegeven heeft, is groter dan allen: "En Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven" (Johannes 10:28). Satan wordt het stilzwijgen opgelegd door het exclusieve recht van Gods keuze, en de dochter van Jeruzalem, die vertegenwoordigd wordt door Jozua zou goed hebben kunnen zingen: "Hij is nabij, die mij recht verschaft, wie wil tegen mij een rechtsgeding voeren? Laten wij samen naar voren treden" (Jesaja 50:8). Maar om de werkelijk schuldige "recht te verschaffen", zou betekenen dat er sprake was deel hebben aan zijn misdaad, hoe kon God rechtvaardig zijn in zijn oordeel ten gunste van Jeruzalem, terwijl door beide partijen niet werd ontkend dat zijn werkelijk "vuil" (Zacharia 3:3-4) was? Hier is het antwoord: "Zie, Ik zal Mijn Knecht, de Spruit doen komen" (Zacharia 3:8). Zo kan de rechtvaardige God zowel de Rechtvaardige en de Rechtvaardigmaker zijn van allen die door Hem in Christus zijn verkozen. Zijn "Knecht, de Spruit" lost het mysterie op. Vanuit de Persoon van de rechtvaardige Messias, zowel als door de genade van God, schijnt een alles overtreffende schoonheid dat in een volmaakte eenheid in elkaar over gaat. Bekijk het schouwspel van Gethsemané en Golgotha, dat lang daarvoor minutieus was beschreven in Jesaja 53, Psalm 22 en Daniël 9:26, en zie de toorn die in al zijn kracht uitgegoten wordt op Zijn rechtvaardige "Knecht", Die de vreugde van God Zelf was, zodra Hij in contact met zonde kwam door het Zelf op Zich te nemen. En wie durft God te beschuldigen van enige morele medeplichtigheid behalve het te veroordelen? Wederom vraag ik u: Waar kunnen wij heen gaan voor een volledige openbaring van Gods tederheid, mededogen en liefde? Laten wij nog een keer naar Golgotha gaan. Overpeins in gedachten het schouwspel van de talloze onzichtbare en ontzette engelen, de wenende discipelen, en de spottende menigte, en onthoud dat Hij Die lijdt niemand anders is dan de Eerstgeboren en Geliefde Zoon van God. En wanneer u tot de slotsom komt dat u faalt in elke poging de grootheid van Gods liefde te meten, dat Hij Zelfs zijn eigen Zoon niet spaarde, dan zult u het uitroepen: Waarlijk God is Liefde! "Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden" (1 Johannes 4:10). De Messias moest de Zoon van David zijn, anders kon Hij niet op de troon van zijn vader David zitten, Hij moest de Zoon van God zijn, anders zou zijn dood niet voldoende zijn voor de verzoening van onze zonden, maar voor de rechtvaardiging van de mens moet Hij ook "de Knecht" zijn, Die voor ons de prijs van een volmaakte gehoorzaamheid aan de Vader zou betalen, anders zou zelfs zijn dood ons niet ten goede komen, want we zouden moreel gezien nog in een staat zijn die ons onbekwaam maakt voor gemeenschap met God, immers: "Gaan er twee tezamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?" (Amos 3:3). Een beruchte misdadiger kan om de een of andere manier gratie ontvangen, maar hij zal niet kunnen omgaan met de rechter, die openlijk hem alleen geschikt vond voor de gevangenis. Net zo kan de zondaar vergeving ontvangen voor zijn zonden door het Offer van Christus' dood, maar hij is dan nog een zondaar en geen heilige, en hij zou niet geschikt zijn om te zitten bij en maaltijd te vieren met de Heilige

Ene Zelf, Die Zelf de mens uit zijn aanwezigheid verbande (Genesis 3:24), en is slechts geschikt om om te gaan met de ongehoorzame engelen in de duistere regionen. Het is derhalve duidelijk dat als de zondaar toegelaten wordt tot "the banqueting table", in de N.B.G. vertaalt met: "Hij heeft mij gebracht naar het wijnhuis" (Hooglied 2:4), van de rechtvaardige God, dat dit niet mogelijk is op grond van zijn eigen rechtvaardigheid. Want, ten eerste is zijn morele gesteldheid in zo'n hopeloze staat dat hij absoluut onbekwaam is om zo goed te doen dat het God behaagt (Job 15:14-16, 9:20, Spreuken 20:9, Romeinen 3:11-12), en ten tweede, als we veronderstellen dat de mens vergeving heeft ontvangen voor zijn in het verleden begane zonden, zelfs dan is hij niet in staat om God wil te kunnen en willen doen. Er zou geen waarde zijn van zijn dienst aan God door zijn vroegere ongehoorzaamheid uit te wissen, want de idee van enige verdienste is volkomen onverenigbaar met de idee van zijn relatie tot God als zijn Schepper. De mens, als schepsel, is gebonden door het feit van zijn schepping om "de Here, uw God, lief te hebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand" (Deuteronomium 6:5, Mattheus 22:37) en zijn wil geheel te vervullen. Wat hij derhalve nu ook doet, hij kan zijn huidige taak niet overtreffen, en het zou in geen enkel geval zijn staat veranderen in de tegenwoordigheid van God met betrekking tot het verleden. Hij zou nog steeds als misdadiger, weliswaar een misdadiger die gratie gekregen heeft, ongeschikt zijn om gemeenschap te hebben met God en zou een vreemdeling zijn in de volheid van vreugde, die er in zijn aanwezigheid is, en het welbehagen dat aan zijn rechterhand is. Laat dit duidelijk begrepen worden, want ik vrees dat er vele Christenen zijn die op dit punt verward zijn, en schijnen te denken, dat hoewel wij volkomen afhankelijk zijn van het volbrachte werk van Christus voor vergeving, het hun eigen goede werken zijn, die hen geschikt kunnen maken en recht verlenen de vreugde van Gods aanwezigheid hier en in het hiernamaals te smaken, waarbij zij de woorden vergeten van hun gezegende Meester die zei: "Zo moet ook gij, nadat gij alles gedaan hebt wat u bevolen is, zeggen: Wij zijn onnutte slaven, wij hebben slechts gedaan, wat wij moesten doen" (Lukas 17:10). Deze woorden sluiten met zekerheid elke verdienste uit. "Geeft het de Almachtige voordeel, dat gij rechtvaardig zijt, of gewin, wanneer gij uw weg zuiver houdt?" (Job 22:3). En, bovendien, wij zijn "slaven", en welke slaaf spreekt er met zijn heer over loon? Kunt u zich een slaaf voorstellen die het toegestaan is om aan de tafel van zijn meester te zitten en vertrouwelijke omgang met hem heeft, zelfs nadat hij de beste werkdag van zijn leven achter de rug heeft? Toch is dit het waartoe de gelovige in Christus bevoorrecht is. Hij is geroepen om gemeenschap met God te hebben en aan te zitten aan de tafel van het "feestmaal van vette spijzen" (Jesaja 25:6), waarvoor God niet alleen de voorzieningen trof, maar waar Hij Zelf aan het hoofd van de tafel zal zitten. Maar wij zijn daar niet op grond van onze eigen namen, noch is de kleding waarin we verschijnen van onszelf. Als wij uitgenodigd worden om onder vorsten aan te zitten, is dat louter op grond van onze eenheid met "de Vorst der Vorsten" (Daniël 8:25), en onze geschiktheid niet uit onszelf, maar in Jahweh Tsidkenoe, en de kleding is het "staatsiegewaad" (Zacharia 3:5) van zijn rechtvaardigheid, waarmee Hij ons bekleed. Hoe kostbaar is in dit verband de uitspraak van Jesaja 53:11: "Door zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal Hij dragen". Door zijn volmaakte gehoorzaamheid aan de Vader, zelfs tot in de dood, heeft Christus zoveel rechtvaardigheid verkregen om "velen", zoveel als die het in geloof willen aanvaarden, "rechtvaardig te maken" in de aanwezigheid van God. Slechts "omdat Hij zijn leven uitgegoten heeft in de dood" (Jesaja 53:12) is dat voldoende voor het feit dat "Hij een verzoening voor onze zonden is, en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld" (1 Johannes 2:2). Ik heb al eerder gesteld dat er geen mogelijkheid is voor een mens een beroep te doen op verdienste, want als we spreken over verdiensten, moet hij op gelijke voet staan met Hem van Wie hij het claimt, en alleen de Messias stond op gelijke voet met God, want "Die ons van God is geworden: wijsheid, rechtvaardigheid" (1 Corinthiërs 1:30). En Hij Die onze rechtvaardigheid is geworden", is niemand anders dan Jahweh, Die, in plaats van een

schepsel, de Schepper van alle dingen is (Zacharia 12:1-10, Johannes 1:1-3, Colossenzen 1:15-20). De Wet van God was voor knechten en niet voor zijn eigen Zoon, maar de Zoon heeft vrijwillig de gestalte van een dienstknecht aangenomen" (Filippenzen 2:7) en was volmaakt in gehoorzaamheid aan deze staat. Gods rechtvaardigheid eiste alleen de dood van de zondaar, maar hier is de Heilige Ene, die Zich vernederd tot een meest smadelijke dood. Hij kan daarom spreken van verdienste, en op grond van zijn verheven karakter en de omvang van het werk dat Hij volbracht heeft, kan Hij recht doen gelden zoveel als nodig is voor allen die door geloof in Hem verenigd zijn. Kerk van de eerstgeborenen, de uitgekozenen door God, tot u komt, niet minder dan tot Israël, de Goddelijke stem: "Zie, Mijn Knecht! Zie in Hem uw geschiktheid om tot Mij te naderen en u te verheugen in zijn gezegende gemeenschap. Zie! Door zijn rechtvaardigheid uw bruiloftsklederen, zonder welke u geen recht heeft op het feest! Zie Hem!" "Het geloof heeft Abraham tot gerechtigheid gerekend" (Romeinen 4:9), en een visioen van Dezelfde rechtvaardige "Knecht" van Jahweh deed Jesaja in vreugde uitzingen: "ik verblijd mij zeer in de HERE, mijn ziel juicht in mijn God. Want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, met de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omhuld" (Jesaja 61:10). Na Hem aanschouwd te hebben, kon ook Paulus jubelen: "Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus wil schade geacht. Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge winnen, en in Hem moge blijken niet een eigen gerechtigheid uit de wet, te bezitten, maar de gerechtigheid door het geloof in Christus, welke uit God is op de grond van het geloof" (Filippenzen 3:7-9). Zie op Hem, al is het als door een schemerig of zelfs verduisterd glas, houdt u voor ogen dat Hij voor u Zich vernederd heeft en "de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen" (Filippenzen 2:7), en richt uw blik op Hem Die uw Rechtvaardigheid is, en nu verhoogd is tot de rechterhand van de Majesteit in de Hoge, als een verzekering dat Jahweh een welbehagen in u heeft omwille van zijn rechtvaardigheid (Romeinen 4:25, Jesaja 42:21), en roep het uit: "Welzalig de mens, wie de HERE de ongerechtigheid niet toerekent", "dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen" (2 Corinthiërs 5:19). "DE SPRUIT, DE MAN" Tot slot willen we nadenken over de Messias, zoals Hij ons voorgesteld wordt in Zacharia 6, namelijk als Man: (vers 12) "Zie, een Man, Wiens naam is Spruit". Ook hier beweren Rashie, Aben Ezra en Kimchi dat "de Man de Spruit" Zerubbabel is. Maar wederom zijn zij om voor de hand liggende, controversiële redenen, afgeweken van de leer die hen door hun leermeesters is bijgebracht. Zoals bijvoorbeeld in de Targoem Jonathan waar 12 aldus geparafraseerd is: "Zie de Man, Messias is zijn Naam. Hij zal geopenbaard worden, en Hij zal groot worden en de Tempel van God bouwen." De Messiaanse interpretatie is ook met grote kracht verdedigd door Abarbanel, de bekrompen tegenstander van het Christendom, die beslist de interpretatie van het grote trio Joodse commentatoren Rashie, Aben Ezra en Kimchi verwerpt. Hij zegt: "Rashie heeft geschreven dat de woorden "Zie, de Man, Wiens naam de Spruit" is door een aantal geïnterpreteerd is als zijnde van toepassing op de Messias. Hij bedoelt hier Jonathan, wiens interpretatie hij niet aannam, want hij voegt toe dat het bouwen waar hier over gesproken wordt in het geheel slaat op de Tweede Tempel. Maar ik wilde, dat ik hem kon vragen, dat als deze profetie slaat op de Tweede Tempel en Zerubbabel, waarom er dan gezegd wordt: "De Man, Wiens naam is de Spruit, Deze zal uit zijn plaats uitspruiten"? Inderdaad weten we dat ieder mens op groeit tot volwassenheid, en zelfs tot ouderdom en grijze haren. Rashie, die deze tegenwerping scherpzinnig opmerkte, heeft geïnterpreteerd dat hij van koninklijk zaad afkomstig zal zijn, maar dat is niet juist, want het woord "uitspruiten" leert nergens iets over de koninklijke familie ..... Maar, in elk geval, zou ik hem willen vragen, dat als deze woorden gesproken worden van Zerubbabel, waarom de profeet dan toevoegt: "Hij zal de Tempel des HEREN bouwen. Ja, Hij zal de Tempel des HEREN bouwen" (Zacharia 6:12). Waarom deze herhaling om EEN enkele gebeurtenis uit te drukken. Deze commentatoren hebben

geen ander antwoord dan: "Het is om de zaak te bevestigen". Maar, als dit het geval is, zou het beter zijn de woorden drie of vier keer te herhalen, want dan zou de bevestiging nog groter zijn. Ik zou hen verder willen vragen hoe zij Zerubbabel kunnen rijmen met de woorden: Hij zal met majesteit bekleed zijn en als heerser zitten op zijn troon" (Zacharia 6:13)? Immers, hij (Zerubbabel, heeft nooit in Jeruzalem geregeerd en nooit op de troon van het koninkrijk gezeten, maar hield zich alleen bezig met het bouwen van de tempel en keerde daarna terug naar Babylon." - Abarbanel, Commentaar in loc. Dr. Alexander McCaul zegt over dit gedeelte: "De profetie belooft vier bijzonderheden. 1. "Hij zal Priester zijn op zijn troon" (Zacharia 6:13), 2. "Hij zal de Tempel des HEREN bouwen" (13) en 3. "Hij zal met majesteit bekleed zijn en als Heerser zitten op zijn troon" (13). 4. "Die verre zijn, zullen aan de Tempel des HEREN komen bouwen" (15). Het is niet nodig om de bekende Schriftgedeelten aan te halen die bewijzen dat deze vier bijzonderheden allen karakteristieken zijn van het karakter van de Messias en van niemand anders. Het is zo gemakkelijk om deze karakteristieken en kenmerken te identificeren in het karakter van Jezus van Nazareth. Hij wordt in het Nieuwe testament voorgesteld als een Hogepriester, als een Koning, en het is zeker dat de heidenen, die toen "veraf waren" Efeziërs. 2:13,17) zijn Majesteit hebben erkend, en wat de bouw van een tempel betreft, ook dat heeft Hij gedaan (Johannes 2:19, Efeziërs. 2:22)." Dat de Messias een mens moest zijn hoef ik niet te blijven bewijzen, maar wil er toch even bijilstaan. Dat brengt allereerst zijn geboorte met zich mee, die, hoewel wonderbaarlijk was, toch uit een Joodse maagd geschiedde (Jesaja 7:14, 9:6). Ook de Evangelieën vertellen dat Jezus niet geboren werd langs het natuurlijke proces. Van Hem, Die het verstrooide Israël weer bijeen zou brengen, en hen als een herder zijn kudde weidte zal leiden, moest, lezen we in Jeremia 31:22: "de vrouw zal de Man ontvangen". Het sluit ook de aard van zijn bediening, die Hij op aarde zou verrichten, in. Want, bijvoorbeeld, zijn Goddelijke natuur verschaftte oneindige waarde aan het bloed dat Hij vergoot voor ons, maar het was slechts als Mens, en geboren onder de Wet, dat Hij aan en voor God een volkomen gehoorzaamheid voor ons kon worden, en door zijn lijden en dood ons kon verlossen van "de vloek der wet door voor ons een vloek te worden" (Galaten 3:13). Zo zou de Messias aan de mens het karakter van God openbaren en Hen zijn plan van redding te onderwijzen. Welnu, alleen de Zoon van God kent de Vader volkomen: "Niemand kent de Vader dan de Zoon" (Mattheus 11:27). Toch kon Hij slechts als de Zoon des mensen die kennis overdragen aan de mensenkinderen. Bijgevolg zien we dat zelfs in het stelsel, bedeling van de aartsvaders en het Mozaïsche stelsel, voordat de Zoon van God werkelijk mens werd om God bekend te maken aan de zonen van Adam, Hij voortdurend verschijnt in de gedaante van een man. "Zijt Gij de Man, die tot deze vrouw gesproken heeft"? Was de vraag van Manoah (Richteren 13:11), en "Hij zeide: Ja". En toch was Hij die verscheen in de gedaante van een man, niemand minder dan "de Engel des HEREN" (Richteren 13:3), "de Engel zijns aangezichts heeft hen gered. In zijn liefde en mededogen heeft Hij Zelf hen verlost" (Jesaja 63:9), "De Engel des Verbonds, die gij begeert .... plotseling zal Hij tot zijn tempel komen" (Maleachi 3:1). Het was noodzakelijk dat de Messias een Man was anders kon Hij niet als Hogepriester onze Advocaat en Middelaar zijn om de zaken van de mensen te vertegenwoordigen bij God: "Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zou worden bij God, om de zonden van het volk te verzoenen" (Hebreeën 2:17), "Want wij hebben geen Hogepriester, die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar een, Die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen" (Hebreeën 4:15). Bovendien wordt, zowel in het Oude als het Nieuwe Testament de Messias voorgesteld als het Hoofd van de mensheid en van de hele schepping (Jesaja 53:10, Psalm 22:31). Hij is "de tweede Mens" (1 Corinthiërs 15:47), Die "al zijn vijanden onder zijn voeten zal leggen" (1 Corinthiërs 15:25) en heerschappij zal voeren over de hele schepping die in Adam, in zijn val, verloren was gegaan. "Ziehier Ik en de kinderen, die God Mij gegeven heeft. Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft

ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen" (Hebreeën 2:13,14). Het was noodzakelijk dat ook Hij "deel kreeg ..... aan bloed en vlees" en een mens werd. De schepping was oorspronkelijk beloofd aan God aan de mens (Genesis 1:27,31, Hebreeën 1:6). Dit alles, en het feit dat de belofte aan het zaad van Abraham was: "en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden" (Genesis 12:3), was de reden dat de Messias niet de natuur van een engel of enig ander schepsel aannam, maar "Hij ontfermt Zich over het nageslacht van Abraham" (Hebreeën 2:16). Maar in de tekst die wij behandelen uit Zacheria 6:12-13 wordt "de Mens Christus Jezus" (1 Timotheus 2:5) in een ander verband geïntroduceerd dan die al genoemd zijn. We lezen: "Deze zal uit zijn plaats uitspruiten en Hij zal de Tempel des HEREN bouwen" (Zacheria 6:13). En om te benadrukken wat zijn taak zal zijn, herhaalt de profeet: "Ja, Hij zal de Tempel des HEREN bouwen" (13). Oorspronkelijk schiep God de mens om een tempel te zijn om zijn volmaaktheid en volheid te kunnen bevatten: "toen formeerde de HERE God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus, alzo werd de mens tot een levend wezen" (Genesis 2:7). Maar spoedig bezoedelde satan door de zonde deze tempel en maakte het niet langer mogelijk dat God in die tempel zou wonen, want "welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis"? (2 Corinthiërs 6:14). Maar het Vaderhart van God hunkerde naar de mens, en hoewel Hij niet meer in hen kon wonen, kon Hij wel bij hen wonen. Hij koos Israël, die Hij toestond tot Hem te naderen door het spreken van bloed, waarin Hij in zijn gedachte weest op "het bloed van een eeuwig verbond" (Hebreeën 13:20) met de Messias, Die "als een Lam ter slacht geleid wordt" (Jesaja 53:7) als verzoening voor de zonde. En tot Israël zei Hij, dat zij een Tabernakel moesten maken waarin Hij kon wonen. De Tabernakel werd gebouwd, en daarna de Tempel op de berg Moria. Maar, helaas, spoedig werd deze Tempel ook bezoedeld, en de zonde in zijn voortschrijdende macht, maakte zulke sprongen dat het zelfs in het Heilige der Heilige binnendrong. Hierdoor was God verplicht om zijn zichtbare aanwezigheid, geheel terug te trekken, zelfs uit de door Hem gekozen plaats om te wonen. Na de vernietiging van de Eerste Tempel door de Chaldeeën onder Nebukadnezar (2 Koningen 25), bouwden de Joden een Tweede Tempel na hun terugkeer uit Babel, maar de zichtbare aanwezigheid van Jahweh keerde daarin niet terug. Zowel rabbi Samuël Bar Juni in de Talmud (Yoma, f. 21 c. 2), en de rabbi's Solomon en Kimchi zijn het allen eens in hun commentaren op Haggai 1:8, dat 5 dingen die in de Eerste tempel aanwezig waren, in de Tweede ontbraken: 1. De Ark, met daarin de tafelen van het Verbond, en de cherubs die hem bedekte, 2. Het vuur dat van de hemel afdaalde om de offers te verteren, 3. De Heerlijkheid van de Shegiah, 4. De gave van profetie, of de Heilige Geest en 5. De wonderbaarlijke Urim en Tummim. Maar juist toen ontstond een andere tempel, niet gebouwd door de handen van mensen, en "in hem woont al de volheid der Godheid lichamenlijk" (Colossenzen 2:9). Hij, Die kwam, sprak, met het zicht op het weelderige bouwwerk, dat meer een "rovershol" dan een "bedehuis" (Mattheus 21:13, vgl. Jesaja 56:7, Jeremia 7:11) was geworden: "Breekt deze Tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen" (Johannes 2:19), en dit "sprak Hij van de tempel zijns lichaams" (Johannes 2:21). Wie was het die zo sprak anders dan de beloofde Messias met Wiens komst de aanwezigheid van Jahweh zou terugkeren tot zijn volk. Vooruitlopend op zijn verschijning riep Jesaja het uit: "Immanuel" (Jesaja 7:14, 8:8), "God met ons" (Mattheus 1:23). "Zie, de tent (Tabernakel) van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen" (Openbaring 21:3), "Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus" (2 Corinthiërs 4:6). Maar als iemand denkt dat dit niet De Tempel was door Zacheria in onze tekst voorspeld was, die gebouwd zou worden door "een Man, Wiens naam is Spruit", kan ik hem van een andere Tempel vertellen. Een tempel waarvan de Zoon des mensen niet alleen "het fundament" (Jesaja 28:16, 1 Corinthiërs 3:11) en "de hoeksteen" (Psalm 118:22, Efeziërs. 2:20),, maar ook de Bouwer. Jezus zei: "gij zijt Petrus, en op deze Petra (dat wil zeggen de belijdenis van Petrus: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de

levende God") zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen" (Mattheus 16:16,18). En wat is de "Gemeente" anders dan "de tempel van de levende God" (2 Corinthiërs 6:16, 1 Corinthiërs 3:16)? "Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus Zelf de hoeksteen is. In Hem was elk bouwwerk, goed ineen sluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest" (Efeziërs. 2:19-22). Hoe schitterend is deze Tempel die "de Spruit" nu aan het bouwen is. Hij heeft een Tempel geschapen die nu de gedachten van mensen vervuld met verwondering en verbazing. Ik verwijs naar de stoffelijke Tempel van het universum. Wat een schouwspel tonen ons de sterrenhemel. Des te meer we het ontdekken des te meer we beseffen dat we ons klein weten in zijn onmetelijke immensiteit, en des te meer zullen onze harten eerbiedig God aanbidden, Wiens eeuwigheid, glorie, macht en wijsheid zij voortdurend verkondigen in een taal die begrijpelijk is voor elk hart. Maar o, de Tempel die Hij nu aan het bouwen is, zal als deze compleet is zelfs de aanbeddende engelen verbazen. En deze Tempel zal, zelfs meer dan de stoffelijke Tempel de "veelkleurige wijsheid Gods" verkondigen: "opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden" (Efeziërs. 3:10). Maar er zijn twee andere voorbeelden waar de woorden van onze tekst wellicht van toepassing kunnen zijn. 1. Is wat Daniël voorspelt in zijn profetie in Daniël 9:24. Hij spreekt daar over de komst van de Messias, en hij vermeldt dat EEN van de dingen die zullen gebeuren is: "Iets Allerheiligst te zalven". Het Hebreeuwse "Kodesh Kodoshim" is precies dezelfde term die toegepast wordt op het Heilige der Heilige in de Tabernakel en Tempel. Ik geloof dat we hiervan een vervulling vinden in Johannes 4. Daar wordt, in het vastgelegde verslag met de Samaritaanse vrouw, een gezegende aankondiging door onze Heiland gedaan, een aankondiging die een keerpunt in de geestelijke geschiedenis van de wereld markeert, en een revolutie betekende in alle voorgaande gedachten van de relatie tussen mens en Schepper. Voor deze gebeurtenis was de aanbedding van God altijd verbonden aan een bepaalde plaats: "Onze vaders hebben op deze berg aanbedden, en gijlieden zegt dat Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbedden" (Johannes 4:20). Maar Jezus, hoewel Hij Jeruzalem prioriteit verleende als Hij het vergeleek met de berg Gerizim (Deuteronomium 11:29, 27:12, Jozua 8:33, Richteren 9:7), en de Joden het alleenrecht verklaarde over de kennis van God, en dat zij het kanaal zijn waardoor de verlossing van God zal plaatsvinden: "want het heil is uit de Joden" (Johannes 4:22), kondigde de tijd aan dat noch de berg Gerizim, noch Jeruzalem de enige plaats zouden zijn om de Vader te aanbedden: "maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbedders de Vader aanbedden zullen in Geest en in waarheid, want de vader zoekt zulke aanbedders. God is Geest en wie Hem aanbedden, moeten aanbedden in Geest en in waarheid" (Johannes 4:23,24). Dus: "het voorhangsel van de Tempel werd het eerst gescheurd bij de bron van Jakob" (Cunningham Geiki, "the Life and Words of Christ", deel 1, blz. 529). En vanuit het voorhangsel van zijn Vaders Huis in Jeruzalem, zou de Redder van de wereld de hele aarde inwijden als een onmetelijk Heilige der Heiligen. 2. Dan is er nog sprake van de Tempel die voorspeld en beschreven wordt in Ezechiël 40 - 44, waarvan ik overtuigd ben, dat die gebouwd zal worden onder supervisie van de Messias bij zijn tweede komst. Maar naar welke Tempel onze uitgangstekst ook verwijst, we zien de verheven bestemming van de Messias, Die deze zou bouwen, geïntroduceerd moet worden als de zoon des mensen, want in elk geval staan de poorten van de Tempel open, niet alleen voor een bijzondere klasse, en niet meer exclusief voor het bevoorrechte Israël, maar voor alle mensenkinderen, Jood of heiden, zonder onderscheid. Is het de Persoon van de Messias die in Zacheria wordt bedoeld? Het zaad van David, is ook het "zaad van de vrouw" (Genesis 3,15), en Hij die de heerlijkheid van Israël uitstraalt, is ook "het licht der volken" (Jesaja 49:6). De levende stenen, die op het ene fundament, Jezus Christus, worden gebouwd, en samen ontwikkelen zij zich tot een heilige

Tempel voor God. Zij zijn niet slechts afgehakt van de achtervolgde Joden, maar zij behoren tot "alle volk, en stammen en natiën en talen" (Openbaring 7:9). Er is deze dagen geen onzekerheid dat iemand denkt dat de Kerk exclusief Joods is in zijn vorming, maar het is een gevaarlijke gedachte te denken dat het geheel heidens is. De heidenen hebben geen monopoliepositie gekregen, „maar zijn deelgenoten met de Joden, "en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen" (Romeinen 11:17). De “wilde olijftakken” moeten niet botsen met de “natuurlijke lijftakken”, maar samen genieten van "de sappige" (Romeinen 11:17) dingen, die in overvloed door God geschonken zijn in zijn genade: "Want Hij is onze vrede, die de twee EEN gemaakt heeft en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot EEN nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot EEN lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft. En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren, want door Hem hebben wij beiden in EEN Geest de toegang tot de Vader. Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus Zelf de hoeksteen is. In Hem was elk bouwwerk, goed ineen sluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie gij ook mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest" (Efeziërs. 2:14-22). Gezegend zij God, er is altijd een Joods element in de Kerk van Christus geweest vanaf zijn ontstaan tot nu toe, en ik ben dankbaar te geloven dat vandaag de dag dit element sterker is dan het ooit geweest is: "Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade" (Romeinen 11:5) Is het de Tempel zoals Ezechiël die beschreef? Boven de poorten zal in ieder geval niet meer het opschrift: “geen vreemdeling mag binnengaan” aangebracht worden, zoals in de oude Tempel het geval was, maar vele volken zullen zeggen: "Komt laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen" (Micha 4:2). En tot slot, is het de inwijding van de gehele aarde in een Heilige der Heilige waarin de aanwezigheid en volheid van God woonde. Dat werd kon de Messias alleen volbrengen als de Zoon des mensen, want als de Zoon van David is Hij meer verbonden met Palestina en met de letterlijke Tempel van Jeruzalem: "Zie, een Man, Wiens naam is Spruit. Deze zal uit zijn plaats uitspruiten en Hij zal de Tempel des HEREN bouwen en Hij zal met majesteit bekleed zijn en als Heerser zitten op zijn troon, en Hij zal priester zijn op zijn troon, heilzaam overleg zal er tussen hen beiden zijn ..... die verre zijn, zullen aan de Tempel des HEREN komen bouwen en gij zult weten, dat de HERE der heerscharen Mij tot u gezonden heeft. Dit zal geschieden, indien gij aandachtig luistert naar de stem van de HERE, uw God" (Zacharia 6:12-15).

HOOFDSTUK 4

DE TAK EN DE TAKKEN, OF, EEN SYMBOOL VAN CHRISTUS EN ZIJN KERK

Jesaja 4:2: "Te dien dage zal wat de HERE doet uitspruiten (Engels: "Branch of Jahweh") tot sieraad en heerlijkheid zijn, en de vrucht des lands tot glorie en luister voor de ontkomenen van Israël" (Jesaja 4:2) Johannes 15:5: "Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken (Engels: "branches"). Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen" (Johannes 15:5) In het vorige hoofdstuk is er gesproken over 4 verschillende aspecten van de Messias als "de Spruit" (Engels: "Branch"), en nu wil ik in het kort streven om enkele redenen uiteen te zetten waarom de toewijzing van deze titel op de Messias terecht is, en daarna wil ik in het kort Hem schetsen met een geheel ander aspect van zijn karakter, die meer in het bijzonder in het Nieuwe Testament van Hem gegeven wordt, namelijk als "de Wijnstok" (Johannes 15:5).

Ik vraag toestemming om mijn gedachten in dit korte hoofdstuk op een ietwat parabolische of illustratieve manier weer te geven, en ik vertrouw erop dat het niet verkeerd uitgelegd zal worden dat ik speculatief heilige dingen, die alleen aan onze Heer, onze God behoren, verdedig. Als mijn beelden niet direct duidelijk zijn, vertrouw ik erop dat de lessen duidelijk genoeg doorklinken. En waar het eerste belangrijk is voor het oog van ons verstand, is het laatste belangrijk om gegraveerd te worden in onze harten. Maar laat ik beginnen. Toen ik, niet zo lang geleden, met een vriend door een privé-park in Brighton liep, trok hij mijn aandacht op wat hij "een van de uitzichten van dit land". Op het eerste gezicht scheen het een groep bomen te zijn, waarvan de grootste in het midden de meest in het oog springende leek. Maar, tot mijn verrassing, vertelde mijn vriend dat de hele groep bomen die ik zag, in werkelijkheid slechts EEN boom was. En hij legde uit dat de jonge bomen die er omheen stonden allen vertakkingen waren van die centrale boom, maar dat als de takken een bepaalde lengte bereikten en de grond raakten, dan schoten zij wortel, en groeiden semi-zelfstandig om zich te ontwikkelen als bomen. Daarna ging het proces verder, en deden hun takken weer hetzelfde, en zo zien we hier het fenomeen van meervoudigheid in eenheid. Het was niet precies bekend wat voor een boom het was, maar vermoedelijk was het een Ficus Benghalensis, die in het Oosten veel voorkomt. Chambers' Encyclopedie zegt: "De vegetatie van deze Ficus Benghalensis begint zelden op de grond. Het zaad wordt afgegeven door vogels in de kruinen van palmbomen en ontwikkelt wortelt, die de palmboom omkronkelen en uiteindelijk doden. Het hout van deze Ficus is licht, poreus, en van geen enkele waarde. Maar de schors wordt door de Indiase geneesheren als een krachtig versterkend middel beschouwd en wordt toegepast in de voedingsleer. Zijn witte, plakkerige sap wordt gebruikt om kiespijn te bestrijden, en ook gebruikt voor de voetzolen als die ontstoken zijn. De takken hangen neer, die als zij de grond raken wortels krijgen en stammen worden. Op deze manier verspreid de boom zich over een grote oppervlakte en heet een levensduur van vele eeuwen. Er is er een beschreven die niet minder dan driehonderd en vijftig stammen had, die gelijk waren aan grote eiken, en meer dan drieduizend kleinere, die nog in ontwikkeling waren. Zij bedekten een ruimte die groot genoeg was om zeventuizend mensen te bevatten." Mijn gedachten schoten onmiddellijk naar bovengenoemde passage uit Jesaja 4:2, waar van de Messias wordt gezegd dat Hij zal "uitspruiten", en ik werd herinnerd aan een nog groter wonder dan hetgeen hiervoor is afgeschilderd, en derhalve slechts kan worden afgeschilderd als een onvolmaakte illustratie. Uit de Oneindige, Eeuwige God, de Boom van Leven, Kennis, Wijsheid, Kracht, Liefde en Heiligheid, kwam een Tak, "Spruit" voort, "Wiens oorsprong is vanouds, van de dagen der eeuwigheid" (Micha 5:2). Hij voerde het beheer in de hemel en met Wiens vruchten de engelen zich voedden onder dankzegging, en onder Wiens schaduw al de hemelse schepselen hun lof betuigden. Deze Tak, "Spruit", echter, verkoos om in plaats van opwaarts te stijgen in de regionen van licht en gezegendheid om Zich te vernederen (Filippenzen 2:5-8) totdat Hij onze aarde bereikte, waar Hij "wortel schoot" en zo hemel en aarde verenigde en de gemeenschap tussen de twee regionen herstelde, door Zelf een brug te worden. Een glorieuze en veiliger brug dan die daarvoor bestond, en die de mens zelf kon verbreken. Laat het u duidelijk wezen: Jakobs wonderbaarlijke droom wordt letterlijk vervuld (Genesis 28:12-13: "Toen droomde hij, en zie op de aarde was een ladder opgericht, waarvan de top tot aan de hemel reikte, en zie, engelen Gods klommen daarlangs op en daalden daarlangs neder. En zie, de HERE stond bovenaan en zeide: Ik ben de HERE, de God van uw vader Abraham en de God van Izaak, het land waarop gij ligt, zal Ik aan u en uw nageslacht geven"). Wat was het doel van deze Goddelijke Tak, "Spruit" om neer te buigen tot het de aarde bereikte? In het geval van tak van de Ficus Bengalus was het eerste doel om contact met deze aarde te zoeken, en zonder twijfel, zijn natuurlijke wet van zelf-ontwikkeling en uitbreiding te verwezenlijken, en, als het legaal is om natuurlijke dingen met het geestelijke te vergelijken, zou ik zeggen dat dit ook het belangrijkste doel was van de Goddelijke Tak, "Spruit" in zijn zoeken naar het contact met de mensheid, namelijk "opdat thans

door middel van de gemeente aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden" (Efeziërs. 2:10). Zodat Hij "verheerlijkt wordt in zijn heiligen en met verbazing aanschouwd te worden in allen, die tot geloof zijn gekomen" (2 Thessalonicenzen 1:10). Wij begeven ons op heilige grond en worden rechtstreeks geconfronteerd met een feit dat onuitsprekelijk is, maar kan het zijn, dat het op de een of andere mysterieuze wijze kan delen in het Goddelijke? Het schijnt zo te zijn. In ieder geval weten we zeker dat in Gods handelen met de mens zijn volmaaktheid zichtbaar wordt. Zodat God, om ons te tonen dat Hij Liefde is, Hij verlangt naar mensen waardoor Hij kan schijnen, zodat zij zijn licht kunnen weerkaatsen voor redding van anderen. Want we kunnen uit onszelf slechts op betrekkelijke wijze liefde bevatten. Om zichtbaar te maken dat Hij de Bron des levens is, wil Hij bezit nemen van de mens die "dood was door uw overtredingen en zonden" (Efeziërs. 2:1) en doet hen herleven, en zo demonstreert Hij aan allen die het willen zien dat Hij leeft, en dat het geestelijke en het Goddelijke bestaat. Zwakke en bevende Christen, u die geen reden kunt bedenken waarom de oneindige God der heerlijkheid zich in u zou moeten openbaren, in u zal God aanbeden worden door het hele universum. Voelt u zich te zondig? Dan kan Hij in u zijn genade overvloediger zichtbaar maken. Bent u zwak? Dan kan de volmaaktheid van zijn kracht in u meer openbaar worden. Kortom, voelt u dat u tekort schiet? Dan bent u ontvankelijk voor het ontvangen van de belofte "om vervuld te worden met Hem, die alles in allen volmaakt" (Efeziërs. 1:23), tot verwondering van de overheden en machten en alle dingen die er zijn. Weest stil voor Hem, en luister in verwondering en aanbidding, hoe Hij zegt: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen" (Handelingen 20:35). Maar, in de tweede plaats, zouden wetenschappers ons vertellen dat in het geval van de takken van de Ficus die neerbuigen naar de aarde, dat deel van de aarde wat met die takken in aanraking komt, levend gemaakt wordt, en daardoor veranderd in een hogere staat. Immers door het proces van opneming in de aarde, worden de takken een deel daarvan. De nauwkeurigheid van deze uitspraak, mag wat het plantaardige- en aardbodembkundige koninkrijk worden betwijfeld, maar er is zeker geen twijfel dat het eerste wat het bezoek van de Goddelijke Tak ons bracht leven is: "de laatste Adam (= Christus) werd een levendmakende geest" (1 Corinthiërs 15:45). Hij zei Zelf: "Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed" (Johannes 10:10), "zo doet ook de Zoon leven wie Hij wil" (Johannes 5:21), "ik zeg u wie mijn woord hoort en Hem gelooft die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven" (Johannes 5:24), "wie de Zoon heeft, heeft het leven" (1 Johannes 5:12), "Ik ben de weg en de waarheid en het leven" (Johannes 14:6), "ik ben de opstanding en het leven, wie in Mij gelooft zal leven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven" (Johannes 11:25,26). En dat Hij de enige kans voor het herstel van de mens voor een hogere staat bracht, is overduidelijk. Sinds de val in de zonde is er een onoverkomelijke kloof tussen het menselijke en het Goddelijke, zowel anorganisch als organisch. Er wordt verteld dat twee of drie jaar voordat Strauss stierf er een gelatine achtige vloeistof uit de diepte der zee werd opgebaggerd, waarvan bepaalde Engelse wetenschappers beweerden dat het materie voor celvorming bevatte waaruit het leven zich geleidelijk ontwikkelde. Deze snoeverige ontdekking, waarvan de onbetrouwbaarheid afdroop, "bevrijde" Strauss van het geloof in God, wat hij tot dan schijnbaar onnatuurlijk, krampachtig had beleden, omdat hij niet meer zeker was van het ontstaan van het leven dat door God geschapen was. Sinds zijn dood echter, is bewezen, dat de conclusie van het zogenaamde organische plasma berustte op een chemische blunder, en werd verworpen door de eigen ontdekkers. Maar de arme Strauss leefde niet lang genoeg om de ontdekking van zijn fatale blunder die hij gemaakt had te ontdekken en dat de kloof tussen het levenloze en het levende nog steeds niet voorhanden is. Er zijn er nu velen die denken dat zij "iets" in het hart van de mens ontdekt hebben, los van de werking van de Geest van God, dat als dat "iets" zich zou ontwikkelen de kloof tussen het menselijke en het Goddelijke zou overbruggen. Al wat ik kan

zeggen is, dat ik hoop dat zij lang genoeg leven om hun vergissing te ontdekken, zodat zij de ingang van het Koninkrijk der hemelen door een andere deur zullen zoeken: Jezus zei: "Ik ben de deur" (Johannes 10:7). Met alle verbeteringen, beschaving en vooruitgang is het onmogelijk voor de mens om wat achter de grenslijn van het menselijke is te komen. Hij kan misschien naderen tot de grens, maar dan zal hij des te duidelijker ontdekken hoe oneindig de kloof is, die hem scheidt van het Goddelijke. Het anorganische kan trachten door zijn eigen krachten in het vegetarische koninkrijk te springen, net zoals de mens in het Goddelijke. Maar in beide gevallen is de deur van vooruitgang in het hogere koninkrijk verzegeld door het vreselijke zegel van de dood, en in beide gevallen kan dat zegel slechts verbroken worden door een bovennatuurlijke kracht. Ik kan een beroep doen op de ervaring van de mensheid, en ook dat zal getuigen van de waarheid van dit ernstige feit. Is de mens ooit door zijn eigen inspanningen dichterbij God gekomen? Heeft niet, helaas, de zogenaamde vooruitgang van de mensheid een proces van terugval betekend? Er is een ontroerend Arabisch verhaal van een zekere goddeloze stad die door God gestraft werd met voortdurende droogte. Tenslotte zonden de inwoners van die plaats, gedwongen door hongersnood, zeventig man te sturen naar de profeet van God, dat deze zou voorzien in regen voor hen. Maar al die tijd bleven de stad en de afvaardiging zonder berouw. Toen de afvaardiging bij de plaats arriveerden waar de profeet leefde, smeekten zij hem God voor hun zaak te raadplegen. De profeet deed wat hem gevraagd werd en er verschenen drie wolken van verschillende kleuren: wit, rood en zwart aan de horizon, en een stem klonk: "Kies de wolk die u wilt". Zij kozen de zwarte wolk, die hen volgde op hun terugreis. Toen zij hun stad naderden, kwamen de inwoners hen tegemoet. En toen zij de zwarte wolk zagen, begonnen zij te dansen en te roepen: regen en overvloed. Maar nee, toen de wolk precies boven de stad kwam, brak er een verwoestende storm los, en in plaats van regen en overvloed was er verwoesting en dood! Laten wij niet te hoopvol zijn over de invloed van onze zogenaamde "vooruitgang" en "beschaving" als middel om ons dichterbij God te brengen. Dat wat op het eerste gezicht lijkt op een wolk van heilzame buiten, zou op ons kunnen losbarsten als een wervelwind van vernietiging. Is het helaas niet zo, dat het bestuderen van de zogenaamde wetenschap, slechts bevestigd heeft dat de mens in zijn trots zich niets aantrekt van God? De wereld mag ooit zo mooi opgepoetst worden, maar zijn schoonheid zal een namaaksel en een dode wereld zijn. Het heeft herleving nodig en geen oppoetsing. Maar laten we een stap verder gaan. Het doel dat de Tak, de "Spruit van Jahweh" voor ogen had toen Hij op aarde kwam was niet alleen de mens te doen herleven en daarmee het leven te herstellen dat hij kwijtgeraakt was. Maar door - om in het beeld van de Ficus te blijven - met zijn takken neer te hangen en, als het ware, wortel te schieten in de menselijke aard(e), en Zich hiermee voor eeuwig met de mensheid verenigde. Het Nieuwe Testament verteld ons dat zij die in wezenlijk contact met Hem gekomen zijn "leden zijn van zijn lichaam" (Efeziërs 5:30). Zij hebben niet langer een afzonderlijk bestaan, want "uw leven is met Christus verborgen in God" (Colossenzen 3:3). Zij leven, maar het zijn niet langer zij die leven, maar Christus "is ons leven" (Colossenzen 3:4). En dat is wat de Christelijke Kerk onderscheidt van alle andere religies. De Islam kan bijvoorbeeld zonder Mohammed, want hij is wel de stichter, maar men bidt tot Allah. Maar de Christelijke Kerk zonder Christus - nooit! Want hier is geen sprake van een leerstuk, maar een Persoon "Waaruit het gehele lichaam, door pezen en banden ondersteund en samengehouden, zijn Goddelijke wasdom ontvangt" (Colossenzen 2:19). Neem de bron van voeding weg, en het houdt niet alleen op zich te ontwikkelen, maar om te bestaan. Het verwelkt en sterft. De glorieuze gemeenschap tussen Christus en zijn volk wordt door Hemzelf schitterend omschreven in Johannes 15:5,6: Ik ben de Wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen" Wie in Mij niet blijft, is buiten geworpen als de rank en is verdord". Let erop, dat Hij niet langer de Tak, "de Spruit" is, maar de "Wijnstok". De Tak heeft reeds wortel geschoten in de aarde, en toen Hij dat deed, ontwikkelde het tot een Boom met takken: "en de bladeren van het geboomte

zijn tot genezing der volken" (Openbaring 22:2). Het is waar, dat net als in het geval met de takken van de Ficus, die zelfs nadat het zich ontwikkeld heeft tot een boom, nog steeds voor levenskracht verbonden is met de vaderstam, en zo was Christus EEN met de Vader, en nooit van Hem gescheiden. Toch is het net zo waar dat Hij een Boom werd, uit Wiens wortels ontelbare verse takken ontsproten. In de relatie tot God is de Messias de Tak, "de Spruit", want Hij is de Openbaring van God, en het is door de vruchten dat we de Boom herkennen waaruit hij groeit. Ik wil hier stellen, dat als de wereld God niet kent, dit komt omdat zij niet gekomen zijn tot deze Boom en geproefd hebben van zijn vruchten. De mensheid staat, voor het grootste gedeelte, veraf, en bewonderen de glorieuze vruchten van zelfopofferende liefde, vriendelijkheid, geduld, heiligheid, goedheid en waarheid, die allen in hun schittering hangen aan deze Tak. Maar o, wanneer zij leren dat wat het ABC van de wetenschap van de plantkunde leert, namelijk dat de vrucht een openbaring is van de wortel, en in zeker opzicht, identiek is aan het zaad en het hart vormt, dan is er in de allereerste plaats het fenomeen van de meer dan menselijke vrucht die aan deze Tak hangt slechts verklaard kan worden dat het zich ontwikkelde uit meer dan menselijke wortels. En ten tweede dat deze Goddelijke Tak, vol vruchten de glans verspreidt van de heerlijkheid en beeld van de materie van de Goddelijke Boom waar het uit ontsprong. Dan dient de wereld aandacht te schenken aan de kostbare woorden die voortkomen uit de mond van Christus, en leren dat God genadig is. Laten zij zien op Hem en erkennen dat Hij alleen de belichaming is van liefde en mededogen, en leren dat God, waaruit Hij voortkwam liefde en vol mededogen is. Dan moeten de wereld het morele licht zien waarmee deze Tak zo velen heeft verlicht als zij die in zijn schaduw wilden verkeren en het nieuwe leven dat hen deed herleven, en leren dat God licht en leven is. Dan dienen zij ook te leren van het gebeuren in Gethsemané en Golgotha dat God Heilig is en dat zijn zuiver oog geen ongerechtigheid kan verdragen. En laten zij zien, dat als Hij Hem niet spaarde, Die de wereld volkomen onschuldig moet verklaren, en zodra Hij in contact met de zonde kwam door alles vrijwillig op Zich te nemen, hoe vreselijk en scherp zijn toorn zal zijn die Hij zal uitgieten op een schuldige, goddeloze, Christus ontkennende en Christus verwerpende wereld! Wederom, de Messias is de Tak, "de Spruit", omdat in Hem de vrucht aanwezig is om de honger en dorst te stillen die heerst in het hart van ieder mens. Dat er zo'n honger is, of in andere woorden dat de mens een ziel heeft - een vermogen om God te kennen - een vermogen dat leeg en onbevredigd blijft tot het Hem leert kennen en vervuld is met Hem, hoef ik niet te blijven bewijzen. Wij horen, inderdaad, soms van mensen die verklaren nooit zo'n honger en dorst te hebben ervaren, maar hun individuele ervaring bewijst niet meer dan dat het de ervaring is van de mensheid, als dat EEN verdord blad aan een eik in Mei zou bewijzen dat alle bladeren van die eik verdord en dood zijn. Iets noodlottigs kan dat ene blad zijn overkomen, maar het afsterven van dat ene blad bewijst des te meer dat de andere levend zijn. Zo'n een bewering kan slechts gemaakt worden op twee gronden, namelijk ervaring en waarneming. Wat het eerste betreft, moet mijn ervaring net zo goed meetellen als die van degene die de afwezigheid van deze honger verklaart. Welnu, wat mij betreft, ik heb een heel ander verhaal te vertellen. In mijn hart was en is er iets dat niet bevredigd kan worden door iets eindigs, omdat op de een of andere mysterieuze manier het een ontspruiting van het Oneindige is. Een lege plek die schreeuwde om gevuld te worden en door niets van deze wereld gevuld kon worden. Er derhalve bleef deze kamer leeg en eenzaam tot Hij kwam, Hij die het Zelf geschikt had gemaakt en er zijn intrek in wilde nemen. Toen ineens herkende deze leegte zijn Maker en Eigenaar, en onmiddellijk verdween het smachten en werd het bevredigd. Wederom, tegenover de ervaring van enkele morele slapers, plaats ik mijn ervaring en de ervaring van de mensheid in het algemeen. Dan wat waarneming betreft. Laten wij alle eeuwen bezien sinds de mens op het toneel verscheen als waarneming, en wat ontdekken we? Het maakt niet uit naar welke kant we onze blik richten, hetzelfde antwoord komt tot ons, of het geschreven is op een altaar dat vergaan is onder het stof door de loop der eeuwen, of mysterieus gezang door

de Druïden in grotten in de indrukwekkende stilte van de nacht, of zelfs in de doordringende uitroep van de arme mannen en vrouwen toen zij wierpen voor de wielen van de Jagannath, het Krishnabeeld dat op een enorme processiewagen werd vervoerd. De woorden waren hetzelfde: Er is een God waarvan wij afhankelijk zijn en wij willen Hem kennen. "Gelijk een hinde die naar waterbeken smacht, zo smacht mijn ziel naar U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God, wanneer zal ik komen en voor Gods aangezicht verschijnen?" (Psalm 42:1,2). Maar waar is het brood om deze honger te stillen, en waar kunnen we het levende water vinden om de brandende dorst te lessen. Niet door een studie van God in de natuur, want de natuur is slechts een openbaring van zijn almachtige kracht en wijsheid, en niet van zijn Wezen. Het is als het ware zijn gewaad, maar niet Zichzelf, en hoewel wij door de heerlijkheid van de omzoming van zijn gewaad, die aan ons zichtbaar gemaakt worden in de schepping conclusies kunnen trekken, dat Hij glorieus en vol van majesteit moet zijn, toch zien we Hemzelf niet, want de Schepper en de schepping zijn niet hetzelfde. Alleen de Messias kan ons zulk een zielsbevredigende kennis van God geven, want Hij is niet alleen Zelf zoveel als een openbaring van het zijn van God zoals een tak is van een boom, maar Hij kwam als de Gezondene met het ultieme doel deze honger en dorst in het hart van de mens te bevredigen. God zond zijn Tak, "Spruit", in Wie de volheid van de Godheid net zo werkelijk woont als de tak die vastgeklampt zit aan de boom, opdat zij die Hem zouden zoeken Hem daar zouden vinden. Want, in zekere zin, zijn de Messias en God identiek, zoals van een tak gezegd kan worden dat hij identiek aan de boom is. Zo heeft God het universele gebed van de mens beantwoord: "Toon ons de Vader en het is ons genoeg" (Johannes 14:8) door te zeggen: "de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen" (Johannes 1:18). Komt en verzamel u allen die hongerig zijn en eet van vruchten van deze tak, en laten uw zielen voldaan worden. Wilt u God leren kennen? Kom en zie zijn glorie in het aangezicht van Jezus Christus, "Hij is het beeld van de onzichtbare God" (Colossenzen 1:15). Maar, als in relatie tot God, Christus de Tak, "de Spruit" is, dan is het net zo waar, dat in relatie met de Kerk, Hij "de Wijnstok" is. De Christelijke Kerk ontsprong letterlijk vanuit de zijde van Christus, en elke individueel lid is een tak door God in Hem verwekt. Ontken dit, en de geboorte en groei van de Christelijke Kerk is onverklaarbaar. Christus is, als het ware, de kiem waaruit de Kerk zich heeft ontwikkeld, en zo waar als Christus de openbaring was van God zo waar is de Kerk de openbaring van Christus. Dit is een waarheid die we nauwelijks durven uitspreken als we rondom ons kijken en een verschrikkelijk karikatuur zien van Christus, door hen die met gebruikmaking van zijn naam Hem menen te vertegenwoordigen. Maar we denken er met dankbaarheid aan dat praktisch Christendom niet de Kerk is, en dat er een scherpe lijn getrokken kan worden van verschil tussen "naam-Christenen" en echte Christenen, zoals er verschil is tussen het veld en de boom die daar groeit. In beide gevallen is het verschil dat van leven en dood. Met dit beeld voor me, zou ik op de vraag: "Wat kenmerkt een lid van de Christelijke Kerk?" Antwoorden: dat de belangrijkste voorwaarde wedergeboorte is door de Geest van God. Elke tak van een boom is geboren, niet gemaakt. Zo waarlijk als de ware Christus was verwekt door God, zo moet de ware Christen verwekt worden door Hem, anders heeft hij het leven van God niet in zich. Ook is hij dat EEN met Christus in de zin dat de hand EEN is met het hoofd, of de tak EEN met de boom. Beide vergelijkingen in de relatie met Christus worden aan de gelovige in het Nieuwe Testament toegekend. Het moet u bekend zijn dat op autoriteit van de Zoon van God Zelf, dat "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan Hij het Koninkrijk Gods niet zien" (Johannes 3:3). Als iemand vraagt: Hoe kan ik weten dat ik "wedergeboren" ben? Dan kan ik hem gemakkelijk antwoord geven door hem een andere vraag te stellen: "Geloof u in en houdt u van de Here Jezus Christus?" "Een ieder, die gelooft, dat Jezus de Christus is, is uit God geboren, en ieder, die Hem liefheeft, die deed geboren worden, heeft (ook) degene lief, die uit Hem geboren is" (1 Johannes 5:1). Laten de mensen van deze tijd zich niet laten misleiden door te denken dat zij zichzelf

Christen kunnen maken door een bepaalde manier van godsdienstige oefening. Christenen worden niet gemaakt, zij zijn geboren. En laat niemand denken dat omdat wat zij zo graag "goede werken" noemen, zij Christenen zijn. De vrucht die zij voortbrengen zijn gemaakt en niet gegroeid, en hoewel het mooi kan zijn om er naar te kijken, er zit geen smaak van God in, en toch willen zij de geur van de hemel. Als ik dan gevraagd wordt wat het is dat een Christen karakteriseert, dan is mijn antwoord: vruchtdragend. Het bewijs dat Christus werkelijk de Tak, "de Spruit" van Jahweh was, waren de vruchten die Hij droeg, en dit is precies de test die de wereld op ons zal toepassen. En het moet gezegd worden dat is een eerlijke test, want zo zeker als goed zaad vrucht moet dragen, zo zeker is het dat iedereen die Christus in zijn hart heeft, iedereen die een "rank aan de Wijnstok" is "vrucht draagt" (Johannes 15:5) en dat zal openbaren of het Goddelijke leven in hem is of niet. Vruchtdragend, overvloedig vruchtdragend, dat is het enige dat de wereld kan tonen dat wij discipelen van Christus zijn: "Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn" (Johannes 15:8). Onthoud dat dit het enige is dat Christus zal openbaren aan de wereld, want gelijk het zonlicht niet gezien wordt tenzij het weerkaatst wordt door een object, zo is het licht van de kennis van God in de gedaante van Christus niet zichtbaar voor de buitenwereld, behalve als het gereflecteerd wordt door zijn Kerk. O, die geweldige genade van onze gezegende Christus, Die Zich neerboog en afdaalde naar de aarde, heeft Zichzelf zo afhankelijk gemaakt van zijn volk. Want net zo min als de takken kunnen functioneren zonder de stam, zo kan de stam niet functioneren zonder de takken. Zonder de takken kan de stam geen vrucht dragen, en zonder vrucht bereikt de stam zijn volmaaktheid niet. Hoe heerlijk wordt in dit licht de positie van elke Christen, hoe nederig ook, duidelijk gemaakt. Christus blijft in ons, zodat wij het enige licht mogen laten schijnen dat de duisternis van deze wereld kan verjagen. In de Christen woont de Oneindige, Wiens volheid hij zichtbaar maakt, en in zekere zin is hij de vervolmaker van de Volmaakte Ene. Het is door het zien van onze goede werken dat de mensen onze Vader die in de hemel is zullen verheerlijken. Met dit beeld nog voor me, zou ik antwoorden op de vraag wat het Christelijke vrucht dragen is, dat het in de eerste plaats, dat het een doen of zijn is dat niet alleen de volmaaktheid of glorie van zijn Goddelijke Stam toont, maar die dient voor de verfrissing van de vermoeiden, hongerigen en dorstigen Vrucht is er niet voor de tak, ook niet voor de stam, maar het is voedsel en verfrissing voor de mens. Derhalve betekent het Christelijke vrucht dragen dat we onszelf geven ten bate van anderen, zoals Christus Zichzelf gaf voor ons en aan ons. "Maar de vrucht van de Geest, in de Christen, is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing" (Galaten 5:22). Uzelf liefhebben? Zeker niet! Zelfzuchtigheid is de vruchteloosheid van satan. Liefde voor God? Ja, maar onthoudt: "Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar, want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben" (1 Johannes 4:20). O, Christen, verfris deze door haat geslagen wereld met de liefde van God die in u is! Heb "uw naaste lief als uzelf" (Mattheus 22:40) en hiervan is uw vrede en geluk afhankelijk. Laten we elk van deze mooie, Goddelijke trossen bekijken, en u zult ontdekken dat zij allen genezende of verfrissende eigenschappen hebben voor de mensheid. Tegen wie moeten wij, bijvoorbeeld "lankmoedig" zijn? Tot God? Nee, dit zou waarlijk godslasterlijk wezen. Het is de mens, die vanwege zwakheid en zonde van ons een "lankmoedige" geest vereist. En dan "vriendelijkheid", het feit dat we vriendelijk zijn zal tonen dat we de Beminnelijke Ene in ons hebben, maar "vriendelijkheid" kunnen we alleen in de praktijk brengen tegenover onze medemens. Laten we vrucht dragen niet verwarren met groeien in genade. Hoewel deze twee hand in hand gaan, en in juiste verhouding staan, zijn zij toch geheel verschillend. Als de boom vrucht draagt voor deze volgroeide is, dan is de kwaliteit nog niet volmaakt, noch is, vergeleken met de volgroeide boom, het overvloedig aan kwantiteit. Maar toch draagt hij vrucht terwijl hij groeit, en er kan geen misverstand bestaan over wat voor soort

vrucht het is. Dus, de Christen, hoewel hij nog groeit, moet tegelijkertijd vrucht dragen. Het is waar dat wanneer hij volgroeid is, als de kiem die in hem geplant is zich volledig ontwikkeld heeft naar het beeld van Christus, dan zal - o, gezegende gedachte - de vrucht volmaakt en overvloedig zijn. Zoet, niet alleen van de smaak van de hemelse dingen, maar voor God Zelf. Maar desalniettemin moet hij beginnen op aarde vrucht te dragen en mensen met die vruchten verkwikken, die als zij volmaakt zijn Gods eigen hart zullen verkwikken. Maar, ten tweede, is het in de geestelijke wereld hetzelfde als in de plantkundige of dierenwereld. Vrucht dragen betekent een voortbrengen van hetzelfde. Wetenschappelijk gesproken is vrucht zaad, en als zaad vrucht produceert, dan brengt vrucht zaad voort, dat op zijn beurt zich weer tot vrucht ontwikkelt: "Weest vruchtbaar, wordt talrijk" (Genesis 1:22). Dit is een wet, die zowel voor de geestelijke als de natuurlijke wereld geldt, en in beide gevallen is de straf op ongehoorzaamheid van deze wet de dood. Zodra een plant geen zaad meer verspreidt, verdort het en sterft, en zo is het ook bij de dieren. Maar dit geldt ook voor de Christelijke Kerk. Hun eigen leven en gezondheid is, tot op zekere hoogte, afhankelijk van hun vrucht dragen. En als een praktische illustratie van deze waarheid, wil ik wijzen op het feit, dat die perioden die karakteristiek waren door zendingsdrift, ook gekenmerkt worden door overvloedig geestelijk leven. Wat dat niet zo in de eerste twee, drie eeuwen van haar bestaan? En is dit niet het geval in de 19de eeuw? Gezegend zij God. De Kerk van Christus heeft het gebod "weest vruchtbaar, wordt talrijk" (Genesis 1:22) vervuld, en vele zonen en dochters zijn verwekt en verzorgd, zoveel dat zij "een schare, die niemand tellen kon" (Openbaring 7:9) vormen. Maar er zijn er nog velen die in barensweeën verkeren en tot geboorte gebracht moeten worden, zowel Joden als heidenen. En nog steeds klinkt de stem van God tot de Kerk: "Weest vruchtbaar, wordt talrijk" (Genesis 1:22). Doe het snel, want onthoudt dat als de dagen van uw vrucht dragen voorbij zijn, als er door u geen mensen meer geboren worden in het Koninkrijk van God, dan zullen de nuttige dagen van uw verblijf op aarde beëindigd zijn. Ik besluit met een andere gedachte, een Schriftuurlijke waarheid, die zoals het beeld van de "Wijnstok en de rank", ook de gemeenschappelijke relatie en afhankelijkheid van Christus en zijn Kerk illustreert. Ons wordt verteld dat Christus "de laatste Adam" (1 Corinthiërs 15:46) is en de Stamvader van een nieuw ras, waarmee Hij zijn Goddelijk leven en karakter heeft bekend gemaakt (1 Corinthiërs 15:45-50). Maar voor Adam was, om Gods doel van vruchtbaarheid te volbrengen, onmisbaar. Dit geldt ook voor "de laatste Adam". De Kerk, die ook zijn lichaam is, is ook zijn bruid: "om het eigendom te worden van een ander, van Hem, die uit de doden is opgewekt, opdat wij Gode vrucht zouden dragen" (Romeinen 7:4). Zie dus Christen hoe belangrijk het is dat wij in Christus blijven als wij vrucht willen dragen. Als wij dichtbij Hem leven, zal Hij tonen "hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons" (Efeziërs 1:19), en ons gebruiken om anderen in het Koninkrijk van God te brengen. Wederom komen we terug op de beeldspraak van "de Wijnstok en de ranken" en verkondigen de Goddelijke woorden van Christus: "Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft. Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen" (Johannes 15:4-5).

HOOFDSTUK 5

VIER KOSTBARE TITELS VAN DE MESSIAS

"Uit hem komt de Hoeksteen, uit hem de Tentpin, uit hem de Strijdboog, uit hem komen alle Machthebbers (letterlijk: "de absolute Heerser") tezamen voort" (Zacharia 10:4). (De N.B.G. vertaalt "hem" door "hen", maar dat is onjuist). Jonathan het in zijn Targoem deze tekst als volgt geparafraseerd: "Uit hem zijn Koning, uit Hem zijn Messias". De vertaling van het laatste deel van onze tekst is in de grondtekst nogal bijzonder, en heeft geleid tot tegenstrijdige vertalingen

en interpretaties. Als deze vierde titel aan de orde komt, zal daar dieper op in gegaan worden. De namen in de Schrift, en in het bijzonder die door Goddelijke autoriteit zijn gegeven, beschrijven in de regel het karakter van de dingen of personen die ze dragen. Vandaar de uitroep van de Psalmist: "Daarom vertrouwen op U wie Uw Naam kennen" (Psalm 9:11), en daarom bad Mozes: "Maak mij toch Uw wegen bekend, zodat ik U ken" (Exodus 33:13). God liet Mozes in de spleet van een rots staan en verkondigde hem de Naam van de Heer: "HERE, HERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft, maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig" (Exodus 33:16-19, 34:6,7). Hij wordt "Jahweh", "HERE" genoemd, anders dan omdat Hij "van eeuwigheid tot eeuwigheid God" is (Psalm 90:2). Waarom wordt Hij Elohiem genoemd, anders dan dat Hij, de glorieuze Drie-enige God alleen aanbeden en vereerd dient te worden? Hij wordt Shaddai genoemd omdat Hij de Almachtige en Alomtegenwoordige is, Hij wordt Jahweh Jireh genoemd omdat Hij Zelf voorzien heeft in een Losprijs voor de zonden van de gehele wereld, Hij wordt Jahweh Shalom genoemd omdat Hij Degene is die Vrede geeft, en zo bevat elk van zijn Namen iets van de openbaring van zijn relevante volmaaktheid en eigenschappen. En dit is ook het geval met de Messias. Waarom wordt Hij met de titel Messias aangeduid (Daniël 9:27, Psalm 2:2) anders dan dat op een bijzondere manier de Geest van God op Hem, "de Gezalfde", was: "De Geest des HEREN is op Mij, omdat de HERE Mij gezalfd heeft, Hij heeft Mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen" (Jesaja 61:1). Hij is de Gezondene om een bijzondere en meest glorieuze missie op aarde te vervullen, namelijk "Om te verbinden de gebrokenen van hart, om voor gevangenen vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis, om uit te roepen een jaar van het welbehagen des HEREN en een dag der wrake van onze God, om alle treurende te troosten" (Jesaja 61:1-2). "Zo zal de Here HERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor het oog van alle volken" (Jesaja 61:11). Waarom, bijvoorbeeld, wordt Hij "Silo" (Genesis 49:10) genoemd, anders dan omdat Hij de Prins van Vrede is? Of "Immanuel" (= God met ons) (Jesaja 7:14, Mattheus 1:23) dan dat met zijn komst Gods zichtbare aanwezigheid weer teruggekeerd was tot de mensheid? Of Jahweh Tsidkinua: Mijn Knecht, de Rechtvaardige (Jesaja 53:11), anders dan dat Hij "ons van God is geworden .... rechtvaardigheid" (1 Corinthiërs 1:30)? Wie weet niet dat de meest kostbare Naam Jezus (= Hij die redt), de Messias beschrijft als de Redder van alle zonden? En dat zijn titel "Wonderbaar" (Jesaja 9:5) een juiste benaming is van Hem, Die in zijn wonderbaarlijke geboorte, in de ongeëvenaarde zuiverheid van zijn karakter, zijn Goddelijke manier van spreken die van zijn lippen vloeide, in zijn wonderbaarlijk leven, dood en opstanding, en de immense invloed van zijn Naam en onderwijs tot op de dag van vandaag, het wonder is van alle eeuwen? En dat Hij "Sterke God" (Jesaja 9:5) genoemd wordt omdat Hij waarlijk God is, in Wie (hoewel Hij mens was) "al de volheid der Godheid lichamenlijk woont" (Colossenzen 2:9)? En dat Hij "Eeuwige Vader" (Jesaja 9:5) genoemd wordt, hoewel Hij als in Kind in Bethlehem, Efrata werd geboren, toch "zijn oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid" (Micha 5:1)? Maar hier in onze tekst in Zacheria 10:4 hebben we een fonkelende samenstelling van vier van de meest kostbare titels van Christus. In getal slechts EEN minder dan de andere en grootste in Jesaja 9:5: "Wonderbaar, Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst", maar even helder schijnend en vol betekenis en troost. We zullen ze alle vier apart behandelen, zodat we een beter begrip van hen zullen vormen, en mag Hij, Die "de blinkende Morgenster" (Openbaring 22:16) in onze harten en zielen schijnen, zodat het zo zal zijn dat: "in Uw licht zien wij het licht" (Psalm 36:10). "DE HOEKSTEEN" Dat dit EEN van de titel van de Messias is, kan geen twijfel over bestaan, want in Jesaja 28:16, die zelfs door de Joden erkend wordt als een Messiaanse tekst, lezen we: "zo zegt de Here HERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen van een vaste grondslag, hij die gelooft, haast niet". En in het Nieuwe Testament wordt het op Christus van toepassing gebracht zowel door Hemzelf:

"Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is tot een hoeksteen geworden, van de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen" (Mattheus 21:42) en zijn apostelen: "Dit is de steen, door u, de bouwlieden versmaad, die nochtans tot hoeksteen is geworden" (Handelingen 4:11), "Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, die is geworden tot een hoeksteen en een steen des aanstoots en een rots der ergernis" (1 Petrus 2:6,7). Maar de vraag is wat betekent deze titel? Wel, in de eerste plaats bijvoorbeeld, geloof ik dat de Geest van God in het ons voorstellen van Christus als de "Hoeksteen", ons wil laten begrijpen dat Hij zekere fundering is, op Wie de geestelijke bovenbouw, dat zich nu in het proces naar de voleinding bevindt, rust en dat is opgericht tot een woonstede Gods in de Geest" (Efeziërs. 2:22). Voor de stabiliteit en de veiligheid van een gebouw hangt alles af van de fundering. Het ontwerp en het materiaal mag op zich nog zo volmaakt zijn, maar als de fundering "zand" is, dan zal het huis geen stand houden tegen de "stromen" en "winden" (Mattheus 7:24-27). Terwijl, aan de andere kant, het ontwerp en het materiaal niet zo goed kunnen zijn, maar de fundering vast is, dan kunnen de "winden" waaien en de "stromen" woeden, maar kan het niet instorten, "want het is op de rots gegrondvest" (Mattheus 7:25). Zo heeft de Goddelijke Architect, in het ontwerp voor de glorieuze Tempel van zijn Eigen aanwezigheid, die door de eeuwen achter en voor ons de taak heeft: "Opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden" (Efeziërs. 3:10), ervoor gezorgd dat zo zijn veiligheid verzekerd is tegen de aanvallen van de satan en zijn trawanten, en om bestand te zijn tegen "winden" en "stromen" en zelfs de tijd, zijn fundament gelegd in zijn eigen "Zoon, Die blijft er eeuwig" (Johannes 8:35). En het staat zo vast als een rots dat zelfs "de poorten van het dodenrijk haar niet zullen overweldigen" (Mattheus 16:18). Daarom wordt tot ons gezegd: "en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis", die door de Geest van God klaargemaakt zijn om deel te worden van de Tempel: "gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus Zelf de Hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineen sluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij medegebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest" (Efeziërs. 2:20-22). Als hier gezegd wordt "gebouwd op het fundament van de apostelen en de profeten", dan verwijst dit slechts naar het leerstuk betreffende Christus, en daarom wordt toegevoegd, dat Hij, Christus, Die het onderwerp van het leerstuk is, "de Hoeksteen" is. Derhalve ligt het fundament van de Kerk niet in Rome, maar in de hemel en derhalve buiten bereik van alle vijanden en buiten bereik van de macht van "de poorten van het dodenrijk" (Mattheus 16:18).. Vreest derhalve niet als "winden" en "stromen" (Mattheus 7:24-27) over u heen komen en het geestelijk bouwwerk trachten te vernietigen, want het zal standhouden omdat het gebouwd is op een onzichtbare, maar onwankelbare Rots, en het grote Babylon die het tracht te vernietigen, zal uiteindelijk met de grond gelijk gemaakt worden en nooit meer herbouwd worden. Dit lost het probleem van het voortbestaan en onwankelbaarheid van de Christelijke kerk ondanks de vele stormen en verleidingen die zij heeft moeten doorstaan, hen door mensen en de duivel aangedaan. Laat de stormen woeden, laat de ongelovigen aanvallen, het fundament dat God gelegd heeft in Sion, zal ongeschokt blijven, want het is een rotsvaste fundering, en zolang de fundering betrouwbaar is, is het gebouw, mits oprecht in zijn fundering verankerd, ook veilig. Daarom staat er ook: "hij die gelooft, haast niet" (Jesaja 28:16) om te vluchten in paniek, maar zal veilig schuilen in de Rots der eeuwen en eeuwige toevlucht: "Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen. Ik zeg tot de HERE: Mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw" (Psalm 91:1,2). Maar, in de tweede plaats, is de hoeksteen, die steen die de twee muren verbindt met de hoek. Onder de oude Joden werd de hoeksteen van het fundament

van hun Heiligdom op Moria beschouwd als het embleem van morele en geestelijke waarheden. En de Geest van God, die de Messias in dit beeld aan ons presenteert, kan bedoeld hebben Hem als een voorafschaduwing te tonen als de schakel tussen Jood en heiden, die EEN worden in Hem: "Want Hij is onze vrede, die de twee EEN heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot EEN nieuwe mens te scheppen, en de twee tot EEN lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft" (Efeziërs. 2:14-16). Dit is, geloof ik, inderdaad de verbinding waarmee Paulus de Here Jezus introduceert door het beeld "terwijl Christus Jezus Zelf de Hoeksteen is" (Efeziërs. 2:20). Hij spreekt in dit hoofdstuk tot de heidenen, die "eertijds veraf waren" (Efeziërs. 2:13) en "uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte" (Efeziërs. 2:12). En nu vertelt hij hen: "Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus", en samen met de Joden "door Hem hebben wij beiden in EEN Geest toegang tot de Vader" (Efeziërs. 2:18). En dan gaat hij verder met te zeggen: "Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus Zelf de Hoeksteen is" (Efeziërs. 2:19,20). Ondanks wederzijdse vooroordelen en haat en de anders onoverbrugbare wettische en ceremoniële kloof dat de jood van de heiden scheidde, is Christus het aspect waarin beide elkaar ontmoeten en verenigd worden tot EEN gebouw, dat de woonplaats van God door de Geest: "Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, EEN en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen, want: al wie de naam des Heren aanroept, zal behouden worden" (Romeinen 10:12,13). Dan, ten derde wordt Christus ook beschreven als "de Hoeksteen" in Psalm 118:22 en Mattheus 21:41, een benaming die in het Grieks (ook in de Septuagint) onderscheiden wordt van "de Hoeksteen" in Jesaja 28:16, Efeziërs. 2:20 en 1 Petrus 2:6, wat naar mijn mening impliceert, dat zoals Hij het fundament is van de geestelijke Tempel en de beschermende "Hoeksteen", die in Zichzelf de twee muren of de twee groeperingen (Joden en heidenen) verenigt waardoor het tot stand komt, Hij ook de sluitsteen is. De "Hoeksteen" was vaak ook een kostbare steen, die niet bovenaan de muur werd geplaatst, maar op de meest belangrijke en in het oog lopende plaats om het gebouw en afgemaakt en volmaakt gezicht te geven. Het was, als het ware, de kroon en heerlijkheid op en van het werk. Vandaar dat het Hebreeuwse grondwoord een tweede toepassing kent, namelijk een bestuurder aan te stellen, of de meest vooraanstaande persoon in een gemeenschap (1 Samuel 14:38, Jesaja 19:13). Welnu, dit alles vormt de gemeenschap die Christus met zijn Kerk vormt. Hij is haar onwrikbare fundament, hun band tot vereniging met al hun leden, en ook de overkoepeling of bedekking, en haar kroon en heerlijkheid. Ik heb gesproken over de Kerk als lichaam, maar alles wat ik gezegd heb geldt ook voor elke individuele Christen. Het is omdat ik mag rusten op de zekere fundering die God gelegd heeft in Sion dat "ik verzekerd ben, dat dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here" (Romeinen 8:38,39). Ik ben levenskrachtig verbonden met de Almachtige God, en wie zal mij "uit zijn hand roven" (Johannes 10:28)? En bovendien, de steen waarop ik mijn fundament heb gebouwd is "een beproefde steen, een kostbare Hoeksteen van een vaste grondslag" (Jesaja 28:16). God heeft Hem beproeft, uitgetest, voordat Hij Hem uiteindelijk manifesteerde als het enige fundament voor de redding van zijn volk en eeuwige gelukzaligheid. Hij heeft verklaard dat Hij in elk opzicht een "welbehagen" (o.a. Mattheus 3:17) in Hem had, en welke betere verzekering kan ik hebben, dan die van de levende God, Die Zich niet kan vergissen en niet kan liegen (Numeri 23:19). Miljoenen die het getuigenis van God hebben aanvaard hebben op Hem hun hoop gebouwd, hebben ervaren dat "wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd

uitkomen" (Romeinen 9:33). Hij bleek, in elk opzicht, solide genoeg om de onder- en bovenbouw van hun verlossing te dragen. Daarom, nogmaals, is Christus mijn "Hoeksteen", en Hij is "een kostbare Hoeksteen" (1 Petrus 2:6), of meer letterlijk, zoals in het Hebreeuws (Jesaja 28:16) en Grieks (1 Petrus 2:7), Hij is een "Hoeksteen van kostbaarheid". In mijzelf is er geen geestelijke schoonheid of aantrekkelijkheid, maar mijn gezegende Redder is: "zijn verhemelte is enkel zoetheid, en alles aan Hem bekoorlijkheid. Zo is mijn Geliefde, zo is Mijn Vriend" (Hooglied 5:16) en "Gij zijt schoner dan de mensenkinderen" (Psalm 45:3). En in Gods ogen, en dat is het meest belangrijkste, ziet Hij mij niet zoals ik ben, maar door Christus, Die in mij woont. Maar het beeld van de "Hoeksteen" leert ons, geloof ik, een bijzondere waarheid in verband met het verleden en toekomst van Israël als volk. Het wordt door velen, en ik denk met voldoende argumenten, verondersteld, dat de ode in Psalm 118:22,23: "De steen die de bouwlieden versmaad hebben, is tot een hoeksteen geworden, van de HERE is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen", behalve zijn reeds besproken zinnebeeldige betekenis, ook een werkelijk handelen en een letterlijke gebeurtenis is met betrekking tot de bouw van Salomo's tempel, die ontworpen was voor de "hoofdhoeksteen", en door de bouwers werd verworpen en als nutteloos aan de kant werd geschoven. Maar, omdat geen andere steen zijn plaats kon innemen, werd $\frac{3}{4}$ f uit noodzaak, $\frac{3}{4}$ f door Goddelijke waarschuwing, de eens verachte steen opgezocht en verheven tot de plaats waartoe de Goddelijke Architect hem had bestemd, Die Zelf de supervisie hield over de bouw van zijn Huis. Deze gebeurtenis, waarnaar vele zinspelingen in de Schriften te vinden zijn, wordt door de profeten en apostelen gebruikt om de behandeling van de Messias door de Joden bij zijn eerste en tweede komst te typeren. Bij zijn eerste verschijning in vernedering: "om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld" (Jesaja 53:5) om "als een Lam ter slachting geleid te worden" (Jesaja 53:7) en zijn ziel uit te gieten in de dood, was Hij in de ogen van de Joden "als een wortel uit dorre aarde, Hij had gestalte noch luister" (Jesaja 53:2) en daarom "was Hij veracht en wij hebben Hem niet geacht" (Jesaja 53:3) en geschikt bevonden voor het kruis in plaats van te zitten op de troon van David of te genieten van de heerlijkheid en machtsvertoon, die zij in hun gedachten, in verband brachten met de komst van de Messias. Maar de tijd is niet ver weg, dat Israël, na het tevergeefs wachten op de verschijning van een andere Messias, weer opnieuw de steen opzoeken, die zij eens in hun verblinding van hun harten hebben verworpen, en als Hij wederkomt, "komende op de wolken des hemels" (Mattheus 26:64) zullen zij uitroepen: "Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij, Die komt in de naam des Heren" (Mattheus 21:9) en "Zie, Deze is onze God, van Wie wij hoopten, dat Hij ons zou verlossen, dit is de HERE, op wie wij hoopten, laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft" (Jesaja 25:9). Dan zal het geschieden dat "de steen die de bouwlieden versmaad hebben, is tot een Hoeksteen geworden, van de Here is dit geschied, het is wonderlijk in onze ogen" (Psalm 118:22,23). Dit is de toepassing die de here Jezus Zelf maakte in zijn beeldspraak in Mattheus 21:42-44, waar Hij zegt: "Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, deze is tot een hoeksteen geworden, van de Here is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen ....(en wie op deze steen valt, zal verpletterd worden, en op wie hij valt, die zal hij vermorzelen)". De gekruisigde Christus werd eeuwen en eeuwen geleden voor het Joodse volk een struikelblok, en de steen die God had bedoeld als een zekere fundering, werd door hun ongehoorzaamheid "een steen, waaraan men zich stoot, en tot een rotsblok, waarover men struikelt" (Jesaja 8:14, Romeinen 9:33). Zij "stootten" zich en "struikelden" en delen van het verstrooide volk worden heden ten dage in alle delen van de wereld gevonden als een getuigenis van de gerechtigheid en het oordeel van rechtvaardige God. Maar het oordeel dat Israël overkwam is niets vergeleken met het oordeel dat het zogenaamde Christendom wacht. Israël viel over de steen toen Hij op aarde was, in een staat van vernedering en lijden, en zij werden "gebroken", maar er is hoop in hun einde, want de verbroken delen van het Joodse volk zullen, volgens Gods eigen belofte, verzameld worden "van de vier einden der

aarde" (Jesaja 11:12) en weer EEN geheel worden, maar wat het hypocritische, zogenaamde Christendom betreft, "zal wie op deze steen valt" (Mattheus 26:44), het treffen in al zijn kracht, en "op wie hij valt, die zal hij vermorzelen" (Mattheus 26:44). Als Jezus terugkeert naar de plaats van zijn lijden en dood zal Hij niet meer de "zachtmoedige en nederige van hart" (Mattheus 11:29) zijn om genadige woorden te spreken (behalve tot Israël en de ware Kerk, zoals we eerder zagen), maar "in een vlamvend vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen" (2 Thessalonicenzen 1:8). O, dat velen nu er nog tijd is, zullen "smaken en zien, dat de HERE goed is" (Psalm 34:9), en in geloof tot Christus zullen gaan: "En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus" (1 Petrus 2:4,5). Om die reden staat er ook: "Daarom staat er in een Schriftwoord: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare Hoeksteen, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen. U dan, die gelooft, geldt dit kostbare, maar voor de ongelovigen geldt: De steen, die de bouwlieden afgekeurd hadden, Die is geworden tot een Hoeksteen en een steen des aanstoots en een rots der ergernis" (1 Petrus 2:6,7). Maar nu zullen we onze telescoop richten op de tweede ster aan deze fonkelende sterrenhemel Christus beschouwen als "DE TENTPIN" Allereerst moet ik uitleggen dat het Hebreeuwse woord "yathed" meer betekent dan wat wij gewoonlijk verstaan onder een "tentpin". Allereerst is er de "tentpin" die in de aarde geslagen wordt en waaraan de tent wordt vastgemaakt (Exodus 27:19, 35:18, Richteren 4:21-22), en ten tweede betekent het een "sterke, schroefachtige pin", die in de muur van het oostelijke gebouw werd geslagen om de muur bijeen te houden (Ezechiël 15:3, Jesaja 22:22-23) en ten derde kan het ook "spijker" of "nagel" betekenen (zo zou het in Zacheria 10:4 ook vertaald kunnen worden). In ieder geval geeft het kracht: "de HERE, onze God .... een tentpin heeft gegeven in zijn heilige plaats" (Ezra 9:8) en tegelijkertijd houvast met het gebouw zelf. Dat dit een Messiaanse titel is, blijkt duidelijk uit Jesaja 22:21-25, die hoewel in eerste instantie gericht is aan Eljakim, zonder twijfel in zijn volheid op niemand anders kan slaan dan de Messias, over Wie Jesaja hetzelfde taalgebruik hanteert in Jesaja 9:6: "Groot zal zijn heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn Koninkrijk, doordat Hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid. De ijver van de HERE der heerscharen zal dit doen", dit wordt gezegd nadat in 5: vijf schitterende titels van de Messias genoemd worden: "Wonderbaar, Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst". Als we Jesaja 9:6 naast Jesaja 22:22 leggen en lezen wordt dit geheel duidelijk: "En Ik zal de sleutel van het huis van David op zijn schouder leggen, opent Hij, niemand sluit, sluit Hij, niemand opent", met daarbij de wetenschap dat de Here Jezus deze woorden op Zichzelftoepaste: "Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, die de sleutel Davids heeft, die opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand opent" (Openbaring 3:7). Als we dan verder lezen: "En Ik zal Hem als een Pin in een hechte plaats vastslaan, zodat Hij tot een erezetel zal worden voor zijn familie. Dan zal men aan Hem het gehele gewicht van zijn familie hangen, de spruiten en de loten, alle kleine vaatwerk, van de bekkens af tot alle kruiken toe" (Jesaja 22:23-24), dan is het duidelijk dat hier niet het beeld van een pin, paal waaraan het touw van een tent wordt vastgemaakt, maar dat het hier gaat om het beeld van de sterke, schroefachtige pin, die in de muren geslagen wordt om de muur bijeen te houden. De sterke, schroefachtige pin of nagel, dat in Jesaja 22:23 wat verzwakt vertaald is door alleen het woord "pin", dient als hij aldus is "vastgeslagen in een hechte plaats" (Jesaja 22:23) een dubbel doel: Ten eerste. Hij werd gebruikt om lasten te dragen. Dit is duidelijk uit Jesaja 22:25, waar gesproken wordt over de nederlaag van Sebna, wiens macht verondersteld werd zo vast te zijn als een "pin die in een hechte plaats was vastgeslagen" (Jesaja 22:25), geen standhouden, hij zal "losraken en afbreken en vallen, en de last die daaraan hing, zal teniet gaan" (Jesaja 22:25). In dit licht kunnen we gemakkelijk de betekenis en het belang begrijpen van dit

beeld als een symbool van de Messias. Hij is niet alleen het fundament van de Christelijke Kerk, maar voor hen die daarin zijn, is Hij "de Pin in een hechte plaats vastgeslagen" (Jesaja 22:23), waaraan zij al hun lasten, zorgen en bezorgdheden kunnen ophangen. O, hoeveel zijn er onder Gods kinderen die Jezus kennen als het fundament van hun hoop voor de eeuwigheid, maar hoe weinig die Hem kennen als hun Lastdrager, Die hun smart en zorgen draagt? "Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u" (1 Petrus 5:7). "Werpt alles op Hem", want u bent niet in staat het zelf te dragen, maar Hij is "de Pin in een hechte plaats vastgeslagen" (Jesaja 22:23), de Almachtige, en dat wat teveel voor ons is, dat ons overweldigt, hoe sterk u ook in het geloof bent, het is niets teveel voor Hem "Die alle dingen draagt door het woord zijner kracht" (Hebreeën 1:3). "Werpt al uw bekommernis op Hem" (1 Petrus 5:7), en laat het bij Hem, en neem het zelf weer op uw schouders. Wat een gezegende gemeenschap van Christus met zijn volk wordt in dit beeld aan ons voorgesteld. Wat zouden we moeten doen in de donkere dagen als onze harten overspoeld worden vanwege de beproevingen en lasten van het leven, als wij Christus niet dichtbij ons hadden als een aanwezige hulp in tijden van moeiten en zorg? Maar, laten we er wel aan denken, dat voordat we Christus als onze "Tentpin" kunnen leren kennen, we Hem eerst moeten kennen als het fundament op Wie onze hoop voor de eeuwigheid is gebouwd. Want zijn eerste titel, volgens de volgorde van de Geest van God, is "de Hoeksteen". De "Tentpin, Pin, Nagel, Spijker" kan alleen gebruikt worden door hen die binnen het oostelijke gebouw zijn, en derhalve kan Christus alleen in deze bijzondere relatie gekend worden door hen die zich in zijn schaapskooi bevinden en die hun vertrouwen op Hem gesteld hebben en zich aan Hem toevertrouwen met al hun vreugde en verdriet. Het tweede doel waarom "de Pin op een hechte plaats is vastgeslagen" (Jesaja 22:23) is dat "Hij tot een erezetel zal worden voor zijn familie. Dan zal men aan Hem het gehele gewicht van zijn familie hangen, de spruiten en de loten, alle kleine vaatwerk, van de bekkens af tot alle kruiken toe" (Jesaja 22:24). Een groot gedeelte van de weelde in de oudheid, en zeker in het Oosten bestond uit gouden en zilveren onderdelen van het servies. Deze werden, net als de schilden, zwaarden en onderdelen van de militaire wapenrusting die in een oorlog buit gemaakt waren en waarop zij zeer trots waren en hun andere kostbare versierselen die zij gebruikten, werden gehangen op pinnen of spijkers die in het algemeen in de muren van hun huis waren bevestigd op de meest in het oog lopende plaatsen als tentoonstelling en om de bewondering te wekken van hen die het gebouw binnen kwamen (1 Koningen 10:10,17, 21, Hooglied 4:4). Leert dat ons niet de kostbare les als wat wij dienen te doen met Jezus? God wil dat wij datgene waarin onze heerlijkheid in Christus bestaat "op te hangen", al onze bezittingen, talenten, genegenheid en liefde - het beste van ons behoort tot onze gezegende Heer, Die ons, en al wat we hebben, vrijgekocht heeft, met zijn eigen kostbare bloed, en moet toegewijd worden voor zijn dienst. Geen enkele Christen kan zeggen dat hij niets kan tonen aan Christus. Hij kan niet zoveel hebben als anderen, maar dat hij niets heeft, kan hij niet zeggen, want heeft hij niet op z'n minst een liefhebbend hart en een aanbidde geest, die hij allerbelangrijkst vindt, aan te bieden? Er is op de pin zowel plaats voor het kopje als voor de kruik, en wellicht is in sommige gevallen "het kleine vaatwerk" even mooi als het aan de pin hangt, dan grotere voorwerpen. En wat de mens een "klein offer" noemt van materie of dienst, van hen die weinig hebben, is het misschien voor God van grotere waarde. Hij weegt, niet de gift, maar het motief. En wat wij "grote offers" noemen omdat anderen veel hebben, kan in zijn ogen minder waardevol zijn. Maar of we nu EEN of tien talenten hebben (Mattheus 25:14-30), het is Christus aan Wie het toegewijd moet worden. En als het voor een ander doel wordt gebruikt, is het vergooid, en als wij "voor de rechterstoel van Christus openbaar worden" (2 Corinthiërs 5:10) zullen we dat onze schaamte moeten toegeven. Helaas, hoe weinig worden de aanspraken van Christus, met betrekking hiertoe erkend, zelfs door zijn eigen verlore volk! En als dit een test, wat ik geloof dat het is, en een eerlijke, van ons geestelijk leven en de mate van onze toewijding aan God, dan is er veel reden om ons te vernederen in stof en as en

oprecht om genade roepen. Laten we ons, bijvoorbeeld, afvragen, welk deel van hun welvaart Christenen aan hun Heer toewijden, Die Zichzelf voor hen gegeven heeft. De Godsmann George Muller zegt: "Wat ik gedurende mijn vele reizen over Christenen heb geleerd, is dat als Christenen zouden ingaan op wat in het Woord geschreven staat, zij minstens twintig keer zoveel zouden doen door de Kerk van God voor zending, verspreiding van de Heilige Schrift en traktaten en voor de verkondiging van de waarheid over de hele wereld, voor allerlei soorten Christelijk werk en voor de armen, dan dat nu wordt gedaan". Regions Beyond schrijft: "Hoeveel zendelingen zijn er beschikbaar voor al die miljarden mensen, en in welke verhouding staan de uitgaven van miljarden aan allerlei consumptiegoederen tot de gaven voor de zending? Pas als we het tegenovergestelde zouden doen, zouden we voor de wereld een waardig voorbeeld zijn." Dit alles is niet in overeenstemming met de bedoeling van God, Wiens wil het is, dat wij zijn Zoon zouden verheerlijken door Hem de eerste plaats in onze harten zou geven, en ons beste aan Hem en zijn dienst toewijden. Voor dit doel heeft God Hem "als een Pin in een hechte plaats vastgeslagen" (Jesaja 22:22), dat Hij een glorieuze troon zal zijn voor zijn Vaders Huis, en dat aan Hem al de heerlijkheid van zijn Vaders Huis door ons opgehangen zal worden: "Dan zal men aan Hem het gehele gewicht van zijn familie hangen, de spruiten en de loten, alle kleine vaatwerk, van de bekkens af tot alle vaatwerk toe" (Jesaja 22:24). "DE STRIJDBOOG" Deze titel beschrijft zonder twijfel het karakter van Christus zoals dat gegeven wordt in Jesaja 63, Psalm 110:5,6, Openbaring 19 etc., als Hij bij zijn tweede komst als een scherp zwaard zal zijn in de hand van de Almachtige: "En uit zijn mond komt een scherp zwaard, om daarmee de heidenen te slaan. En Hijzelf zal hen hoeden met een ijzeren staf" (Openbaring 19:15), "Gij zult hen verpletteren met een ijzeren knots, hen stukslaan als pottenbakkerswerk" (Psalm 2:9). Dit is een aspect van het karakter van Christus waar wij niet graag aan denken. Maar ook Hij verheugt Zich niet in oordeel en toorn, maar het is een absolute noodzaak om de gerechtigheid en macht van God te rechtvaardigen, Die de morele Bestuurder van het universum is, zowel als de vader en Schuilplaats voor allen die op Hem zijn vertrouwen hebben gesteld. Laten we in ieder geval niet vergeten dat Jesaja de Messias niet alleen beschrijft als Degene die "niet zal schreeuwen noch zijn stem verheffen, noch die op de straat doen horen. Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlaspit zal Hij niet uitdoven" (Jesaja 42:2-3), maar ook zegt Jesaja: "Ik trad hen in mijn toorn en vertrad hen in mijn grimmigheid, toen spatte hun bloed op mijn klederen en Ik bezoedelde mijn ganse gewaad" (Jesaja 63:3). De apostel Johannes, die ervan houdt om Zijn glorieuze Meester voor te stellen als het onschuldige Lam, vertelt ons: "ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard, en Hij, die daarop zat, wordt genoemd Getrouw en Waarachtig, en Hij velt vonnis en voert oorlog in gerechtigheid. En zijn ogen waren als een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele kronen en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf. En Hij was bekleed met een kleed met een kleed, dat in bloed geverfd was ..... en Hijzelf treedt de persbak van de wijn der gramschap van de toorn Gods, des Almachtigen" (Openbaring 19:11-13,15b). Maar misschien hebben we bij het beeld van "de Strijdboog" meer de munitie, of oorlogswapens beschreven dan de Persoon, en in dat geval kunnen we deze titel in een ander licht bezien, die ons meer direct aangaat als navolgers van Christus. Wij hebben vele veldslagen te leveren met de satan, de wereld, en die vreselijke vijand: het ik. Wat is de beste en zekerste weg om de overwinning te behalen? Alleen als wij de Almachtige Christus als onze "Strijdboog" hebben zullen wij "meer dan overwinnaars zijn" (Romeinen 8:37). Het zal zo zijn zoals de psalmist zegt: "Uw pijlen zijn gescherpt - volken zijn onder u - zij dringen in het hart van des Konings vijanden" (Psalm 45:6). Om duidelijk te maken wat ik bedoel wil ik een ervaring doorgeven van iemand die nu in de aanwezigheid van zijn Goddelijke Meester is, en die toen hij op aarde leefde, een trouw getuige van de waarheid was. Het betreft broeder Henry Moorhouse, en ik hoorde deze dienstknecht van God vertellen, dat toen hij op een dag wandelde door de straten van een stad in het Noorden, hij in zijn hart weende vanwege zijn wil om te slagen in zijn strijd tegen de

zonde en de duivel, dat hij plotseling een groep jongens tegenkwam die aan het knikkeren waren. En toen hij een paar minuten gekeken had, ontstond er tussen twee jongens een ruzie. De ene was veel groter dan de ander, en de grootste jongen, verzekerd van succes, daagde uit tot een vechtpartij en gaf als aanzet de kleinere jongen een duw. De kleine knaap aarzelde een moment en barste toen in huilen uit, maar tot slot zei hij: "wacht maar even, dan ga ik mijn grote broer halen, en hij zal jou wel een lesje leren". En hij rende weg om zijn broer te halen. De grootste jongen, die zo happig was om te vechten met degene waarvan hij wist dat die niet zo sterk was als hij durfde de confrontatie met iemand die van gelijke sterkte of misschien zelfs sterker was, en hij koos het hazenpad. "O", dacht de bedrukte Christen, die het schouwspel had gevolgd, "dat is precies wat ik moet doen. Als satan komt om met mij te vechten, dan moet ik in plaats van met hem te vechten met mijn eigen kracht, zoals ik tot nu toe deed, maar ik zal hem voortaan vertellen te wachten tot ik Christus gehaald heb, mijn Oudste broer, en ik weet dat hij niet zal wachten, want hij is al verslagen en durft zijn Overwinnaar niet te ontmoeten, Die hem voor eeuwig verbannen heeft uit zijn tegenwoordigheid." Die dag markeerde een keerpunt in zijn geestelijke ervaring. Laten we ons altijd realiseren dat Christus de duivel al heeft overwonnen, en als hij komt om ons te verzoeken, laten wij dan de Naam van de Heer aanroepen, dat is de sterkste weerstand die wij kunnen bieden en hij zal van ons vluchten. Christus zei: "Ik heb de wereld overwonnen" (Johannes 16:33), en Hij kan ons gemakkelijk ook daarover de overwinning geven. En Hij zal ons ook de overwinning over onszelf geven als wij Hem kennen als "de Strijdboog", en wij slechts onze harten wijd openen voor Hem, zodat Hij binnen kan komen "overwinnende en om te overwinnen" (Openbaring 6:2). "DE ABSOLUTE HEERSER" Zoals reeds bij de aanvang van dit hoofdstuk is gezegd, is de vertaling van dit laatste gedeelte van onze tekst vanuit de grondtekst nogal bijzonder en heeft tot tegenstrijdige vertalingen en interpretaties geleid. In de vertaling waarvoor ik heb gekozen, ben ik meer geleid door de context en voor de hand liggende redenen, dan door de strikte principes van de Hebreeuwse grammatica. Ik geef toe dat ook de volgende vertalingen mogelijk zijn: "Uit hem (=Juda) komen alle machthebbers tezamen voort" of "iedere machthebber verenigd". Maar zelfs al zou dit de meest juiste weergave zijn, dan slaat het nog op de Messias, aangezien Hij in Zichzelf een aantal titels omsluit. Dus, bijvoorbeeld, wordt Hij door de profeten voorgesteld als "Priester op zijn troon" (Zacharia 6:13), en niet alleen als Israëls Koning, maar ook als "Vorst" (Ezechiël 37:24-25). De Messias zou als Mozes zijn: "Een Profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de HERE, uw God, u verwekken, naar Hem zult gij luisteren" (Deuteronomium 18:15), die in zichzelf de verschillende functies van profeet, priester en koning verenigde, zodat de meervoudige uitdrukking wat dat betreft zeer wel van toepassing is op Hem. Net zoals in het meervoud gesproken kan worden van zijn verzoenende dood (zie de Hebreeuwse tekst van Jesaja 53:9) omdat de verschillende offers hun vervulling kregen in zijn eigen lichaam: "Die niet, gelijk de hogepriesters, van dag tot dag eerst offers voor zijn eigen zonden behoeft te brengen en daarna voor die van het volk, want dit laatste heeft Hij eens voor altijd gedaan, toen Hij Zichzelf ten offer bracht" (Hebreeën 7:27). Derhalve, is Hij, in zekere zin, ook veelvuldig in zijn regering, omdat elke autoriteit in Hem als centrum zal samenkomen. Aaron Pick, voormalig hoogleraar aan de Universiteit van Praag, vertaalt in zijn "Literal Translation of the Twelve Minor Prophets" onze tekst als volgt: "Uit hem de Hoeksteen, uit hem de Pin, uit hem de Strijdboog, ja uit hem zal voortkomen Hij die alles tezamen overwint". Dat mijn vertaling juist is, is niet alleen op grond van Parkhurst, Gesenius, Lowth en anderen, maar ook ondersteund door de Targoem, Rashie en Kimchi. In een voorgaand hoofdstuk hebben we gesproken over de Messias als de "Moshel", of als de Ene, Die, als het ware, Gods Onderkoning of afgevaardigde Heerser is. Bovendien hebben we Hem elders beschouwd als de Koning op de troon van David, maar hier gaan we een stap verder. Hier wordt Hij met het bijzondere Hebreeuwse woord "Nowgaish" aangeduid, dat letterlijk betekent: "iemand die geld/betaling vordert" of "absolute heerser". Dit

is ook de betekenis van de verwante Ethiopische term, en is ongetwijfeld de betekenis die in Jesaja 3:12, 14:2, 60:17 en in onze tekst. En het beschrijft Hem zoals Hij zal zijn bij zijn tweede komst - de meest absolute en autocratische Heerser die de wereld ooit gezien heeft. Oneindig in wijsheid zijnde zal hij geen senaat, parlement of raadgevers hebben om Hem te adviseren in het bestuur van zijn Koninkrijk, en oneindig in goedheid en liefde zijnde, zal er geen gevaar schuilen in zijn bezit van de absolute macht. Kan Hij, Die de Rechtvaardige en Heilige Ene is zijn bevoorrechten op een andere manier regeren dan in rechtvaardigheid en heiligheid? Christus zal op aarde de soevereiniteit van God vertegenwoordigen. Huiveren onze gedachten bij het idee van de Almachtige kracht die uitgeoefend wordt door het Opperwezen Die ons in zijn hand houdt, en Wiens wil geschiedt in de hemel en op aarde? Luister! Er is een waarheid die we nooit los mogen maken van het feit dat God soeverein is, een waarheid die in zich een aspect houdt dat aantrekkingskracht heeft op ons. Wij moeten namelijk nooit de gedachte aan de soevereiniteit van God scheiden van het karakter van het Opperwezen, aan Wie deze soevereiniteit behoort. Ik wil dat u zich een waarheid realiseert die mijn eigen ziel vele malen goed heeft gedaan en een verlichting voor mijn hart was, als ik dacht aan de soevereiniteit van God. Dat is deze waarheid: De soevereiniteit van God is de soevereiniteit van het goede. Er is EEN God, en Hij is goed. De heerschappij van God is de heerschappij van goedheid. Het is niet slechts macht en wijsheid, maar de heerschappij van goedheid zelf, en de regering van God is de regering van liefde, "want God is liefde" (1 Johannes 4:8). Van eeuwigheid tot eeuwigheid is God liefde. In ieder geval is de titel van "absolute Heerser" van toepassing op Christus, omdat als Hij komt om te regeren, zal Hij eisen van de volkeren, "met een ijzeren staf" (Openbaring 19:15), eer en erkenning van zijn recht die zij nu afwijzen: "Nu dan, gij koningen, weest verstandig, laat u gezeggen, gij richters der aarde. Dient de HERE met vreze en verheugt u met beving. Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij onderweg niet ten gronde gaat, want zeer licht ontbrandt zijn toorn. Welzalig allen die bij Hem schuilen" (Psalm 2:10-12). Maar welke les leert deze titel van Christus de Christen nu? Verkondigt het niet luidkeels dat als we Hem kennen en volgen, we Hem moeten erkennen en niet alleen als Heer en Meester in de algemene zin, maar als de Ene, Die alle heerschappij over ons heeft? Hij is de autocratische Bestuurder, Wiens woord wet is in elk detail van ons leven. Bunyan vertelt ons dat toen Prins Immanuel kwam om bezit te nemen van de stad Mansoul, (Engelse woordspeling op de ziel van de mens) dat Diabolos een oorlogsraad samenriep. Daar werd besloten om een speciale boodschapper te sturen om afspraken te maken met Immanuel. En oude man ging en toen hij op audiëntie mocht komen bij Immanuel, zei hij na een paar diabolische ceremoniën: "Groot Heerser, mijn meester heeft mij gezonden om U te vertellen, dat hij verkiest om, in plaats van oorlog te voeren, de helft van de stad Mansoul in uw handen overlevert. Ik ben daarom gekomen om te horen of U akkoord gaat met dit voorstel." Toen antwoordde Immanuel: "de hele wereld is van Mij door geschenk en gekocht, daarom zal Ik nooit de helft verliezen." Daarop zei de oude man: "Heer, mijn meester heeft gezegd dat hij er genoeg mee neemt dat U heerst over alles wat hij bezit, behalve een deel." Maar Immanuel antwoordde: "De hele wereld is werkelijk van Mij, niet alleen in naam en woord, en daarom zal Ik de enige Heer en Leermeester zijn over heel Mansoul, of in het geheel niet." De oude man opperde: "Heer, zie de nederigheid van mijn meester! Hij zegt dat hij tevreden zal zijn als u hem slechts een plaats toewijst in Mansoul om in te leven, en U zult de Heer over de rest zijn." Maar weer antwoordde Immanuel: "De vader heeft Mij alles gegeven, en Ik zal niets prijs geven, niets, geen hoof, geen haar. Ik sta hem niet het kleinste hoekje van Mansoul toe om in te wonen. Ik zal alles voor Mijzelf hebben." Nee, er is geen compromis tussen God en de mammon, Christus en de duivel. Christus zal alle heerschappij hebben van ons hart of niets, en als een proef van onze trouw, zal Hij de gehele controle over onze wil nemen. Over onze portemonnees, tijd, ja alles wat we hebben en zijn. En o, de gezegendheid om zo geheel te berusten in de wil van Hem, Wiens gedachten over ons gedachten van vrede en niet van het kwaad zijn! Alleen in verhouding tot de

mate waarin we Christus toestaan over ons te heersen, is de maat van de volheid, zegeningen en vreugde die wij ervaren. En als Hij absolute zeggenschap heeft over ons is, is dat alleen om ons absolute rust voor onze zielen te geven en ons te verzekeren van een groter goed in heden en eeuwigheid .

HOOFDSTUK 6

MOZES EN CHRISTUS: OVEREENKOMST EN VERSCHIL

"Een Profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de HERE, uw God, u verwekken, naar Hem zult gij luisteren. Juist zoals gij van de HERE, uw God, gevraagd hebt op Horeb, op de dag der samenkomst, toen gij zeidet: Ik wil niet langer de stem van de HERE, mijn God, horen en dit grote vuur niet langer zien, opdat ik niet sterf. Toen zeide de HERE tot mij: Het is goed, wat zij gesproken hebben, een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broederen, zoals gij zijt, Ik zal Mijn woorden in zijn mond leggen, en Hij zal alles tot hen zeggen, wat Ik Hem gebied. De man, die niet luistert naar de woorden welke Hij in Mijn naam spreken zal, van die zal Ik rekenschap vragen" (Deuteronomium 18:15-19). De eerste vraag die uiteraard in mijn gedachte komt bij het lezen van dit gedeelte is: Wie is deze Profeet, zoals Mozes, Die God beloofde te "verwekken" voor Israël? Sommige Joodse commentaren beweren dat Jozua werd bedoeld, maar dat kan niet het geval zijn. Immers na Jozua's benoeming als Mozes opvolger wordt steeds verklaard dat de Profeet als Mozes nog niet was gekomen: "Jozua nu, de zoon van Nun, was vol van de geest der wijsheid, want Mozes had zijn handen op hem gelegd. Daarom luisterden de Israëlieten naar hem en deden zoals de HERE Mozes geboden had" (Deuteronomium 34:9), waarna onmiddellijk volgt, mocht iemand denken dat hij de Profeet was die God zou "verwekken", de verklaring op de autoriteit van de Geest van God: "Zoals Mozes, die de HERE gekend heeft van aangezicht tot aangezicht, is er in Israël geen profeet meer opgestaan" (Deuteronomium 34:10). Wie is dan deze Profeet? De Rabbi's en de Joodse commentaren zijn verdeeld in hun toepassing van dit gedeelte, dat duidelijk maakt dat zij geen gezaghebbende interpretatie hebben, maar dat elk van hen slechts zijn eigen persoonlijke opvatting uitdrukt. McCaul zegt in zijn "Lectures on the Messiahship of Jesus": "Abarbanel suggereert dat Jeremia de profeet zoals Mozes was, en geeft veertien punten van overeenkomst, die echter helemaal niet karakteristiek zijn. Hij zegt bijvoorbeeld: "Mozes wees het volk Israël vaak terecht vanwege hun zonden, en dat deed Jeremia ook". Ja, maar dat deden Jesaja, Ezechiël en alle andere profeten ook! Verder zegt Abarbanel: "Mozes zei tegen Israël dat zij hun gevangenschap en bevrijding daaruit moesten gedenken, en dat deed Jeremia ook." Maar deden Jesaja, Ezechiël, Amos en bijna alle andere profeten niet hetzelfde? Het feit is, dat Abarbanel heel ongelukkig was in zijn keuze van een profeet op wie dit gedeelte van toepassing is. Mozes was een bevrijder, de stichter van Israëls nationale onafhankelijkheid, de auteur van het overwinningslied aan de Schelfzee (Exodus 15:1-18), en was, onder God, de voornaamste bestuurder. Jeremia was betrokken in de rampspoed van zijn volk, een getuige van nationaal verval, de auteur van de Klaagliederen, en het hulpeloze slachtoffer van verdrukking. Hij is derhalve niet de profeet zoals Mozes. Aben Ezra, Bechai en anderen passen dit gedeelte toe op Jozua, maar Jozua was niet zoals Mozes. Hij was geen middelaar, hij was niet degene die de wil van God openbaarde, noch "heeft hij de HERE gekend van aangezicht tot aangezicht" (Deuteronomium 34:10). Rashie, Kimchi en Alschech zeggen dat de profeet zoals Mozes een opeenvolging van profeten inhoudt. Zij erkennen daarmee, dat zij geen enkel individu konden vinden aan wie gelijkheid aan Mozes kon worden toegeschreven. Maar tegen deze interpretatie pleit: 1. Het gebruikte Hebreeuwse woord is enkelvoud. God zegt: "een Profeet" en niet "profeten". 2. Het gebruikte woord is nooit collectief, noch wordt er over de profeten elders, met dit woord, als collectief gesproken. 3. De heilige geschiedenis maakt duidelijk dat er geen

opvolger van Mozes is geweest. 4. Deze en de voorgaande interpretaties zijn allen in tegenstelling tot twee duidelijke gedeelten van de Schrift. Numeri 12:6-8 en Deuteronomium 34:10-12 dat Mozes een andere profeet was dan een profeet in het algemeen was, en het duidelijkst is het gedeelte uit Deuteronomium 34, vermoedelijk door Ezra toegevoegd, dat zegt: "er is in Israël geen profeet meer opgestaan als Mozes" (Deuteronomium 34:10). Meer dan negentien eeuwen geleden verscheen er in Judea een opzienbarende Persoon, en het getuigenis van de schare die Zich tot hem aangetrokken voelden vanwege de wonderen die Hij deed, was: "Deze is waarlijk de Profeet, die in de wereld komen zou" (Johannes 6:14). Hij, van Wie de schare aldus getuigde, was niemand anders dan Jezus van Nazareth, over Wie niet alleen in die ene tekst gesproken was, maar in de hele "Boekrol" (Psalm 40:8). En van Hem heeft niet alleen Mozes getuigt, maar alle andere profeten vanaf Samuël. Ik spreek hier meer in het bijzonder tot hen, die, tenminste minimaal, Jezus ontvangen hebben als de Profeet van het Nieuwe Verbond: "de Profeet, die in de wereld komen zou" (Johannes 6:14). Dus alles wat ik moet doen is hen herinneren, ten eerste: Dat wat Mozes was ook voor Israël, dat is de gezegende Heer Jezus in veel meerdere mate voor ons, en ten tweede: Dat als wij verlangen volkomen op de hoogte te raken met Christus andere relatie met ons, we zeer grondig vertrouwd moeten zijn met de verschillende relaties waarin Mozes tot de Joden stond. Om deze kennis te verkrijgen moeten we meer studie besteden aan de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften dan gewoonlijk gedaan wordt door de meeste Christenen. Nu is het niet mijn doel om hier minutieus het leven van Mozes te bekijken en in elk detail een overeenkomst met de geschiedenis van Jezus te trekken, maar ik wil slechts pogen een korte schets te maken van de belangrijkste kenmerken van het karakter van Mozes in zijn verschillende verhoudingen tot Israël, en in het bijzonder die kenmerken waarin hij oprecht gezien kan worden als een type van Christus. Ten eerste, uiteraard, merken we op dat Mozes EEN PROFEET was. En wel een profeet die hoger in positie dan elke andere, die in dit ambt volgden in Juda of Israël: "Toen zeide de HERE: Hoort nu mijn woorden. Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de HERE, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem. Niet aldus met mijn knecht Mozes, vertrouwd als hij is in geheel mijn huis. Van mond tot mond spreek Ik met hem, duidelijk en niet in raadselen, maar hij aanschouwt de gestalte des HEREN" (Numeri 12:6-8). W.M. Taylor zegt in zijn boek "Moses the Lawgiver: "Jahweh handhaaft de suprematie van Mozes voortdurend en voert dat terug op zijn eigen soevereine aanwijzing. Het is waar dat de profeten onder hen spraken zoals de Heer hen instrueerde, maar er waren drie bijzondere dingen waardoor de superioriteit van Mozes opvallend was, datgene wat uitzonderlijk was en een vorm van extase betekende voor de andere profeten, was gewoon voor Mozes en was op basis van dagelijkse ervaring. De profeten hadden een bijzondere voorbereiding nodig voor de ontvangst van de boodschappen van God. Het was voor hen noodzakelijk, zoals Kurtz het uitdrukt: "om buiten de sfeer van hun zintuigen en die van hun begrip te komen en in een staat van bovenzinnelijke ontvankelijkheid." God maakte Zichzelf aan hen bekend door dromen en visioenen. Maar Hij sprak tot Mozes in zijn gewone dagelijkse staat. De grote wetgever ontving de Goddelijke boodschappen niet als hij in trance of aan het slapen was, maar in zijn gewone, schrandere bewustzijn. En zo werd het mogelijk, dat de gedeeltelijke verduistering die noodzakelijkerwijs verbonden was met de openbaring die door anderen is gekomen, opmerkelijk afwezig was bij die gedaan werden door Mozes. Wederom, Mozes zag de gelijkenis van Jahweh, en hoewel dit niet kan betekenen dat hij onbedekte heerlijkheid van God aanschouwde, moet het betekenen dat er voor hem een vorm van zichtbare en echte werkelijkheid was, die de aanwezigheid van Jahweh voor hem symboliseerde. En daardoor ontving hij, als uit de mond van een vertrouwelijke vriend, en niet in een duistere en mysterieuze manier van uitdrukken, maar in duidelijke, niet mis te verstane woorden, de boodschappen die hij overbracht aan zijn medemensen. Er was derhalve een verschil, als het niet in de soort inspiratie waartoe hij bevoorrecht was, dan tenminste in de manier waarop de openbaringen tot

hem kwamen. Want zoals een man duidelijk datgene opneemt wat voor een kind een wonder of een droom is, zo ontving Mozes onmiskenbaar datgene wat voor andere profeten niet meer was dan een vaag en onsamenhangend visioen was." Aangezien de openbaring die door God aan hem meegedeeld werd de onveranderlijke basis van alle openbaringen van God aan de mens is, immers "niet EEN jota of tittel zal vergaan van de wet" (Mattheus 5:18) en zijn beschrijving (Deuteronomium 13, 18:22), is dit het criterium waardoor in heel de toekomst de beslissing moest vallen tussen een ware en een valse profeet. Een profeet is iemand die vervuld is met de Geest van God, en door Hem aangesteld voor een bijzondere bediening, hij is, als het ware, Gods vertegenwoordiger voor het volk waartoe hij gezonden wordt. Onder de term profeet zijn drie verschillende functies ingesloten, die allen door Mozes werden uitgevoerd. 1. Die van een leraar (Deuteronomium 4:5, 31:22), die niet alleen de wil van God overbracht aan het volk, maar hen ook leerde hoe zij hun leven in harmonie moesten brengen met Gods geopenbaarde wil. 2. Het voorspellen van toekomstige gebeurtenissen, waarvoor zij op een bijzondere manier in bezit genomen werden en geïnspireerd werden door de Geest van God (Deuteronomium 18:15, 28-30). 3. Die van rechter, die in de plaats van God arbiter was, in het bijzonder in meningsverschillen tussen de mens en zijn naaste (Exodus 18:13). Ten eerste: Welnu, volgens de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften zou ook de Messias een Leraar zijn, Die op een bijzondere wijze "op Hem zal de Geest des HEREN rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte" (Jesaja 11:2), en Die "om met het woord de moede te kunnen ondersteunen" (Jesaja 50:4) en in gelijkenissen alle volkeren zou onderwijzen in de vreze des Heren en zijn doel in en door hen (Jesaja 11:1-4, 2:3, 42:4, Psalm 78:2, Mattheus 13:35), en hoe overvloedig is deze verwachting gerealiseerd in de Persoon van Jezus van Nazareth! Is er ooit een mens geweest die sprak als deze Mens? Hebben niet zelfs zijn vijanden, die onwillig waren hun harten aan Hem te onderwerpen genoodzaakt waren hun verstand aan zijn onderwijs te onderwerpen, en verklaarden, samen met de Farizeeën en de Herodianen: "Meester, wij weten, dat Gij waarachtig zijt en de weg Gods in waarheid leert en dat Gij U aan niemand stoort, want Gij ziet de mensen niet naar de ogen" (Mattheus 22:16). En wat een glorieuze Leraar is Jezus voor hen de besneden harten en oren, die zoals Maria, die zittend aan de voeten van Jezus, de woorden van genade indronk, die uit zijn mond voortkwamen (Lukas 10:38-42). Hoe onvergelijkbaar en Goddelijk zijn deze woorden als Zij van zijn lippen komen en ons leert over de vader die in de Hemel is, en hoe wij mogen leven tot eer van Hem en voor het welzijn van onze medemens. Hoe krachtig en subliem zijn de lessen die Hij graveert in onze harten met beelden uit de natuur! Lessen van vertrouwen in de eeuwig levende en eeuwig aanwezige God, Die, in welke omstandigheid we ook verkeren, weet welke noden we hebben, en zonder Wiens kennis en toestemming ons niets kan overkomen (Mattheus 6:25-34). Zoals een machtige rivier hebben de kostbare uitspraken en leerstukken van Hem, Die "meer is dan Salomo" (Lukas 11:31) zich een weg gebaad in deze woestijnwereld, al die eeuwen lang. En nog steeds zijn de wateren vol van leven en verfrissing voor hen die komen en eruit drinken. Nog steeds heeft het leven gevende waarde, zoals bij de opwekking ten leven van de zoon van de weduwe van Naïn (Lukas 7:11-17). Het heeft overtuigende kracht, zoals het had tegenover de Schriftgeleerden en Farizeeën toen zij de overspelige vrouw tot Hem brachten (Johannes 8:1-11) en Zijn woorden brengen troost zoals aan de bedroefde harten in Bethanië (Johannes 11). O, wat een gezegende Leraar, Wiens "woorden geest en leven" (Johannes 6:63) zijn, wilt Gij uw Kerk de weg leiden die zij moet gaan en laat Uw oog op hen zijn! Ten tweede: wat het voorspellen van toekomstige gebeurtenissen betreft, hoef ik slechts te wijzen op het feit, dat voor het grootste gedeelte, er een opvallende gelijkenis is in dit verband tussen de profetieën van Christus en de profetieën van Mozes. Mozes voorspelde Israëls verstrooiing en geestelijk verval, en sprak van de verschrikkelijke rampspoed die over hen zou komen gedurende de tijd dat zij aan de heidenen onderworpen zouden zijn (Deuteronomium 28, 29), en het lied dat deze voorspellingen bevat, dat hij componeerde (Deuteronomium 31),

"Nu dan schrijf dit lied op en leer het de Israëlieten" (Deuteronomium 31:19), wordt gekoesterd, zelfs met bijgelovige eerbied door de Joden tot op de dag van vandaag. Dat bewijst dat het zowel een "getuigenis tegen hen" (Deuteronomium 4:26) is, dat zij afdwaalden van hun God en tegen zijn heilige Wet in opstand kwamen, als het feit dat God inderdaad tot Mozes sprak. Maar de huidige staat van de Joden en hun land, die de aanspraken van Mozes als profeet bewijzen, getuigt ook van de Goddelijke volmacht van Jezus van Nazareth, want ook Hij voorspelde Israëls verstrooiing en verdrukking door de heidenen, en de verwoesting van Jeruzalem, en dat geen steen op de ander zou blijven van hun schitterende nationale bouwwerk: de Tempel (Mattheus 21:28-45, 23:37-39, 24:2). De Joden zeggen vaak: "geen ons bewijzen vanuit de vijf boeken van Mozes voor het Messiaschap van Jezus en we zullen in Hem geloven". Ik noem verschillende punten: 1. volgens Mozes moest iedereen die beweerde een profeet te zijn met deze toetssteen getest worden: "Als een profeet spreekt in de naam des HEREN en zijn woord wordt niet vervuld en komt niet uit, dan is dit een woord, dat de HERE niet gesproken heeft, in overmoed heeft de profeet het gesproken" (Deuteronomium 18:22). Hieruit concluderen wij natuurlijk, dat als de dingen die hij voorspelt letterlijk geschieden, dat het woorden zijn die de Heer heeft gesproken, en de profeet een ware profeet is. Welnu, de dingen die door Jezus werden voorspeld, kwamen uit, en derhalve heeft Hij volgens de toetssteen van Mozes bewezen een ware Profeet van God te zijn. Neem bijvoorbeeld zijn voorspelling met betrekking tot de volledige verwoesting van de Tempel. Is het niet gebeurd zoals Hij voorspeld heeft, dat geen steen op de ander zou blijven? Verschillende keren hebben de Joden getracht te besluiten de Tempel te herbouwen, maar er staat zijn ruïne, als een getuigenis van de voorkennis van Jezus. De Joden begrepen heel goed de betekenis van Haggai 2:1-9 en Maleachi 3:1, waar gezegd wordt, dat de Messias, waar zij naar uitkijken, zal komen tot zijn Tempel, en erkenden dat het tevergeefs was om naar de verschijning van Hem uit te zien als er geen Tempel was. Derhalve hebben zij verschillende keren geprobeerd hun Tempel te het bouwen gedurende de regering van Adrianus, Constantijn, en in het bijzonder gedurende in de tijd van Julianus, die uit haat tegen de Christenen, zelf aanbod de kosten van de herbouw te dragen. Ook de heidenen ondersteunden hen, om dezelfde reden, meet grote geestdrift, maar God Zelf kwam tussenbeide en verijdelde hun pogingen door verschrikkelijke aardbevingen, die de stenen omhoog gooiden en bollen van vuur werden uit de fundamenteën omhoog gespuugd, waarbij zowel de werklieden als de toeschouwers werden vernietigd en de stenen verteerde. Dit is vastgelegd, niet alleen door heidense ("Socrat. Hist. Eccle.", L.III.C.XX, "Sosom" L.V. C. XXII) en Christelijke schrijvers, maar ook door onze eigen rabbi's ("Shalsheteth Hakkaba", blz. 102, "Tzemach David", blz. 20). 2. Laten we een andere, en wellicht nog opvallender profetie van Hem nemen: "en als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken" (Johannes 12:32,33). Jezus sprak hier van zijn kruisiging, en als wij kijken naar de Christelijke Kerk en de verspreiding van het Christendom, is dit dan niet een wonderlijke vervulling? 3. Maar Mozes voorspelde niet alleen Israëls verstrooiing en vloek, maar ook hun herstel naar het land en tot Gods genegenheid, en hun toekomstige zegening (Deuteronomium 30), en dat deed de Here Jezus ook. Hij sprak ook van een tijd waarin de nu verdorpe vijgenboom, weer zal uitbotten en bloeien (Mattheus 24:32,33). Dat is de tijd wanneer Jeruzalem niet meer vertreden zal worden door de heidenen, en wanneer heel het Joodse volk zal roepen: "Hosanna de Zoon van David, gezegend Hij, Die komt in de naam des Heren" (Mattheus 21:9). "Jeruzalem zal door heidenen vertrapt worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn" (Lukas 21:24). Dit betekent op zeker dat als "de tijden der heidenen vervuld zijn", Jeruzalem opnieuw hersteld zal worden, op z'n minst tot haar vroegere onafhankelijkheid. Daarom zei Jezus, met het oog op Israëls nationale bekering tot Hem: "Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, Die komt in de naam des Heren". (Mattheus 23:38,39). En hier, wederom, is de tijd van de verblindings van Israël, als zij Hem niet kunnen zien, beperkt door een "totdat", waarna Jezus verklaart dat zij Hem zullen zien en roepen:

"Gezegend Hij, Die komt in de naam des Heren". Welnu, in de Psalm waarnaar Jezus verwijst (Psalm 118), is het de tijd na hun nationaal herstel, en na: "Alle volken omringden mij - in de naam des HEREN heb ik ze neer gehouden" (Psalm 118:10, vgl. Zacheria 14), dat de Messias, "de Steen die de bouwlieden versmaad hebben" (Psalm 118:22), Zich aldus zal manifesteren als Israëls Bevrijder in de tijd van hun grootste nood en begroet zal worden met de uitroep: "Gezegend Hij, die komt in de naam des HEREN" (Psalm 118:26). Israëls nationale herstel en heerlijkheid is ook ingesloten in het antwoord dat de Here Jezus gaf aan de discipelen op hun vraag: "Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël? Hij zeide tot hen: Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de vader de beschikking aan Zich gehouden heeft" (Handelingen 1:6,7). Maar dat "het koningschap zal komen van de dochter van Jeruzalem" Micha 4:8 staat voor Christus vast, en dat het slechts een kwestie van tijd is dat dit zal plaatsvinden, lijdt geen twijfel als wij dat gedeelte zorgvuldig bestuderen. Al deze profetieën zullen ook zo letterlijk vervuld worden als die van hun verstrooiing en verlatenheid en verwoesting. Er zijn al lichtstralen te aanschouwen aan de horizon, die de voorbode kunnen zijn van het licht van Jahweh, dat zal rijzen en opnieuw zal schijnen over Israël in al zijn glorie. O, dat de tekenen van God niet stilgehouden zullen worden en God geeft rust geeft, totdat Hij wederom gevestigd heeft in Jeruzalem en haar tot een lofzang voor deze aarde maakt! Ten derde is Christus net als Mozes ook een Rechter: "Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven" (Johannes 5:22). Dit kenmerk van het karakter van onze Heer zal zonder twijfel grotere verhevenheid betekenen bij zijn tweede komst, als Hij op de rechterstoel zal zitten bij verschillende plechtige gebeurtenissen (1 Corinthiërs 3:11, 2 Corinthiërs 5:10, Mattheus 25, Daniël 12, Openbaring 22:15). Maar ook nu is Christus, in zeker opzicht Rechter, want net zoals het hoofd rechter en beslisser is over alles wat het lichaam betreft, zo oefent Christus, in dezelfde verhouding als Hoofd van de Kerk, dezelfde taken met betrekking tot haar uit. Als Christenen zich meer het feit zouden realiseren dat Hij Die altijd bij hen is als hun Redder en Gids, ook Degene is Wiens "ogen als een vuurvlam" (Openbaring 1:15) zijn, te zuiver en heilig om ongerechtigheid te aanschouwen behalve om het te veroordelen, zou dat ongetwijfeld leiden tot een gehele invloed in het verhogen van hun morele gemoedstoestand! Maar, ten tweede, was de profeet Mozes door God aangesteld om Israëls VERLOSSER te zijn. God had, in zijn oneindige wijsheid, toegestaan dat de kinderen Israëls tot slaven gemaakt werden door de farao en de Egyptenaren, die "de Israëlieten onder mishandeling lieten werken, ja, zij maakten hun leven bitter door harde slavenarbeid met leem en tichelstenen en door allerlei arbeid op het veld" (Exodus 1,13,14). Zwaar was het slavenleven en verpletterend was de verdrukking van Egypte. Maar de levende en mededogende God, Wiens oren open staan voor de verzuchtingen van de vertreden en verdrukten, hoorde hun jammerklachten, en herinnerde Zich zijn verbond met Abraham, Izaak en Jakob, en zond hen in overeenstemming met zijn belofte (Genesis 15:13,16) een verlosser. Hij riep Mozes zeggend: "Nu dan, ga, Ik zend u tot Farao, om mijn volk, de Israëlieten, uit Egypte te leiden" (Exodus 3:10). "Deze Mozes ..... heeft God als een overste en bevrijder gezonden ..... Deze heeft hen uitgeleid onder het verrichten van wonderen en tekenen in het land Egypte, in de Rode Zee en in de woestijn, veertig jaren lang" (Handelingen 7:35,36). Dit wapenfeit valt het meest op in het leven van Mozes, en heeft hem voor eeuwig onsterfelijk gemaakt als de door God aangewezen verlosser van Israël uit de slavernij van Egypte. Maar er is een andere slavernij en een andere verlossing, waarvan Egypte en de verlossing die door Mozes bewerkstelligd zijn slechts onvolmaakte typen zijn. De mens heeft zich, bij zijn val, zichzelf verkocht als een gevangene van satan, en is sindsdien altijd een slaaf van de zonde geweest (Romeinen 6:16), en de tirannie van de duivel over hen die gewillig aan hem verkopen is oneindig vreselijker en vernietigend dan Farao's tirannie over Israël. En de staat van slavernij van hen die hij "gevangen houdt" (2 Timotheus 2:26) is ontstellender en ontrender dan die waarin de Joden in Egypte verkeerden. Maar dezelfde God, Die verlossing

beloofde aan het geslacht van Abraham (Genesis 15:13,14), beloofde ook de verlossing van het menselijk geslacht (Genesis 3:15). En net zoals Israëls verlossing werd volbracht door iemand uit hun midden, die in alle dingen gelijk aan hen was, behalve dat hij niet als hen in een staat van slavernij was, zo zou Hij, Die de Verlosser van de mensheid zou zijn, "zaad van de vrouw" (Genesis 3:15) zijn en zoals Mozes: "een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broeders, zoals gij zijt" (Deuteronomium 18:18), werkelijk mens: "Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden" (Hebreeën 2:17), behalve dat Hij vrij moest zijn van de slavernij aan satan, of in andere woorden, zonder zonde. Want Hij kon niet, als Hijzelf een slaaf van de zonde was, anderen vrijkopen van de macht van de zonde. En, omdat de verlossing die Hij zou volbrengen door "zijn leven te geven als een losprijs voor velen" (Mattheus 20:28), kon Hij dit alleen volbrengen, zoals we later zullen zien, op de veronderstelling dat zijn leven niet reeds was verbeurd door zonde, want het gebod van de Eeuwige is: "de ziel die zondigt, die zal sterven" (Ezechiël 18:4). Dat betekent, dat zelfs als was de Messias meer rechtvaardig dan Abraham of Mozes, of welke profeet dan ook, als Hij slechts EEN enkele zonde in zijn leven had begaan, zijn leven verloren was vanwege die ene zonde (Ezechiël 18:24), zodat Hij zelfs niet zijn eigen verlosser kon zijn, laat staan de Verlosser van de wereld! Dit is niet meer dan het zeggen dat "het zaad van de vrouw" (Genesis 3:15), Die zou komen als de Bevrijder van het hele menselijke ras van de macht van zonde en de duivel, zowel Goddelijk als menselijk moest zijn. Als enkel mens kon Hij niet vrijgesteld worden van de zonde: "er is immers geen mens die niet zondigt" (1 Koningen 8:46), en: "Want niemand op aarde is zo rechtvaardig, dat hij goed doet zonder te zondigen" (Prediker 7:20). Hoe kon Hij dan de Verlosser zijn van de wereld? O, toch zijn er die zeggen, dat Jezus de Verlosser van de mensheid is, in de zin dat Hij ons louter door zijn voorbeeld leerde om volmaakt in deze wereld te leven. Als Hij slechts mens was, dan zou Hijzelf onvolmaakt zijn, en hoe kan het onvolmaakte het type van volmaaktheid zijn? En, als u mij antwoord, dat Jezus volmaakt was hoewel louter mens, daag ik u uit EEN ander voorbeeld te noemen in de hele geschiedenis van het menselijk ras als voorbeeld. Totdat u dat doet, geloof ik niet in de mogelijkheid daarvan, en zal zolang als God mij genade en kracht geeft, mijn stem als een trompet verheffen en luid uw inconsequentie verkondigen, dat u vasthoudt aan Jezus als een beeld van volmaaktheid, en Hem toch als louter mens beschouwt. Nee, het was: "toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen" (Galaten 4:4-5). Hier is dan een ander punt van overeenkomst tussen Mozes en Jezus. Mozes was Israëls verlosser, en zo zou ook de Messias zijn volgens de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften: "Maar als Verlosser komt Hij voor Sion" (Jesaja 59:20), een "Verlosser", maar in geen van de andere profeten is dit karakteristieke gevonden. Dit feit is op zich als een voldoende argument tegen het idee, dat wijd verbreid heerste onder de Joden, dat de taak van de Messias louter was het herstel van Israël naar het land van hun vaders te bewerkstelligen. Maar de verlossing die de Messias zou bewerkstelligen, zou profijt opleveren voor alle landen, zoals duidelijk is uit vele gedeelten in de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften, en in het bijzonder Jesaja 49:6, waar God Zelf de Messias als volgt voorstelt: "Het is te gering, dat Gij Mij tot een Knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen: Ik stel U tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde". Als de redding of bevrijding, die beschreven wordt als de taak van de Messias aan de wereld, dan was het in zijn aard niet slechts het nationale herstel, want dat zou geen invloed hebben op de heidenen, want velen hebben zulk een verlossing helemaal niet nodig. De bevrijding, die geassocieerd wordt met de komst van de Messias moet zodanig zijn dat het gelijkelijk zal voorzien in de behoeften van zowel Jood als heiden, de mensheid in z'n algemeenheid. Het moet daarom geestelijk zijn in zijn karakter, een openbaring van leven en onsterfelijkheid door de kennis van God. Niet alle mensen zijn verstrooid en in slavernij zoals

de Joden geweest zijn, en in zekere zin nog zijn, maar alle mensen zijn dienstknechten van de zonde en satan, en om hen te verlossen uit deze staat moest de Messias op het toneel verschijnen. De Zoon des mensen kwam bij zijn eerste komst niet om een aards koninkrijk op te richten, dat men zo dienen, maar Hij "kwam om te dienen en zijn leven te geven als een losprijs voor velen" (Mattheus 20:28). En dat dit, namelijk zijn leven "te geven als een losprijs" (Mattheus 20:28), was het middel waardoor de Messias de verlossing van de wereld zou bewerkstelligen, en was voorheen getypeerd, gedurende vele eeuwen, door de Goddelijke instellingen van offers. Zie daar het arme, onschuldige lam, dat door de Jood naar het altaar werd geleid om door zijn bloed de zonde die hij gedaan had te verzoenen, en door zijn dood het leven aan hem terug te geven dat hij verbeurd had. Tekent dit niet treffend voor u Degene, Die "als een lam dat ter slachting geleid wordt" (Jesaja 53:7), "het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt" (Johannes 1:29). Verder werd deze zelfde waarheid duidelijk verklaard door de profeten. Daniël 9:26: "De Gezalfde zal worden uitgeroeid, terwijl er niets tegen hem is", "Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld, de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden" (Jesaja 53:5), "Om de overtredingen van Mijn volk is de plaag op Hem geweest" (Jesaja 53:8), "Maar het behaagde de HERE Hem te verbrijzelen. Hij maakte Hem ziek, wanneer Hij Zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben" (Jesaja 53:10), "omdat Hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl Hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft" (Jesaja 53:12). Volgens deze profetie uit Jesaja 53, (vgl. Psalm 22 en hoofdstuk 7), lijdt de Messias, Die volmaakt onschuldig is: "omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in zijn mond is geweest" (Jesaja 53:9), voor de schuldigen. De volmaakt rechtvaardige wordt voorgesteld als hebbende al onze zonden op Hem gelegd hebbend. En als een natuurlijk gevolg, is de toorn van God, die op ons moest vallen, op Hem gevallen. En het Goddelijk recht vereist de straf van de wet, en dat is de dood, uit zijn handen, en daarom is Hij voor ons "afgesneden uit het land der levenden" (Jesaja 53:8). En daarom "hebben wij in Hem de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade" (Efeziërs. 1:7). En deze verlossing is niet enkel voor ons lichaam, uit een staat van slavernij en gebondenheid, maar eeuwig: "waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf" (Hebreeën 9:12). Voor lichaam en ziel, van satan, zonde en dood: "Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem die de macht over de dood had, de duivel, zou onttroonen, en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren" (Hebreeën 2:14,15, vgl. Titus 2:14). En het is niet slechts voor EEN volk, want luister naar het koor "gekocht uit de mensen" (Openbaring 14:4), die door de genade van God deel hebben gekregen aan de zegeningen van het volbrachte werk van Christus, zij roepen: "Gij zijt waardig de boekrol te nemen en haar zegels te openen, want Gij zijt geslacht en Gij hebt (hen) voor God gekocht met Uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie" (Openbaring 5:9)! Maar, ten derde, was Mozes DEMIDDELAAR tussen Israël en God. Wij kunnen en durven, niet tot God te naderen, zoals wij uit onszelf zijn, want God is heilig en wij zijn zondig. "God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis" (1 Johannes 1:5), maar wij - zijn uit onszelf - louter duisternis (Romeinen 1:21, Efeziërs. 4:17,18, Handelingen 26:17,18). En net als duisternis wegkruipt van het licht, zo kruipen zij weg voor God die niet het bestaan van de Ene Middelaar erkennen, waarvan Mozes een type was. Als een bewijs van de noodzaak van een middelaar tussen God en mens, zou ik kunnen wijzen op het universele bewustzijn van de mensheid, zoals blijkt in de verschillende godsdiensten, want er is nooit een vorm van godsdienst bekend geweest, zelfs onder de wilden en heidenen, zonder het idee dat bemiddeling een onderdeel vormde van die religie. Het besef van Gods onvergelykbare heiligheid en superioriteit, en het bewustzijn van zowel de eigen onwaardigheid en het tegen de Allerhoogste te hebben gezondigd, heeft altijd overheerst bij de mens: "Gij zult niet in staat zijn

de HERE te dienen, want Hij is een heilig God. Hij is een naijverig God. Hij zal uw overtreding en uw zonden niet vergeven" (Jozua 24:19, vgl. Amos 3:2-3). Dit deed hem verlangen naar "een scheidsrechter" (Job 9:33) die het middel van verzoening zou zijn tussen God en hem. Of "gezocht naar iemand, die een muur zou kunnen optrekken en voor mijn aangezicht op de bres zou kunnen staan" (Ezechiël 22:30) tussen de onverwoordbare en heilige Jahweh en de eindige, zondige mens. Zie ginds de plechtige vergadering rond de berg Sinäi. Het volk, wilde na zorgvuldige voorbereiding en reiniging naderen tot hun God: "Toen leidde Mozes het volk uit de legerplaats God tegemoet" (Exodus 19:17), en daar beneden aan de voet van de berg, wachtten zij met vreze en beven op een ontmoeting met de God, Die hen door zijn almachtige kracht had uitgeleid uit de slavernij van Egypte. En God "daalde neder" (Exodus 19:18), maar helaas, het was "in vuur, de rook daarvan steeg op als de rook van een oven" (Exodus 19:18). Er waren "donderslagen en bliksemstralen en een zware wolk en zeer sterk bazuingeschal" (Exodus 19:16), zodat toen het volk dat zag, traden zij terug en keken van veraf toe: "Toen het volk het zag, beefde het en bleef van verre staan. En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, dan zullen wij horen, maar God spreke niet met ons, opdat wij niet sterven" (Exodus 20:19). Welnu, waarom zullen wij sterven? Vanwege dat vuur dat ons zal verteren: "Want dit grote vuur zal ons verteren, als wij nog langer de stem van de HERE, onze God, horen, zullen wij sterven. Want welke sterveling is er, die de stem van de levende God heeft horen spreken uit het midden van het vuur, zoals wij, en die in leven is gebleven? Nader gij (=Mozes) en hoor alles wat de HERE, onze God, zegt, en breng dan gij dan alles aan ons over wat de HERE, onze God, tot u spreekt, dan zullen wij het horen en doen" (Deuteronomium 5:25-27, vgl. Exodus 19:16,18, 20:18-20). Hier is een nadrukkelijk getuigenis dat luid uitgesproken wordt door een heel volk, en bevestigd door God Zelf: "Toen de HERE uw woorden hoorde, terwijl gij tot mij (=Mozes) spraakt, zeide tot mij: Ik heb de woorden van dit volk gehoord, die zij tot u spraken, het is goed, alles wat zij gezegd hebben" (Deuteronomium 5:28) dat er een noodzaak is voor een middelaar tussen God en mens. Wie is er, die in het licht van deze waarheid, het op zich durft te nemen zelf tot God te naderen? Ik zeg hem, dat de vlammen van de Almachtige hem zullen verteren: "Want de HERE, uw God, is een verterend vuur" (Deuteronomium 4:24). In dit verband is Jezus net als Mozes de Profeet, maar net zo goed "de Middelaar tussen (een nieuw en) een beter verbond" (Hebreeën 8:26). Hij is de Enige Middelaar tussen God en mens (Hebreeën 8:6, 9:15, 12:24, 1 Timotheus 2:5). En net zoals alle kennis die de kinderen Israëls van God en zijn wil hadden, tot hen kwam door Mozes, zo zullen nu alleen zij kennis van God en zijn wil hebben aan wie de Mens Christus Jezus die openbaart: Ik ben de weg en de waarheid en het leven", en Hij vervolgt: "niemand komt tot de Vader dan door Mij" (Johannes 14:6), "niemand weet wie, de Zoon is dan de Vader, en wie de Vader is dan de Zoon, en wie de Zoon het wil openbaren" (Lukas 10:22). Maar laat, ten vierde, we ons herinneren dat Mozes Israëls VOORBIDDER was. In dit verband verzoek ik u om Exodus 32:7-14,32,33, Numeri 14: 11-20 te lezen. Bij de gebeurtenissen die in deze gedeelten genoemd worden, zult u ontdekken dat God Zich bijzonder ergerde aan Israël vanwege hun zonde en de hardheid van hun harten, en Hij dreigde hen volkomen te vernietigen, en als Mozes niet als voorbidder was opgetreden, had dit misschien inderdaad plaats gevonden. Maar Mozes deed een beroep op Gods beloften, hij zei: "Denk aan Abraham, Izaak en Jakob, uw dienaren, aan wie Gij gezworen hebt bij Uzelf" (Exodus 32:13), "Nu dan, laat toch de kracht des HEREN zich groot betonen, zoals Gij gesproken hebt: De HERE is groot van lankmoedigheid en goedertierenheid, vergevende ongerechtigheid en overtreding, hoewel Hij zeker niet ongestraft laat, maar de ongerechtigheid der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en vierde geslacht. Vergeeft toch de ongerechtigheid van dit volk naar de grootheid uwer goedertierenheid, gelijk Gij dit volk vergiffenis geschonken hebt van Egypte af tot nu toe?" (Numeri 14:18,19). En wat was het gevolg? "En de HERE kreeg berouw over het kwaad, dat Hij gezegd had zijn volk te zullen aandoen" (Exodus 32:14), "En de HERE zeide op uw bede schenk Ik vergeving.

Evenwel, zo waar Ik leef en de heerlijkheid des HEREN de ganse aarde vervullen zal" (Numeri 14:21). Welnu, ook de Messias was een Voorbidder: "en voor de overtreders gebeden heeft" (Jesaja 53:12). En van onze gezegende Heer is geschreven: "Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij voor altijd leeft om voor hen te pleiten" (Hebreeën 7:25). Verder zegt Paulus: "Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen .....Christus Jezus .... de opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit" (Romeinen 8:33-34). En Jezus Zelf gaf ons als een erfenis, de troostende verzekering: "Ik bid voor hen" (Johannes 17:9,20, Lukas 22:31-32 etc.). O, Christen verheug u in deze verzekering, want wat kunt u meer wensen dan zo'n Pleiter te hebben bij de Vader? En onthoudt met dankbaarheid, dat als God altijd het gebed van Mozes, die een dienstknecht was verhoord heeft, hoeveel te meer zal Hij het gebed van Christus verhoren, Die zijn enige en geliefde Zoon is. En bovendien staan, door Christus, zij die met Hem verbonden zijn, in een veel intiemere relatie tot God dan waarin Israël ooit stond, en voor wie Mozes voorbede moest doen. Daarom geef u in vertrouwen over in de handen van uw liefhebbende en verheerlijkte Heer. Als uw broeder of uw eigen geweten of het gebroken hebben van Gods wet u veroordeelt, belijdt dan met een gebroken en berouwvol hart uw zonde, en uw rechtvaardige Pleiter zal voor u pleiten door te wijzen op zijn eigen bloed dat Hij voor u vergoten heeft, en zijn volmaakte gehoorzaamheid, waarmee Hij Zich overgaf aan Gods heilige wet en God, en Hij zal u vergeven. Dat kunt u het weer uitjubelen: "Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? God is het, Die rechtvaardigt, wie zal veroordelen?" (Romeinen 8:33). Hoe vol van vertroosting voor de Christen als de zondaar is Jesaja 55:7 waar staat: "en hij bekere zich tot de HERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen - en tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig". Het woord dat vertaald is met "veelvuldig" betekent letterlijk: "vermenigvuldiging", en als we dit lezen in het licht van Mattheus 18:21-22 is dat heel kostbaar. In dit gedeelte wordt ons verteld dat Petrus tot Jezus kwam met de vraag: "Here, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe?" (Mattheus 18:21-22). Maar de Heer gaf Petrus een lesje in vermenigvuldiging, en vertelde hem de zeven met zeventig te vermenigvuldigen: "Ik zeg u, niet tot zevenmaal toe, maar zeventig maal zeven" (Mattheus 18:22). Maar denkt u Christen, dat Hij die u leert vergeving te vermenigvuldigen aan uw broeder die tegen u gezondigd heeft, Zelf niet weet hoe veel te meer Hij overvloedig vergeving, vrede en vreugde moet vermenigvuldigen aan hen die Hij verlost heeft met zijn eigen kostbaar bloed, en die Hij al lief had toen zij nog in hun zonden waren? Ja, Hij zal vergeving vermenigvuldigen met een oneindig groter getal dan de zeven van onze eindige berekeningen, en dat alles zal God doen vanwege de verheerlijkte Christus: "Uw zonden zijn u vergeven ....Ga heen in vrede" (Lukas 7:48,50). "Daar wij nu een grote Hogepriester hebben, Die de hemelen is doorgedaan, Jezus, de Zoon van God, laten wij aan die belijdenis vasthouden. Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar Een, Die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen. Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd" (Hebreeën 4:14-16). Maar, ten vijfde, wat de kinderen Israëls na hun verlossing uit Egypte wilden was een LEIDER want voor zij Kanaän konden binnengaan en hun beloofde land in bezit nemen moesten zij "heel die grote en vreselijke woestijn door" (Deuteronomium 1:19) en vele vijanden tegemoet te treden, en bovendien was de weg hen volkomen vreemd. Bovendien waren zij niet voorzien van de noodzakelijke dingen om in leven te blijven tijdens hun omzwervingen. Wat zouden zij gedaan hebben zonder het leiderschap van Mozes? Maar God voorzag zelfs in deze behoefte, en maakte hem die hen verlost ook hun leider, want hoewel zij uitgeleid werden "door Uw geweldige arm" (Exodus 15:16) was het ook: "Die zijn luisterrijke arm aan de rechterhand van Mozes deed gaan" (Jesaja 63:12). Dus steeds weer horen we Gods gebod aan Mozes: "ga nu heen, leid het volk" (Exodus 32:34). Welnu, ook de Messias zou een Leider van zijn volk moeten zijn, want God zei van Hem:

"Zie, Ik heb Hem tot een Getuige voor de natiën gesteld, tot een Vorst (letterlijk: "Leider") en Gebieder der natiën" (Jesaja 55:4), en in Johannes 10 stelt onze Heer zich niet alleen voor als de Goede Herder voor de schapen: "Ik zet mijn leven in voor de schapen" (Johannes 10:15), onze Verlosser, maar ook als de Leider van de schapen: "Hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten. Wanneer Hij alle schapen naar buiten geleid heeft, gaat Hij voor ze uit en de schapen volgen Hem, omdat zij zijn stem kennen" (Johannes 10:3,4). Mozes wordt voorgesteld als dragende het volk Israël op zijn boezem "zoals een voedstervader een zuigeling draagt" (Numeri 11:12), maar o, wat is zijn tederheid vergeleken bij de tederheid van Hem van Wie staat geschreven: "Hij zal als een Herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen, de zogenden zal Hij zachtkens leiden" (Jesaja 40:11)? En heeft de Kerk van Christus en gids en leider nodig minder dan Israël? Zeker niet! Zij is ook, net als Israël vanouds, zwerfend op weg naar het land dat God haar beloofd heeft, want de aarde is niet haar bestemming: "Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven" (Hebreeën 4:1, vgl. 6,9). En de weg naar "de stad met fundamenten" (Hebreeën 11:10), waarnaar zij op zoek is, gaat ook door een wildernis, die hoewel moreel van aard, wellicht even groot en vreselijk is, dan die waardoor Israël moest trekken. Ook te Kerk heeft vele gevaren en dodelijke vijanden tegemoet te treden, en is volkomen onwetend van de weg, hoe kon zij dan de vooruitgang gemaakt hebben die gebeurd is? En hoe kon zij overwinnend te voorschijn komen uit de vele veldslagen die zij moest doorstaan, niet alleen tegen volkeren, koningen, en heersers van de aarde die verenigden tegen God en zijn Messias, maar ook "tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten" (Efeziërs 6:12), zonder het leiderschap van de Grote Strateeg van hun Verlossing, Waarvan gesproken is: "Mijn oog is op u" (Psalm 32:8) en die haar leidt met zijn eigen hand? Maar wat Christus is voor zijn Kerk als geheel, dat is Hij ook voor elk van de leden persoonlijk: "En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld" (Mattheus 28:20). Dit is de gezegende ervaring van elke oprechte Christen, die slechts zocht naar zijn aanwezigheid en naar Hem opkeek voor leiding. "Ik ben met u al de dagen" (Mattheus 28:20), o, glorieuze, meer dan voldoende zijnde belofte! "Met u", als u trekt door de wateren van smart, net zoals Mozes bij Israël was toen zij door de Rode Zee trokken. "Met u" als u door de vlammen der beproeving gaat, net zoals Hij was bij Sadrach, Mesach en Abednego in de brandende oven (Daniël 3:25), en Hij is ook "met U", zelfs als de weg die u gaat volkomen duister is, zonder een sprankje licht van menselijke raad of genegenheid om uw bevende stappen te begeleiden: "Wie onder u vreest de HERE, wie hoort naar de stem van zijn Knecht? Wanneer hij in diepe duisternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwde hij op de naam des HEREN en steunde op zijn God" (Jesaja 51:10). Ja, "met u al de dagen", zelfs tot het einde. Wij zijn soms geneigd te denken dat die veertig jaar die Mozes doorbracht in het hoeden van de kudde van zijn schoonvader in de wildernis van Horeb, en in de eenzaamheid van Midian verloren tijd was. Maar nee, de eeuwige alwijze God had er een doel mee, die behalve de mogelijkheden die het hem bood om met God te communiceren en zijn eigen hart (een onmisbare voorbereiding voor de onderneming van zo'n reusachtige taak zoals die voor hem lag), hem ook vertrouwd maakte met de het gebied waar hij Israël door moest leiden in hun toekomstige omzwervingen. Geikie zegt in z'n boek "Hours with the Bible", deel 2, blz. 114: "Maar Mozes vluchtte voor Farao en zocht verblijf in het land Midian" (Exodus 2:15). De volgende gebeurtenissen van dit verhaal tonen duidelijk het gebied dat door Jethro bewoond werd, en dat het "land van Midian" (Exodus 2,15) werd genoemd. Het was het schiereiland van de Sinai. In dit heiligdom van de bergen, wachtende op de tijd dat de voorgenomen bedoelingen van God Israël grijpt waren voor het grote doel van zijn bevrijding, werd hij ondertussen, onbewust, gereedgemaakt voor de geweldige taak die voor hem lag. Mozes bracht hier, zoals Stefanus in Handelingen 7:30 zegt, niet minder dan "veertig jaar" door. Zijn

zwerftochten zouden hem vertrouwd maken met elke vallei, vlakte, kloof, heuvelen berg van het hele gebied. Met zijn bevolking, autochtonen, zowel als die van de Egyptische mijnen, vertrouwt met elke bron en put, en met alle soorten hulpbronnen die elke plaats bood. Een opvoeding van het allerhoogst belang om hem geschikt te maken zijn volk te leiden, toen het uit Egypte gered werd naar de veilige schuilplaatsen en heiligdommen van deze voorbestemde plaats van handeling van hun langdurig kampement. Bovendien, in deze stille jaren, zou elk probleem dat opgelost moest worden in de organisatie van een volk achtereenvolgens in zijn gedachte opkomen en een oplossing bedacht worden. En bovenal, moest zijn eigen ziel gedisciplineerd en gereinigd worden door afzondering van de wereld en door steeds dichtere en dichtere voortdurende gemeenschap met God." Berthean denkt in zijn "Geschichte", blz. 242, dat Mozes In Midian in contact zou komen met een vorm van Abrahams geloof, dat door Jethro's stam levend gehouden werd in een zuiverder vorm dan door de Joden in Egypte. In ieder geval was Mozes vertrouwd met de kusten van de Rode Zee lang voordat Israël er doorheen moest trekken, en met de wildernis van de Sinaï voordat Israël zijn saaiheid en eenzaamheid zou ervaren, zodat hij in elk opzicht de meest betrouwbare en capabele leider was die Israël kon hebben. Zo is het ook bij Jezus, om het meest geschikt te zijn de Leider van zijn volgelingen in deze wereld te zijn, werd Hij door de Vader naar de aarde gezonden om Zelf eerst de weg te leren kennen "om vele zonen tot heerlijkheid te brengen" (Hebreeën 2:10), en die leerschool heeft Hij zo perfect doorlopen dat er geen stap op onze pelgrimstocht van ons leven is, waar Hij niet mee vertrouwd is. En Hij kent de gevaren, moeilijkheden, en verzoeking die ons omringen. Als Hij niet Zelf door deze zee van moeite was gegaan, zodat Hij het moest uitroepen: "al Uw baren en golven slaan over Mij heen" (Psalm 42:8). Hij ervoer hoe het was om geen huis, honger en dorst en te hebben, Hij kende vermoeidheid (Mattheus 4:2, Johannes 4:6, Mattheus 8:20). Weet Hij niet wat het betekent om afgewezen te worden, om verlaten en veracht te worden door de mensen, en werd Hij niet verzocht zoals wij? Hij is "in alle dingen op gelijke wijze (als wij) verzocht geweest" (Hebreeën 4:15). Ja, heeft Hij niet Zelf vreselijke zielestrijd en pijnen verdragen, en de dood gesmaakt, en zelfs de meest vreselijke en ondoordringbare duisternis die plaatsvond bij het terugtrekken van Godsaanwezigheid, toen Hij daar als onze plaatsvervanger daar stond als antwoord op de roep om Goddelijke gerechtigheid? O, in dat geval, bestaat er dan een betrouwbaardere en meelevende Leider voor u als Christen? En herinner u, dat Hij het ruwe en doornige pad betreden heeft, zodat Hij ons nu kan leiden naar het beloofde land op een prettiger weg. Hij leidt niet nu hen die Hem volgen op het pad van armoede, lijden en pijn, dat Hij moest gaan, behalve dan om de noodzaak hen enige bijzondere lessen te leren van zijn liefdevolle zorg en liefde. Noch is het mogelijk dat degenen die Hij leidt ooit zullen wandelen in een ondoordringbare duisternis als gevolg van het feit dat God zijn aangezicht van hen heeft aangewend, want Hij heeft Zelf gezegd: "Ik ben het licht der wereld, wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben" (Johannes 8:12). Integendeel, de ervaring van hen die tot Hem staan in de relatie van een Herder of Leider (het Hebreeuwse woord betekent zowel Herder als Leider, in feite worden deze twee termen vrijwel synoniem als wij eraan denken dat in het Oosten, de herder, in tegenstelling tot de Westerse landen, waar de schapen voor hem uit gedreven worden, in het Oosten hij ze "Wanneer Hij zijn eigen schapen alle naar buiten gevoerd heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem" (Johannes 10:4)), is steeds geweest dat het bijgedragen heeft aan hun welzijn: "Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven", "Hij doet mij neerliggen in grazige weiden, Hij voert mij aan rustige wateren. Hij verkwikt mijn ziel. Hij leidt mij in de rechte sporen om zijns naams wil" (Psalm 23:6,2,3). En als zij grote moeilijkheden moeten doorstaan of de doodsvlei betreden geldt: "Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij, Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij" (Psalm 23:4). Ja, dat is wat onze gezegende Redder voor ons is, Hij leidt ons allen door dit leven, Hij leidt ons door de dood: "tot de dood toe zal Hij

ons leiden" (Psalm 48:15, letterlijk: "draagt ons erover"). En zelfs in de hemel behoudt Hij het karakter van Leider, want we lezen dat de verlostten het Lam volgen waar het ook gaat: "Want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens, en God zal alle tranen van hun ogen afwissen" (Openbaring 7:17). Tot slot, als zesde, wil ik in de overeenkomst tussen Mozes en Christus wijzen op het feit dat Mozes een KONING was, zoals geschreven staat: "Hij werd koning in Jesurun, toen de hoofden van het volk bijeenkwamen, de stammen van Israël alle tezamen" (Deuteronomium 33:5), en onze Here Jezus is ook Koning. Hij werd geboren als een Koning: "Waar is de Koning der Joden, die geboren is" (Mattheus 2:2), en boven het kruis waar Hij lezen leven in de dood uitgoot luidde de inscriptie: "De Koning der Joden" (Mark. 15:26). En nu in de hemel "heeft God Hem door zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Heiland om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken" (Handelingen 5:31) en "de Koning der koningen" (1 Timotheus 6:15) zal als Koning terugkeren om te zitten op de troon van zijn vader David en Hij "zal Koning zijn op de berg Sion en in Jeruzalem, en er zal heerlijkheid zijn ten aanschouwen van zijn oudsten" (Jesaja 24:23). Het is waar, dat Hij, net als Mozes, Hij nog een onge kroonde Koning is, maar spoedig zal Hij terugkeren in macht en heerlijkheid en zullen er "op zijn hoofd vele kronen zijn" (Openbaring 19:12). En wellicht zal de kroon die het meest schittert op het hoofd van Hem wiens hoofd eens bespot werd met een doornenkroon, de kroon zijn die Hem opgezet zal worden door het berouwvolle Israël, de kroon van David, die voor Hem uitverkoren is door zijn recht als de Zoon van David. Het was niet altijd zo dat Mozes erkend werd als Israëls koning. Er was een tijd dat hij zichzelf manifesteerde aan Israël dat "hij meende, dat zijn broeders zouden inzien, dat God hun door zijn hand verlossing wilde geven, maar zij zagen het niet in" (Handelingen 7:25). Zij verwierpen hem zeggend: "Wie heeft u als overste (letterlijk: "Vorst") en rechter over ons aangesteld?" (Exodus 2:14). Derhalve moest hij vluchten en veertig jaar bij de heidenen verblijven, waaruit hij ook een bruid voor zichzelf koos. Dat was ook het geval bij Christus: "Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen" (Johannes 1:11). Zij verwierpen Hem: "Doch zijn burgers haatten Hem en zonden Hem een gezantschap achterna met de boodschap: Wij willen niet, dat deze Koning over ons wordt" (Lukas 19:14). En dit heeft tot gevolg gehad dat de deur open ging voor de heidenen, uit wie nu het merendeel bestaat van het die de Kerk vormen, die de "bruid" van Christus is (Openbaring 21:2,9). Maar, net als Mozes na zijn vereniging met zijn heidense bruid terugkeerde naar zijn broeders naar het vlees toen zij in hun grootste wanhoop waren en hen, die hem eens verwierpen, verlostte, zo zal Christus na de verkiezing van het aantal dat met Hem in gemeenschap is gebracht, en zijn "bruid" volledig is, nog een keer terugkeren naar Israël en hen bevrijden van hun nationale en geestelijke slavernij (Handelingen 15:14-18, Romeinen 11:25-26, Zacheria 12:10). Dan zullen de woorden van Jeremia vervuld worden: "Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken, Die zal als Koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen, en dit is zijn naam, waarmee men Hem zal noemen: de HERE onze gerechtigheid" (Jeremia 23:5-6). En net zoals Mozes in zijn eigen persoon zowel het ambt van priester en koning combineerde (Psalm 99:6, Deuteronomium 33:5), zo lezen we ook van de Messias dat "Hij met majesteit bekleed zal zijn en als Heerser zitten op zijn troon, en Hij zal Priester zijn op de troon, heilzaam overleg zal er tussen hen beiden zijn" (Zacheria 6:13). Dit zijn de meest belangrijke punten van overeenkomst tussen Mozes en Christus. Er zijn nog veel meer overeenkomsten, die tot in minutieus detail getrokken kunnen worden. Maar, ik heb gekozen voor die van het algemeen belang waren en opvallend genoeg om in EEN hoofdstuk te behandelen. Voor hen die geïnteresseerd zijn, wil ik een verkorte vorm noemen van de 24 punten van overeenkomst tussen Mozes en Christus die H.L. Hastings, redacteur van het Amerikaanse blad "Christian" heeft genoemd in zijn schitterend boekje "The Mistakes of Moses", wat een

antwoord vormde op de ongelovige aanvallen op de Pentateuch en de inspiratie van Mozes: 1. Mozes werd geboren uit arme ouders, onder de regering van Farao, die een hardvochtige titan was. Christus werd geboren in armoede, en onder de regering van de wrede Herodes. 2. Mozes werd vervolgd en bestemd om te sterven tijdens zijn jeugd, zo ook Christus. 3. Mozes werd wonderbaarlijk gespaard tijdens zijn jeugd, terwijl andere kinderen werden uitgeroeid. Dat was ook het geval bij Jezus. 4. Mozes bracht veertig jaar van zijn leven door in nederige omstandigheden. Christus was tot zijn bediening een eenvoudige timmerman in Nazareth. 5. Mozes werd geopenbaard aan Israël met machtige tekenen en wonderen, op gelijke wijze demonstreerde Christus door zijn wonderen zijn Goddelijke autoriteit. 6. Mozes vastte veertig dagen in de wildernis van de Sinai, Christus vastte veertig dagen in de wildernis van Judea. 7. Mozes "heeft geweigerd door te gaan voor een zoon van Farao's dochter, maar hij heeft liever met het volk Gods kwaad verdragen, dan tijdelijk van de zonde te genieten" (Hebreeën 11:25), Christus wees "al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid" (Mattheus 4:9) af, en verkoos liever "een Man van smarten en vertrouwd met ziekte" (Jesaja 53:3) voor zijn volk te worden. 8. Mozes was trouw als dienstknecht, Christus "spijze was des wil te doen Desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen" (Johannes 4:34). 9. Mozes bevrijdde Israël van de slavernij in Egypte, Christus bevrijdde de mens van de slavernij van zonde en verval. 10. De zee gehoorzaamde Mozes, en splitste zich op zijn bevel, Christus "bestrafte de winden en de zee, en het werd volkomen stil" (Mattheus 8:26). 11. Mozes was de grondlegger van een staat, de eerste republiek, die de wereld heeft gekend, Christus was de Stichter en Grondlegger van een enorme gemeenschap van gelijke broeders en zusters, die zich sindsdien verspreid heeft over alle delen van de aarde. 12. Mozes was toegestaan om met God te praten "van aangezicht tot aangezicht" (Exodus 33:11), Christus had ook directe en persoonlijke gemeenschap met de Vader, zoals geen profeet ooit heeft gehad. 13. Mozes "gelaat straalde" (Exodus 34:35) van heerlijkheid als gevolg van de gemeenschap met God, van Christus lezen we, dat bij de verheerlijking op de berg, in het bijzijn van drie discipelen "zijn gedaante veranderde voor hun ogen en zijn gelaat straalde gelijk de zon en zijn klederen werden wit als het licht" (Mattheus 17:2). 14. Mozes voorspelde toekomstige gebeurtenissen, die vervuld zijn, zo ook Christus. 15. Hen die door Mozes geleid werden, werden in de wildernis op wonderbaarlijke wijze gevoed, Christus voedde ook duizenden op wonderbaarlijke wijze, en nu is Hijzelf "het brood des levens" (Johannes 8:35). 16. Mozes schonk Israël water uit een rots, Christus is de Rots der eeuwen, en Hij geeft "levend water" (Johannes 7:38) aan hen die dorstig zijn. 17. Mozes was middelaar van een Verbond, Christus is de Middelaar van het Nieuwe Verbond. 18. Mozes was "een eer zachtmoedig man" (Numeri 12:3), Christus was "zachtmoedig en nederig van hart" (Mattheus 11:29). 19. Israël kwam in opstand tegen Mozes, Christus werd ook verworpen. 20. Mozes stierf vanwege Israëls zonde (op dit punt verschil ik van mening. Mozes stierf louter vanwege en voor zijn eigen zonde), Christus stierf (daar ben ik het helemaal mee eens) als een verzoening voor onze zonden. 21. Mozes schijnt uit de dood opgewekt te zijn door Michaël, de aartsengel, omdat hij verscheen op de berg der verheerlijking, Christus stierf en werd begraven, maar Hij stond op uit het graf en trad Gods heerlijkheid binnen en zit nu aan Gods rechterhand. 22. Mozes belangrijkste werken werden volbracht na zijn dood, zijn wet heeft zijn indruk nagelaten in de wereld gedurende vele eeuwen, en kenmerkt hem als de meest invloedrijke mens die ooit op deze aardbodem leefde, Christus werkelijke werk begon ook toen zijn aardse loopbaan was beëindigd, en in zijn steeds wijder en voortdurende verspreidende invloed door alle eeuwen heen, toont aan dat Hij de Zoon van God is, de Redder van de wereld, het machtigste Wezen dat ooit de menselijke gedaante aannam. 23. Van Mozes wordt gezegd: "Zoals Mozes, dien de HERE gekend heeft van aangezicht tot aangezicht, is er in Israël geen profeet meer opgestaan - getuige al de tekenen en wonderen, die de HERE hem heeft opdragen te doen in het land Egypte aan Farao, aan al zijn hovelingen en aan zijn gehele land, en getuige al het machtsbetoon en al de schrikwekkende,

grote daden, die Mozes ten aanschouwe van geheel Israël gewrocht heeft" (Deuteronomium 34:10-12), van Christus staat geschreven dat Hij "de werken onder hen gedaan had, die niemand anders gedaan heeft" (Johannes 15:24). 24. Mozes was de eerste en enige man aan wie God ooit volmacht verleende om wetten aan Israël te geven, op gelijke wijze is Christus de laatste en enige Persoon die God volmacht gegeven heeft om wetten te geven voor de regering van de mensheid. En hoewel de openbaringen en wetten beiden zijn overtreden en vervorm door de tradities van de mensheid, toch hebben zij beide standgehouden in ongeëvenaarde en niet te evenaren uitmuntendheid, als de openbaringen van de Goddelijke wil aan de mensenkinderen. Tot slot wil ik mij nu spoeden naar de conclusie door in het kort te wijzen op enkele punten van VERSCHIL die de superioriteit van onze Verlosser, Leider, Profeet, Priester en Koning ten opzichte van Mozes die ook in deze verschillende verhoudingen stond met Israël. Ten eerste: Het eerste en belangrijkste punt van de superioriteit van Christus ten opzichte van Mozes bestaat hierin, dat terwijl Mozes slechts enkel mens was en de dienstknecht van God, Christus Goddelijk is en de Zoon van God: "Want Hij is zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd, als de bouwmeester hoger eer geniet dan het huis. Want elk huis wordt door iemand gebouwd, maar de bouwmeester van alles is God. Nu was Mozes wel geheel getrouw in geheel zijn huis als dienaar om te getuigen van hetgeen gesproken zou worden, maar Christus als Zoon over zijn huis. Zijn huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen (tot het einde onverwikt) vasthouden" (Hebreeën 3:3-6). Ten tweede: Als wij de verschillen opmerken tussen de verlossing die door Mozes werd bewerkstelligd met die van Christus, moeten we ook hier de superioriteit van Christus vaststellen. De verlossing die Mozes bewerkstelligde was tijdelijk in zijn aard, en slechts voor EEN volk, terwijl de verlossing die Christus tot stand bracht, zoals ik al heb aangetoond, geestelijk en eeuwig in zijn aard was, en voor de hele wereld. O, dat ik deze waarheid in ieder hart en bewustzijn kon doen wonen van ieder lid van de Kerk van Christus! Jezus Christus "is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld" (1 Johannes 2:2). En het is de plicht van hen die dit weten om deze gezegende waarheid te proclameren aan hen die hier nog onwetend van zijn: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" (Johannes 3:16). Ten derde was Mozes, zoals ik aangetoond heb, een priester, maar net als zijn broer Aaron, met wie hij wordt geklasseerd (Psalm 99:6), en het gehele Aäronitische geslacht, was zijn bediening onvolmaakt, zowel in zichzelf als in zijn doeltreffendheid, en veranderlijk: "Dezen verrichten slechts dienst bij een afbeelding en schaduw van het hemelse" (Hebreeën 8:5). Maar Christus heeft "omdat Hij in eeuwigheid blijft, een Priesterschap, dat op geen ander kan overgaan" (Hebreeën 7:24). En zijn Priesterschap is ook volmaakt en aan het vervolmaken, omdat Hijzelf volmaakt is: "Immers zulk een Hogepriester hadden wij ook nodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven, Die niet, gelijk de hogepriesters, van dag tot dag eerst offers voor zijn eigen zonden behoeft te brengen en daarna voor die van het volk, want dit laatste heeft Hij eens voor altijd gedaan, toen Hij Zichzelf ten offer bracht. Want de wet stelt als hogepriester mensen, die met zwakheid behept zijn, maar het plechtige woord van de eed, die nÓ de wet kwam, stelt de Zoon, Die in eeuwigheid volmaakt is" (Hebreeën 7:26-28). Ten vierde: Door Mozes werd de wet gegeven, die "in geen enkel opzicht het volmaakte gebracht" heeft (Hebreeën 7:19), want het oogmerk van de wet is slechts de onvolmaaktheid te tonen, door hem te laten zien wat hij zou moeten zijn en niet is (Romeinen 7), "want de wet is door Mozes gegeven", maar "de genade en waarheid zijn door Jezus Christus gekomen" (Johannes 1:17) en een openbaring van wat God voor ons is en zijn rechtvaardigheid, die ons vindt waar de wet van Mozes ons heeft achtergelaten - in de staat van onvolmaaktheid - en Hij wil "ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn" (Colossenzen 1:28). Dit is in werkelijkheid het principiële punt van verschil tussen het oude Verbond dat God door Mozes maakte en het Nieuwe Verbond

(Jeremia 31:31-34) dat Hij door Christus maakte. Het eerste hing af van de rechtvaardigheid van de mens, het tweede slechts op de rechtvaardigheid van God. Het eerste, in plaats van de mens volmaakt te maken, verlangde van hem volmaakt te zijn, voordat hij kon genieten van de voorrechten die eraan verbonden waren. En omdat de mens deze voorwaarde niet kon vervullen zegt God: "mijn verbond, dat zij verbroken hebben" (Jeremia 31:32). In het tweede wordt de mens erkend als zondaar, die toch niet wordt uitgesloten te delen in de zegeningen vanwege zijn zonden, omdat het komt met de gezegende belofte: "Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken (Jeremia 31:34), en omdat het gebaseerd is op de rechtvaardigheid van God, kan het nooit verbroken worden, want "zijn gerechtigheid houdt eeuwig stand" (Psalm 111:3). Ten vijfde: Mozes was Israëls leider en hij leidde hen "in de woestijn veertig jaren lang" (Handelingen 7:36), maar hij heeft hen nooit door de Jordaan geleid, noch hen in het beloofde land gebracht. Maar Jezus, onze Leider, leidt zijn volgelingen direct naar de heerlijkheid, want zoals ik al heb laten zien, Hij leidt ons niet alleen door het hele leven, maar Hij leidt ons ook "door een dal van diepe duisternis" (Psalm 23:4), letterlijk: "het dal van de schaduw des doods", en zelfs in de hemel behoudt Hij de hoedanigheid van Leider, want Hij leidt de zijnen, Hij "zal hen weiden en hen voeren naar de waterbronnen des levens" (Openbaring 7:17). Ten zesde: Mozes gaf Israël tweekeer water doordat hij op een rots sloeg, "en die rots was de Christus" (1 Corinthiërs 10:4), maar het water dat hij gaf bevredigde zelfs hun lichamelijke dorst niet, want gedurende hun hele zwerftocht was hun meest voorkomende klacht dat zij dorstig waren. Maar Christus zegt: "Maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwige leven" (Johannes 4:14). Ten zevende: Mozes "was zeer zachtmoedig" (Numeri 12:3), en in dit opzicht een type van Hem, Die "zachtmoedig en nederig van hart" was (Mattheus 11:29). Maar als Mozes zwaar op de proef werd gesteld, dan verdwenen zijn zachtmoedigheid en geduld: "en hij sprak onbezonnen met zijn lippen" (Psalm 106:33), maar Christus heeft "zulk een tegenspraak van zondaren tegen Zich verdragen" (Hebreeën 12:3) en "die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed niet dreigde" (1 Petrus 2:23), en Hij heeft altijd, zelfs onder de grootste provocaties, een meer dan menselijke geest van lankmoedigheid en vergeving getoond. Zelfs aan het kruis kon Hij zijn Vader bidden om zijn vijanden te vergeven: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen" (Lukas 23:34). Ten achtste: De werkelijke heerlijkheid van de bediening van Mozes, zijn nadrukkelijke heen wijzing naar de Messias en zijn bediening, was verborgen, zoals getypeerd wordt door de woorden: Wanneer de Israëlieten aan het gelaat van Mozes zagen, dat de huid van zijn gelaat straalde, deed Mozes de doek weer voor zijn gelaat" (Exodus 34:35), wat aangaf "geheel anders dan Mozes, die een bedekking voor zijn gelaat deed, opdat de kinderen Israëls geen blik zouden slaan op het einde van hetgeen moest verdwijnen" (2 Corinthiërs 3:13). "Het einde", dat is "Christus, het einde der wet" (Romeinen 10:4, vgl. 2 Corinthiërs 3:12-18). Maar nu is het zo: "God, Die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten, om ons te verlichten met de kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus" (2 Corinthiërs 4:6). En deze "heerlijkheid" is niet verborgen, want: "wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest is" (2 Corinthiërs 3:18). Ten negende is er ook een glorieus verschil tussen de wonderen van Mozes en de wonderen van Christus. De wonderen van Mozes waren allen vernietigend in hun aard, terwijl die van Christus genezend waren. Het eerste wonder van Mozes was water veranderen bloed, maar het eerste wonder van Christus was water veranderen in wijn. En tot slot, ten tiende: Mozes was koning van Jeschurun (Deuteronomium 33:5), maar Christus is "Here der heren en Koning der koningen" (Openbaring 17:14), en als Hij terugkeert "zal Hij heersen van zee tot zee, van de Rivier tot aan het einde der aarde ..... de koningen van Tarsis en de kustlanden Hem

geschenken brengen, de koningen van Saba en Seba Hem schatting offeren, mogen alle koningen zich voor hem neerbuigen, alle volkeren Hem dienen" (Psalm 72:8-11). "En ik zag (iets) als een zee van glas met vuur vermengd, en de overwinnaars van het beest en van zijn beeld en van het getal van zijn naam, staande aan de glazen zee, met de citers Gods. En zij zingen het lied van Mozes, de knecht Gods, en het lied van het Lam, zeggende: Groot en wonderbaar zijn uw werken Here god, Almachtige, rechtvaardig en waarachtig zijn uw wegen, Gij, Koning der volkeren! Wie zou niet vrezen, Here, en Uw naam niet verheerlijken? Immers, Gij alleen zijt heilig. Want alle volken zullen komen en zullen voor u neervallen in aanbidding, omdat Uw gerichten openbaar zijn geworden" (Openbaring 15:2-4).

HOOFDSTUK 7

JESAJA 53: MESSIAANS OF NIET?

Zie, Mijn Knecht zal voorspoedig zijn, Hij zal verhoogd, ja, ten eerste verheven zijn. Zoals velen zich over U ontzet hebben - zozeer misvormd, niet meer menselijk was zijn verschijning, en niet meer als die der mensenkinderen zijn gestalte - zo zal Hij vele volken doen opspringen, om Hem zullen koningen verstommen, want wat hun niet verteld was, zien zij, en wat zij niet gehoord hadden, vernemen zij. Wie gelooft, wat wij gehoord hebben, en aan wie is de arm des HEREN geopenbaard? Want als een loot schoot Hij op voor zijn aangezicht, en als een wortel uit dorre aarde, Hij had gestalte noch luister, dat wij Hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij Hem zouden hebben begeerd. Hij was veracht en van mensen verlaten, een Man van Smarten en vertrouwd met ziekte, ja, als iemand voor wie men het gelaat verbergt, Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht. Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen, wij echter hielden Hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdrukte. Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld, de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden. Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de HERE heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen. Hij werd mishandeld, maar Hij liet Zich verdrukken en deed zijn mond niet open, als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij zijn mond niet open. Hij is uit verdrukking en gericht weggenomen, en wie onder zijn tijdgenoten bedacht, dat Hij is afgesneden uit het land der levenden? Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest. En men stelde zijn graf bij de goddelozen, bij de rijke was Hij in zijn dood, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in zijn mond is geweest. Maar het behaagde de HERE Hem te verbrijzelen. Hij maakte Hem ziek. Wanneer Hij Zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben. Om zijn moeitevol lijden zal Hij het zien tot verzadiging toe, door zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal Hij dragen. Daarom zal Ik Hem een deel geven onder velen en met machtigen zal Hij de buit verdelen, omdat Hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl Hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft" (Jesaja 52:13-15, 53:1-12). Moderne Joden, in gezelschap van een aantal rationalistische, zogenaamde, Christenen trachten in deze tijd intensief de Messiaanse toepassing van deze opmerkelijke profetie af te zwakken. En dat is geen wonder, want de leer van en lijdende Messias, Die een Redder van zonde is, zoals zo duidelijk geleerd wordt in dit hoofdstuk, is weerzinwekkend, zowel voor Jood als heiden, die niet de kennis van zonde bezitten en het bewustzijn van de noodzaak van redding, en dat is noodzakelijk om deze leer te kunnen aanvaarden. Hengstenberg zegt: "Omdat zij de heiligheid van God niet kennen en onwetend zijn van het gewicht van de wet, verbeelden zij zich dat zij uit eigen kracht, door de werken van de

wet, voor God gerechtvaardigd kunnen worden.” Hun bezwaren tegen de Messiaanse interpretatie, en de interpretatie die daarvoor in de plaats zou moeten treden, zullen we verderop beschouwen. Maar allereerst zal ik trachten aan te tonen dat het gewicht van Joodse autoriteit de overhand heeft ten gunste van de Messiaanse interpretatie van dit hoofdstuk. En ik zal duidelijk maken dat op dit bijzondere onderdeel de autoriteit van de traditie van het aller grootste belang is. Dat tot recent deze profetie vrijwel algemeen is aanvaard door de Joden als verwijzend naar de Messias is duidelijk uit een aantal gezaghebbende bronnen, zoals de Targom Jonathan, die de Messias bij name noemt in Jesaja 53:13, uit de Talmud (Sanhedrin, fol. 98b), en uit de Zohar, een boek dat Joden in de regel niet noemen zonder de benaming “heilig”, en dat de volgende passage bevat in zijn commentaar op Exodus: “de zielen die in de hof van Eden beneden zijn, gaan elke nieuwe maan en sabbat naar de plaats die genoemd wordt de Muren van Jeruzalem. Na hun reis en allen aanschouwd hebben die pijn en ziekte lijden en martelaren zijn voor de eenheid van hun God, keren zij terug en verhalen dit aan de Messias. Als zij Hem vertellen van de ellende van Israël in hun ballingschap, en van de goddelozen onder hen die geen aandacht hebben om hun God te kennen, dan verheft Hij zijn stem en huilt om hun goddeloosheid, en aldus is geschreven: "Maar om onze overtredingen werd Hij doorboord" etc. Dan keren deze zielen terug om te verblijven in hun eigen plaats. Er is de hof van Eden een paleis, dat genoemd wordt het Paleis van de zonen der ziekte, dit paleis gaat de Messias dan binnen en noemt iedere ziekte, iedere pijn, en iedere kastijding van Israël op, en zij komen allen en rusten op Hem. En als het niet zo was dat Hij niet aldus Israël verlichte door het op Zichzelf te nemen, was er geen mens in staat in staat om Israëls kastijdingen voor de overtreding van de wet te dragen, en dat is wat geschreven staat: "Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen"”. Het wordt ook erkend door Abarbanel, die zijn commentaar begint met te zeggen: “De eerste vraag is vast te stellen naar wie dit verwijst, want de geleerden onder de Nazareeërs passen dit toe op de man die gekruisigd werd in Jeruzalem aan het eind van de tijd van de tweede Tempel. Hij was volgens hen de Zoon van God, die vlees geworden is door de schoot van een maagd, zoals in hun geschriften beschreven staat. Maar Jonathan ben Uzziel verklaart het in de Targom als slaande op de toekomstige Messias, en dit is ook de mening van onze eigen geleerden in de meerderheid van hun Midrashim.” In feite werd tot Rashie, die het toepaste op het Joodse volk, de Messiaanse interpretatie van dit hoofdstuk vrijwel algemeen aangenomen door de Joden. En de visie van Rashie, hoewel gedeeld door Aben Ezra (die echter enige twijfel betracht, want hij begint zijn commentaar met de erkenning: “Dit is een uitzonderlijk moeilijk gedeelte”), Kimchi (die toegeeft dat hij polariserend schrijft “in antwoord op de afvalligen”) en anderen, werd als onbevredigend verworpen door Maimonides, die door de Joden als hoogste autoriteit wordt beschouwd. Ook Alshech en vele anderen verwierpen de opvatting dat dit Schriftgedeelte op het Joodse volk zou slaan. Een van hen, R. Mosheh Kohen Iben Crispin, uit Cordova en later Toledo (14e eeuw), schrijft dat de interpretatie van Rashie “het gedeelte verdraait van zijn oorspronkelijke betekenis, en dat in waarheid het door God gegeven was als een beschrijving van de Messias, waardoor als iemand aanspraak zou maken de Messias te zijn, de overeenkomsten of niet-overeenkomsten beoordeeld konden worden of hij de Messias was of niet.” Weer een ander, R. Eliyyah de Vidas, zegt: “de betekenis van "om onze overtredingen werd Hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld" (Jesaja 53:5) is, dat omdat de Messias onze ongerechtigheden draagt en tot gevolg heeft dat Hij verbrijzeld zal worden, de gevolgtrekking moet luiden dat wie niet toegeeft dat de Messias moet lijden voor onze ongerechtigheden, ze zelf zal moeten ondergaan en doorstaan.” Voordat ik de stelling dat het om het hier om het Joodse volk gaat aanvecht, wil ik nog twee getuigenissen van een Joodse bron toevoegen die deze profetie als Messiaans interpreteren. Het eerste gedeelte is uit de gebeden voor de Grote Verzoendag, die vandaag de dag door de Joden wordt gebruikt, en het tweede is uit het hele oude Pesichta, aangehaald in de Akbath Rochel. Net als in de voorgaande citaten, gebruik ik de vertalingen van Driver en Neubauer in hun bijzonder

kostbare verzameling van Joodse interpretaties van Jesaja 53 ("The Jewish Interpreters of Jesaja 53", met een inleiding door Pusey). De gedeelten luiden als volgt: "Wij huiveren in onze ellende, zelfs tot nu toe! Onze rots is niet naderbij gekomen, Messias, onze Rechtvaardigheid heeft Zich van ons afgekeerd, wij zijn in hevige angst, en er is niemand om ons te rechtvaardigen. Onze ongerechtigheden en het juk van onze overtredingen zal Hij dragen, want "om onze overtredingen werd Hij doorboord" (Jesaja 53:5), Hij zal onze zonden zal Hij op zijn schouders dragen, zodat wij vergeving voor onze ongerechtigheden zullen vinden, en "door zijn striemen is ons genezing geworden" (Jesaja 53:5). O, Eeuwige Ene, de tijd is gekomen om een nieuwe schepping te maken, laat Hem vanuit het hemelgewelf komen, laat Hem te voorschijn komen vanuit Seïr, dat Hij ons zijn stem in de Libanon voor de tweede keer doet horen door de hand van Yinnon (Yinnon is een van de rabbijnse namen van de Messias, afgeleid van Psalm 72:17)." "De Heilige Ene bracht de ziel van de Messias voort, en zei tot Hem: Bent u bereid om geschapen te worden en mijn zonen na zesduizend jaar te verlossen? Hij antwoordde: Dat ben Ik. En God antwoordde: In dat geval, moet U de kastijdingen op U nemen om hun ongerechtigheden uit te wissen, zoals geschreven staat: "Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen" (Jesaja 53:4). De Messias antwoordde: Ik zal ze met vreugde op Mij nemen." Nu, om ons te richten op een onderzoek van de profetie zelf, willen we allereerst opmerken dat het algemeen aanvaard wordt dat deze eigenlijk begint met Jesaja 52:13: "Zie, Mijn Knecht", zodat als wij kunnen vaststellen wie deze "Knecht" is, we uiteraard het onderwerp van het hele gedeelte ontdekken. Immers dat het gehele hoofdstuk spreekt over dezelfde Persoon (of hetzelfde object, zoals onze tegenstanders zouden willen) kan niet worden ontkend, als we bezien dat aan het einde dezelfde naam wordt genoemd, als er geschreven staat: "Door zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal Hij dragen" (Jesaja 53:11). Wij zullen niet uitweiden over een kritisch onderzoek van woorden, want de Hebreeuwse vertalingen leveren zo niets op, want bijna elke Joodse letterlijke vertaling zou ons doel dienen. De drie of vier woorden waarvan de Joden, die een tegengestelde discussie voeren, en deze woorden op zo'n manier vertalen dat zij niet toepasbaar zijn op Jezus, zullen we verderop bekijken, als we de Joodse bezwaren beantwoorden. Rashie, die zeker verreweg de meeste volgelingen heeft onder de Joden en rationalisten vandaag de dag, zegt dat met de "Knecht" Israël, of de rechtvaardigen onder hen bedoeld worden. En deze theorie is, denken wij, de enige die het waard is te ontzenuwen. Immers alle andere interpretaties, of het nu Jeremia, Jesaja zelf, Hizkia of Job betreft, wat wel getracht is, zijn opgeblazen door de Joodse commentaren en critici zelf. Er is een nieuwe theorie, die voor het merendeel verdedigd door heidense tegenstanders van het Christendom, namelijk dat met de benaming "Knecht", in het enkelvoud, de belichaming van de profeten is gepersonifieerd. Maar hiertegen heeft Dr. Alexander McCaul juist geantwoord, dat ten eerste het onderwerp waarover gesproken voortdurend in het enkelvoud genoemd wordt, en dat niet in de derde-, maar in de eerste persoon (Jesaja 49:1-6, 50:4-9). Ten tweede, het "hele lichaam" van de profeten waren niet allen lijdend, en zeker niet plaatsvervangende lijdens voor de zonden van anderen. En ten derde hebben de profeten Israël niet hersteld of de heidenen bekeerd. Ten vierde hebben de profeten de heerlijkheid en verheerlijking verkregen, zoals die beschreven wordt van de Knecht van Jahweh, Die "verhoogd, ja ten hoogste verheven zal zijn" (Jesaja 52:13, vgl. Jesaja 49:7, 52:13-15). Deze weerlegging betreft niet de genoemde van Israël als "Knecht", en wellicht vanwege de eenvoudige reden dat het te vleiend is voor het nationale gevoel en tamelijk geloofwaardig bij een louter gekunstelde bekendheid met het gedeelte en de context. Maar ten eerste, terwijl we toegeven, dat in de voorgaande hoofdstukken van deze profetie Israël in het enkelvoud de geadresseerde is als "knecht", dit altijd geschiedt met de naam Israël, met uitzondering van Jesaja 43:10, waar echter het onderwerp (Israël) in hetzelfde vers in het meervoud wordt genoemd om misverstanden te voorkomen: "mijn getuigen, en mijn knecht". Dus in Jesaja 41:8: "Maar gij Israël, mijn knecht", Jesaja 44:1,2: "Mijn knecht Jakob", Jesaja

44:21: "Jakob, Israël, want gij zijn Mijn knecht", Jesaja 45:4: "Ter wille van mijn knecht Jakob en van Israël", en 49:3: "Gij zijt mijn knecht, Israël". Hieruit blijkt dat het blote feit dat het onderwerp van onze profetie, Jesaja 52:13-53:12, "Knecht" genoemd wordt, Hem niet langer identificeert met Israël, maar apart staat, zoals de profeet Jesaja zelf die "knecht" genoemd wordt (Jesaja 20:3, 44:26) of Eljakim die met dezelfde naam "knecht" genoemd wordt door dezelfde profeet (Jesaja 22:20). Nee, het feit dat de profeet over het onderwerp van deze profetie in het enkelvoud, en Hem zonder een bijzondere benaming karakteriseert, bewijst dat hij niet Israël kon hebben bedoeld of Eljakim of zichzelf, anders zou hij op zijn principe hebben voortgebouwd en de naam van Israël of Jakob hebben toegevoegd, zoals hij onveranderlijk deed. Ten tweede hebben we direct en uitdrukkelijk bewijs van de context dat de "Knecht" hier niet Israël kan betekenen. Immers in Jesaja 49:5 waar deze "Knecht" wordt geïntroduceerd en wel op zo'n manier wordt beschreven dat er geen spoor van twijfel is met betrekking tot zijn identiteit met het onderwerp van Jesaja 53. We lezen in deze introductie: "Zo zegt de HERE, Die Mij van de moederschoot aan vormde tot zijn Knecht, om Jakob tot Hem terug te brengen en om Israël tot Hem vergaderd te doen worden ..... Het is te gering, dat Gij Mij tot een Knecht zoudt zijn om de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terug te brengen, Ik stel U tot een Licht der volken, opdat Mijn heil reike tot het einde der aarde" (Jesaja 49:5-6). Welnu, als deze "Knecht" "Jakob tot Hem" moet "terugbrengen en om Israël tot Hem" moet "vergaderen" en "de stammen van Jakob weder op te richten en de bewaarden van Israël terugbrengen", hoe kan Hij dan Israël of Jakob zelf zijn? In Jesaja 42:1 lezen we: "Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun, mijn uitverkorene, in Wie Ik een welbehagen heb. Ik heb Mijn Geest op Hem gelegd, Hij zal de volken het recht openbaren", Jesaja 42:6: "Ik, de HERE, heb U geroepen in gerechtigheid, Uw hand gevat, U behoud en gesteld tot een verbond voor het volk, tot een licht daar natiën". "Volk" staat hier tegenover tot "natiën", en "volk" moet dus Israël betekenen. Deze "Knecht" dan zal het "nieuwe verbond" zijn voor Israël dat God beloofde met hen te maken (Jeremia 31:30, Ezechiël 34:25, 37:26) en kan daarom niet Israël zijn. Wederom, in het gedeelte zelf staat in Jesaja 53:8 geschreven: "Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest". Nu wie is "mijn volk"? En het antwoord komt van iedereen, inclusief de Joden, dat deze benaming (die in het enkelvoud altijd van toepassing is op hen), dat het Israël betekent. Als "de plaag" op het onderwerp van deze profetie "op Hem is geweest om de overtreding van mijn volk", dat is Israël, dan volgt daar logischerwijs uit, dat het niet Israël zelf kan zijn die de onschuldig lijdende is. Hieraan kan het feit worden toegevoegd dat het onderwerp van deze profetie dezelfde is, Die als Sions Bemiddelaar (Jesaja 62:1) en Israëls Trooster (Jesaja 63:1-3). Ten derde: om staande te houden dat de "Knecht" die hier beschreven wordt Israël als volk is, en niet de Messias, staat gelijk aan te zeggen dat er geen Messias is in de OUD-TESTAMENTISCHE Geschriften. Dit gedeelte, en de hele profetie (Jesaja 40-66) handelt over de nationale bevrijding van Israël en de geestelijke bevrijding van zowel Jood als heiden, die tot stand zou komen door de openbaring van de heerlijkheid van God, zodat alle vlees het zal aanschouwen. In feite is het een vergroting van de belofte die aan Abraham gedaan werd en de profetie die Jakob heeft uitgesproken. En als de Bevrijder niet de Messias is, maar Israël, dan is er helemaal geen Messias, want het is de "Knecht", Die "vele volken zal doen opspringen" (Jesaja 52:15) en "Koningen zullen dit zien en opstaan", en zich neerbuigen" (Jesaja 49:7), Die "de stammen van Jakob weder op zal richten en de bewaarden Israëls zal terug brengen, Ik stel U tot een Licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde" (Jesaja 49:6). Maar ik heb de onwaarheid van de veronderstelling dat Israël, los van de Messias, een zegen voor de aardbodem zou zijn voor alle geslachten van de aardbodem al aangetoond. Deze heerlijkheid behoort slecht aan EEN Individu, uit EEN bijzonder geslacht en stam van Israël. Dit feit wordt door Jesaja zelf verklaard, die zegt: "En er zal een Rijsje voortkomen uit de tronk van Isai" (Jesaja 11:1), "En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als

een Banier der natiën, en zijn rustplaats zal heerlijk zijn" (Jesaja 11:10). Welnu, merk op, dat de naam die de profeet toepast op Hem, om Wie de volkeren zich zullen vergaderen "Rijsje" of letterlijk "Wortel", en dat is precies hoe hij over het onderwerp van het drieenvijftigste hoofdstuk spreekt: "Want als een loot schoot Hij op voor zijn aangezicht, en als een wortel uit dorre aarde" (Jesaja 53:2), en dat is hetzelfde woord als in Jesaja 11:1. Ja, het is "de Wortel", die "opschoot" in nederigheid, in Wie men eerst "gestalte noch luister" (Jesaja 53:2) ontdekte, Die verhoogd is en verheven, en Die nu bezig is in een boom de vruchten te ontwikkelen, die tot genezing zullen zijn voor alle volken op het aardoppervlak (vgl. Openbaring 22:2). Ten vierde komt de beschrijving van de "Knecht" in Jesaja 52:13-53:12 niet overeen met het karakter van Israël zoals dat niet alleen in andere delen van de Schrift wordt beschreven, maar ook door dezelfde profeet. Immers de "Knecht" wordt beschreven als volmaakt onschuldig, maar lijdend voor de zonde en schuld van anderen. Ja, sterker nog, Hij wordt niet alleen beschreven als Zelf zijnde rechtvaardig, maar is bevoorrecht om anderen rechtvaardig te verklaren. Er staat geschreven: "door zijn kennis, zal Mijn Knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal Hij dragen" (Jesaja 53:11), en in 10 lezen we: "maar het behaagde de HERE Hem te verbrijzelen. Hij maakte Hem ziek. Wanneer Hij Zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben". Welnu, als we naar Leviticus gaan, zullen we ontdekken dat een offer voor de zonde, of het een lam of een stier was, volkomen gaaf moest zijn, wat getypeerd wordt dat Hij die in Jesaja 53:7 "als een lam dat ter slachting geleid wordt" voor onze zonden en ongerechtigheden, Zelf zonder EEN gebrek of zonde moest zijn, zonder enige morele onvolkomenheid. En dat is ook louter wat ons gezond verstand voorschrijft. Want wat zouden we denken van een misdadiger, die zelf door de wet ter dood is veroordeeld, naar voren zou treden en zichzelf op te offeren voor een andere misdadiger te sterven, die aan precies dezelfde misdaad schuldig was als hijzelf? Het is niet in zijn macht zijn leven te geven dat hij zelf verbeurd heeft om daarmee een ander te redden. En daarom moest de Knecht" in dit hoofdstuk, zelfs als er niet geschreven stond dat "Hij geen onrecht heeft gedaan en geen bedrog in zijn mond is geweest" (Jesaja 53:9), volkomen volmaakt moest zijn, omdat Hij wordt voorgesteld als een offer voor de zonde van anderen. Nu dat kan niet het geval zijn van welk volk of mens dan ook, want de Bijbel en onze ervaring leert ons dat "er immers geen mens is die niet zondigt" (1 Koningen 8:46), en dat "niemand rechtvaardig is, ook niet EEN" (Romeinen 3:11). En bovendien zegt Jesaja van Israël: "Wee het zondige volk, de natie, beladen met ongerechtigheid, het gebroed van boosdoeners, de verdorven kinderen" (Jesaja 1:4), "van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf" (Jesaja 1:5). En als het gaat om anderen rechtvaardig te maken, dan stelt Jesaja zelfs het Godvrezende deel van Israël, hen die wachten op de redding van God, voor als: "een onreine, al onze gerechtigheden als een bezoedeld kleed" (Jesaja 64:6), die het zelf niet waard zijn te verschijnen in de aanwezigheid van God, laat staan anderen kunnen rechtvaardigen. In wezen, de enige rechtvaardigen die Jesaja in Israël kent, zijn zij die "recht van Mijnentwege" (Jesaja 54:17) kennen, die hun rechtvaardiging grondvesten in de soevereine gunst en genade van God, en in zichzelf beseffen dat zij verre zijn van het hebben van voldoende rechtvaardiging om anderen daarin te kunnen laten meedelen. Dus als het erom gaat dat de Joden lijden voor de zonde van anderen, zoals sommige eerder genoemde commentatoren ons willen doen geloven, dan is dat niet waar. Zij hebben geleden en lijden nog, maar geheel voor hun eigen zonden. Lees Leviticus 26, waar alle verstrooiingen, lijden en rampen die de Joden hebben ervaren, en nog zullen ervaren - totdat "de Israëlieten zich zullen bekeren, en de HERE, hun God zoeken, en David, hun Koning" (Hosea 3:5) - honderden jaren voordat zij vervuld werden, minutieus zijn beschreven door hun grote wetgever en profeet Mozes. Zegt Mozes dat dit lijden plaatsvervangend zal zijn voor de zonde van andere volken op de aarde? Nee, hij zegt, dat als zij lijden, dit geheel het gevolg zal zijn van hun eigen zonde: "En indien gij desondanks niet naar

Mij luistert en u tegen Mij blijft verzetten, dan zal ook Ik Mij met grimmigheid tegen u verzetten en Ik, ja Ik, zal u zevenmaal tuchtigen over uw zonden, en gij zult het vlees uwer zonen eten en het vlees uwer dochters zult gij eten" (Leviticus 26:27-29), "uw steden zal Ik tot een puinhoop maken en uw heiligdommen verwoesten en Ik wil niet meer uw liefelijke reuk ruiken. Ik Zelf zal het land verwoesten, zodat uw vijanden, die daarin wonen, zich daarover zullen ontzetten. Maar u zal Ik onder de volken verstrooien en Ik zal achter u het zwaard trekken" (Leviticus 26:31-33), "En Ik zal vrees brengen in de harten van hen die van u zijn overgebleven, in de landen hunner vijanden, zodat het geluid van een opgejaagd blad hen opjaagt, en zij zullen vluchten, zoals men vlucht voor het zwaard, en vallen zonder dat er een vervolger is" (Leviticus 26:36,37), "En wie van u overgebleven is (zal hun lijden plaatsvervangend zijn voor andere landen? Nee, zij:) zullen in de landen hunner vijanden wegwijnen vanwege hun ongerechtigheid en ook vanwege de ongerechtigheid hunner vadersen zullen zij, evenals deze, wegwijnen" (Leviticus 26:39). En dit zal voortduren totdat "zij hun ongerechtigheid en die hunner vadersen belijden" (Leviticus 26:40), dan zullen zij, als teken van hun aanvaarding teruggebracht worden vanuit alle landen waarnaar zij verstrooid waren, en daar zich in de bescherming en genegenheid van God verheugen. Maar, tot deze belijdenis zijn, helaas, de Joden als een volk nog niet gekomen, en EEN bewijs daarvan is, dat zij zichzelf durven aan te matigen dat zij in een staat van volmaaktheid en vlekkeloze onschuld verkeren, die echter alleen toebehoort aan de Messias, de Heilige Ene van Israël. Maar in werkelijkheid spreken de Joden zichzelf tegen over de theorie waarop hun interpretatie is gebaseerd. Want, terwijl om uiteenlopende redenen, zij Jesaja 53 op zichzelf interpreteren, ze zich zo voordoen als volkomen onschuldig en volmaakt, zij op andere momenten als zij geconfronteerd worden met andere profetieën, die de tijd van de komst van de Messias voorspellen, waarvan zij menen dat deze is geschied, zij tegen Christenen zeggen: "u hebt het niet bij het rechte eind, de tijd wanneer de Messias moest komen volgens de profeten, is voorbij, maar dit bewijst niet dat Jezus van Nazareth de Messias was, omdat Hij op het juiste moment kwam, want de vervulling van de profetieën is uitgesteld, en de reden van de vertraging zijn onze zonden en grote verdorvenheid." Een voorbeeld van deze inconsequentie vinden we bij Rashie, die de eerste was die Jesaja 53 interpreteerde als slaande op het Joodse volk. Terwijl hij in zijn interpretatie van Jesaja 53 Israël rechtvaardig verklaart, hij in zijn commentaar op de Talmud ("Sanhedrin Chelek", fol. 97, Colossenzen 1) zegt in een gedeelte dat tracht te verklaren waarom de Messias niet op het juiste moment kwam - dat is aan het einde van vierduizend jaar na de schepping -: "vanwege onze ongerechtigheden kwam de Messias niet aan het einde van de vierduizend jaar". Een nog sterker voorbeeld van Rashie is dat hij in zijn commentaar op de Talmud over Jesaja 53 ("Sanhedrin", fol. 93, Colossenzen 1), hij dit hoofdstuk wel als Messiaans interpreteert! Een soortgelijke vorm van zichzelf tegenspreken door Rashie doet zich voor in de dubbele manier waarop hij omgaat met Zacheria 12:10: "zij zullen Hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben". Want, in zijn commentaar op de Bijbel zegt hij over dit gedeelte: "zij zullen terugzien om te rouwen, omdat de heidenen een aantal onder hen heeft doorboord", maar in zijn commentaar op de Talmud ("Sukkah", fol. 52, Colossenzen 1) zegt hij: De woorden dat het land een "rouwklacht zal aanheffen" (Zacheria 12:10) worden gevonden in de profetie van Zacheria, en hij profeteert aangaande de toekomst, dat zij zullen rouwen vanwege de Messias, de zoon van Jozef, die zal worden omgebracht in de oorlog tussen Gog en Magog." (over de "leer van de twee Messiasen, zie hst.1). De reden van zijn dubbelhartigheid vinden we in zijn commentaar op Psalm 21, waar hij zegt: "Onze rabbi's hebben deze Psalm uitgelegd als gaande over de Koning Messias, maar het is beter om het verder op David zelf te laten slaan om afvalligen te kunnen antwoorden." Er is nog EEN punt waarop gewezen moet worden, dat ook zonder twijfel bewijst dat deze profetie niet toepasbaar is op Israël, en slechts toegeschreven kan worden aan de Messias. Het onderwerp in Jesaja 53 is niet alleen Zelf onschuldig en lijdend voor de schuld van anderen, maar Hij is ook een vrijwilliger en Lijdende zonder weerstand te bieden. Er staat: "Hij

werd mishandeld, maar Hij liet Zich verdrukken en deed zijn mond niet open, als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij zijn mond niet open" (Jesaja 53:7) ..... "Daarom zal Ik Hem een deel geven onder velen en met machtigen zal Hij de buit verdelen, omdat Hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld, terwijl Hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft" (Jesaja 53:12). Veel en bitter is het lijden en de smart dat Israël heeft ondergaan door de handen van de heidenen geweest. En deze vervolgingen, waarvoor de plegers zich nog zullen moeten verantwoorden voor de rechtvaardige God en zij zijn nog niet ten einde. Maar wie zal zeggen dat het lijden dat zij te verduren hadden vrijwillig door de Joden werd ondergaan? En waar het betreft dat het einde van hun lijden eindigt in de dood, is het antwoord, dat we de wonderbaarlijke bewaring van Israël door de Almachtige, ondanks de samenzweringen van bijna alle landen ter aarde, zien. Israël leeft nog steeds en kan als vanouds zeggen: "Zij hebben mijn ten zeerste benauwd van mijn jeugd aan, maar zij hebben mij niet overmocht" (Psalm 129:2), "De HERE heeft mij zwaar gekastijd, maar aan de dood heeft Hij mij niet overgegeven" (Psalm 118:18). Verder, als het gaat om het lijden van het Joodse volk zonder enige weerstand te bieden, hoeven we alleen maar de geschiedenis te bekijken, die hierover voor zichzelf spreekt. Hoe dapper! Sommigen zouden zeggen hoe wanhopig, was hun verzet tegen de Romeinse macht bij de uiteindelijk laatste strijd om hun nationale onafhankelijkheid. Toen hun Tempel verbrand was, en hun land verwoest, veranderde de leeuw in het geheel niet in een lam. Want we lezen over een opstand waarbij 220.000 Libiërs werden afgeslacht (115 na Chr.), en van een bloederige opstand onder leiding van de grote bedrieger Bar-Kochba (132 na Chr.), die in de tijd van Constantijn, uit wraak een furieuze opstand ontketende tegen de Christenen in Perzië, waarbij velen, inclusief Ustades, een van de opper-eunuchen van Lapor de Tweede, vreselijke martelingen ondergingen en tallozen stierven, en dat eindigde met de vernietiging van de kerken door heel Perzië. En, ook uit wraak, werden duizenden gedood in Jeruzalem (613 na Chr.), toen de stad door Chosros werd ingenomen. Het is niet mijn bedoeling vooroordelen of medelijden tegen de Joden op te wekken met het noemen van deze feiten, die verveelvoudigd kunnen worden, want te vaak zijn de Joden tot waanzin en wanhoop gedreven door het enorme kwaad dat hen aangedaan is en dat zij moesten ondergaan. Maar het laat zien, dat de Jood slechts mens is, en dat als hij slechts de macht had, hij een even wrede vervolger kon worden als de heidenen. Derhalve kan het Joodse volk niet de Rechtvaardige Knecht van Jahweh zijn, het onderwerp van Jesaja 53. Deze wordt hierin voorgesteld als volkomen onschuldig, maar vrijwillig en zonder verzet leed voor de schuld van anderen. Deze punten zijn, denk ik, voldoende om elke oprechte lezer te overtuigen dat Israël niet het onderwerp van deze profetie kan zijn, en dat de enige bevredigende interpretatie de Messiaanse is. Deze wordt niet alleen aanvaard in het Nieuwe testament, maar ook door het getuigenis van de beroemde Jood Alshech, die zegt: "ontvangen door traditie en volmondig bevestigd door de rabbi's". En hieraan kan worden toegevoegd dat het de enige interpretatie is, die niet alleen overeenkomt met de context, maar ook met de beschrijving van de Messias in andere delen van de Schrift. Want dit is niet de enige profetie van de dood van de Messias en zijn plaatsvervangend lijden. Daniël verklaart duidelijk: "een Gezalfde zal worden uitgeroeid, terwijl er niets tegen Hem is" (Daniël 9:26), en David en Zacheria voorspellen niet alleen dat de Messias zal opgroeien in nederigheid, en sterven, en niet voor zijn eigen zonden, maar zij beschrijven zelfs de manier van zijn dood, zoals ik elders al heb aangetoond. Dan, wat de heerlijkheid betreft waarmee de profetie begint en eindigt, beantwoordt het ook aan de heerlijkheid van de Messias, en behoort geen ander toe. Het is Hij, Die "verheven" en "verhoogd" is (Jesaja 52:13) aan de rechterhand van de Vader (Psalm 110:1,2), het is Hij, Die een Priester op zijn troon (Zacheria 6:13) is, Die beantwoordt aan het priesterlijke karakter van het onderwerp van deze profetie. Hij, Die de zonde van anderen draagt, en niet alleen als een offerande, maar op een priesterlijke wijze (vergelijk Jesaja 53:12 met Numeri 18:1), en van Wie het is gezegd: "Hij heeft voor de

overtreders gebeden" (Jesaja 53:12). En het is slechts de Messias, Die "vele volken zal doen opspringen, om Hem zullen koningen verstommen" (Jesaja 52:15) en Die "een Licht der natiën" (Jesaja 42:6) is tot "de einden der aarde" (Jesaja 11:12). Maar nu komen we bij een andere, en belangrijke vraag, namelijk: "Heeft deze profetie zijn vervulling in Jezus van Nazareth gekend?" Want het is niet voldoende om slechts te bewijzen dat het beeld en de beschrijving die deze profetie schetst, die van de Messias is, maar we moeten ook bewijzen dat dit van toepassing op Jezus. Dat er een opmerkelijke gelijkenis is tussen het onderwerp van deze profetie en de Christus van de Evangeliën en de brieven, wordt zelfs door een Joodse tegenstander in zijn commentaar toegegeven. Abraham Farissol, geboren in Avignon, zegt: "In dit hoofdstuk schijnen er opmerkelijke overeenkomsten en zinspelingen te zijn met het werk van de Christelijke Messias en de gebeurtenissen die Hem zijn overkomen, en wel zodanig dat geen andere profetie gevonden kan worden waar de hoofdgedachte en onderwerp zo direct op Hem toegepast kan worden." Uiteraard gaat hij na deze erkenning verder te argumenteren tegen de vervulling door Jezus en ten gunste van de vervulling van deze profetie toe te schrijven aan Israël, maar hij herhaalt dan alleen de argumenten van (reeds genoemde) anderen. Dit wordt ook voor het grootste gedeelte toegegeven door intelligente Joden, die vertrouwd zijn met de feiten van de Christelijke geschiedenis. En velen uit het zaad van Abraham heeft dit Schriftgedeelte de ogen geopend om in Jezus hun lang verwachte Messias en Redder te zien. Maar velen werpen de volgende bezwaren van de toepassing van deze profetie op Jezus op, die ik EEN voor EEN zal behandelen.

1. Het onderwerp van deze profetie "zal een lang leven hebben" (Jesaja 53:10). Dit betekent dat Hij lang op aarde zal leven, maar Jezus stierf toen Hij drieëndertig jaar oud was. Antwoord: De tekst luidt als volgt: "Wanneer Hij Zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben" (Jesaja 53:10). Om een "schuldoffer" te worden, houdt automatisch dood in (zie Leviticus 6), en omdat, zoals duidelijk wordt aangegeven dat Hij daarna zijn dagen zou verlengen vanwege het feit dat Hij een "schuldoffer" (of letterlijk: "zondeoffer"), refereert het aan leven na de dood, en houdt in dat de Messias moest opstaan uit de dood en daarna zou leven. Dit gedeelte is in feite parallel met Psalm 21:5, waarvan toegeven is, dat deze Messiaans is, waar we lezen: "Leven vroeg Hij van U, Gij gaaft het Hem, lengte van dagen voor altoos en immer". Zelfs Kimchi geeft toe: "lengte van dagen betekent het leven in de wereld die komt". En in feite moet dat ook zo zijn, want het is "voor altoos en immer" (Psalm 21:5). Het is waar dat Jezus een gewelddadige dood stierf op drieëndertigjarige leeftijd, maar het is even waar dat Hij op de derde dag weer opstond, waarvan iedere oprechte Christen getuigt, en dat Hij is gezeten aan de rechterhand van God (Psalm 110:1: "Aldus luidt het woord des HEREN tot Mijn Here: Zet U aan Mijn rechterhand"), vanwaar zijn stem tot ons komt zeggend: "Ik ben de Eerste en de Laatste, en de Levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk" (Openbaring 1:18).

2. Over het onderwerp van Jesaja 53 is geschreven: "Hij zal nakomelingen (letterlijk: "zaad") zien" (Jesaja 53:10), maar Jezus had geen kinderen, daarom kan Hij niet degene zijn waarvan hier gesproken wordt. Antwoord: Dat Hij "nakomelingen" of "zaad" zal zien, is net als "een lang leven hebben" (Jesaja 53:10), het gevolg van, en tot op zekere hoogte gebaseerd op, zijn "schuldoffer" (Jesaja 53:10) worden, dus eerst sterven. Daarom kan het niet slaan op natuurlijk "zaad", dat voortgebracht wordt door de mens gedurende zijn levenstijd op aarde. Bovendien is de veronderstelling waarop deze tegenwerping is gebaseerd, namelijk dat "zaad" op niets anders kan slaan dan natuurlijke afstammelingen onjuist. "Zaad" wordt figuurlijk gebruikt in Jesaja 57:4, waar geschreven staat: "Maar, gij, nadert herwaarts, kinderen van een tovenaars, nakroost van echtbreker en overspeler". Op dezelfde manier wordt hetzelfde woord gebruikt in Maleachi 2:15: "Het zaad Gods", en in Psalm 22:31, dat ook naar de Messias verwijst en parallel is met het vers in Jesaja 53, waarop de tegenwerping is gebaseerd, lezen we: "Het nakroost zal Hem dienen, er zal van de Here

verteld worden aan het komende geslacht". Zelfs Aben Ezra geeft daar toe, dat het hier niet in de zin van natuurlijk zaad gaat, maar om discipelen of volgelingen. Ook in deze Psalm gaat verwerping en dood vooraf aan het "zaad" (o.a. 7-8), en wordt gesproken: "in het stof des doods legt Gij Mij neer" (16), "een bende boosdoeners heeft Mij omsingeld, die Mijn handen en voeten doorboren" (17). Jezus van Nazareth was inderdaad kinderloos voor zover het om het natuurlijke aspect gaat, maar daarover gaat dit gedeelte van de vraag niet. Het zou een geestelijk "zaad" zijn, dat de beloning en uitkomst van het feit dat Hij "schuldoffer" (Jesaja 53:10) werd. En heden ten dage zijn er miljoenen nakomelingen, en elke eeuw sinds de gebeurtenis van het kruis van Golgotha plaatsvond, zijn er ontelbare menigten die door God verwekt zijn door de Geest door het volbrachte werk van Jezus Christus. En in elke uithoek van de wereld is er "zaad" dat Hem dient en die getuigen: "Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden" (Johannes 1:12). 3. Vele Joden, aangevoerd door Kimchi en Aben Ezra, zeggen dat "om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest" (Jesaja 53:8), vertaald zou moeten worden met: "voor de overtredingen van Mijn volk is de plaag op hen geweest". Dit omdat, zoals zij aanvoeren, het Hebreeuwse woord equivalent is aan het meervoud. Dit zou natuurlijk kleur geven aan de suggestie dat het onderwerp collectief is, en toegepast kan worden op Israël. Antwoord: Laten we eerst Kimchi antwoord geven aan zichzelf. Hoewel hij in zijn "challenge to the Nazarenes" hij dit gebruikt als een argument tegen de toepassing van deze profetie op Jezus, zegt hij: "In Job 22:23, 22:2 komt dit woord voor in de derde persoon enkelvoud en wordt derhalve gebruikt om zowel een of velen aan te geven, en wordt als een enkelvoudig voornaamwoord gebruikt in Genesis 9:26: "Voorts zeide hij: Geprezen zij de HERE, de God van Sem, maar Kanaän zij hem (meervoud) tot knecht", en in 27: "God breide Jafet uit, en hij wone in de tenten van Sem, en Kanaän zij hem (meervoud) tot knecht". Zo wordt het ook gebruikt in Jesaja 44:15: "ook maakt hij er een god van en buigt zich neder, jij maakt er een gesneden beeld van en knielt daarvoor (meervoud) neer". (Zie Pusey's "Jewish Interpreters on Isaiah 53", "Kimchi's Grammar"). Deze tegenwerpingen zijn werkelijk de enige die het waard zijn om serieus te overwegen. Een andere tegenwerping zoals die in "Chizzuk Amunah" en door moderne Joden gedaan wordt, die de vraag stellen: "Hoe kan Jezus een "Knecht" genoemd worden, omdat Hij door Christen als Goddelijk wordt beschouwd?", zien over het hoofd dat de Messias in Zacheria 3:8, zoals toegeven door vrijwel alle Joodse commentatoren, "Knecht" genoemd wordt: "Voorwaar, zie, Ik zal Mijn Knecht, de Spruit, doen komen". Ook werpen zij tegen: "Hij heeft voor de overtreders gebeden" (Jesaja 53:12), maar als Jezus God zou zijn, tot wie bad Hij dan?" Zij gaan voorbij aan de menselijkheid van Jezus net als het feit dat Hij als de Zoon ondergeschikt was aan de Vader (zie bijvoorbeeld Filippenzen 2:6-7: "Die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen"). Maar we hebben noch ruimte noch tijd te verspillen om hen te weerleggen. Al wat ik kan zeggen is, dat mensen heel hardvochtig gedreven moeten zijn om Christus te verwerpen met zulke kleinigheden. O, dat mensen zouden stoppen hun ziel te verspillen en zich keren tot de Here Jezus Christus, Die voor hen "als een lam ter slachting geleid werd" (Jesaja 53:7), en op Golgotha's kruis "onder de overtreders werd geteld" (Jesaja 53:12) en "zijn leven heeft uitgegoten in de dood" (Jesaja 53:12), zodat zij "door de kennis van Hem" (Jesaja 53:11) tot "de rechtvaardigen" (Jesaja 53:11) zullen behoren en eeuwig leven hebben! O, dat nu er nog tijd is, zij Hem zoeken, Die, nadat Hij "Zichzelf ten schuldoffer gesteld heeft" (Jesaja 53:10) in de dood, op de derde dag opstond uit de dood en nu "verhoogden verheven" (Jesaja 52:13) is aan de rechterhand van de Allerhoogste Majesteit, waar "Hij altijd leeft om voor hen te pleiten" (Hebreeën 7:25), voordat Hij die is opgevaren weer zal terugkomen, maar niet meer in nederigheid als het Offer voor de wereld, maar als de Rechter in vlamvend vuur om hen te oordelen die God niet willen kennen en het Evangelie van de Here Jezus niet willen gehoorzamen. "Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar

onze eigen weg, maar de HERE heeft ons aller ongerechtigheid op Hem doen neerkomen" (Jesaja 53:6). "Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij onderweg niet ten gronde gaat, want zeer licht ontbrandt zijn toorn. Welzalig allen die bij Hem schuilen!" (Psalm 2:12).